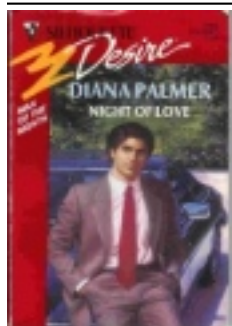

Night Of Love (Đêm Tình Yêu)

Contents

Night Of Love (Đêm Tình Yêu)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	23
5. Chương 5	29
6. Chương 6	35
7. Chương 7	42
8. Chương 8	49
9. Chương 9	56
10. Chương 10	64
11. Chương 11	69

Night Of Love (Đêm Tình Yêu)

Giới thiệu

Người dịch: rosesilver Cuộc đời anh chưa từng bao giờ thất bại, trên thương trường và cả trên tình tru

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/night-of-love-dem-tinh-yeu>

1. Chương 1

Steven Ryker thả bộ đến văn phòng của anh ở Ryker Air với sự nhàn tản đặc trưng, vừa hút một điếu thuốc mà anh vẫn ghét trong khi anh đẩy tấm kính xanh giữa tiếng lầm bầm khe khẽ. Một chương cuộc đời mà anh đã đóng cánh cửa lại bốn năm trước bây giờ lại mở ra, hé lộ vết thương lòng rỉ máu.

Meg đã quay lại.

Anh không thừa nhận nỗi sợ hãi của chính mình. Nó không phải là tình trạng anh từng liên tưởng với bản thân. Nhưng mọi thứ đã thay đổi. Anh đã đi qua giai đoạn để tang khi Meg bước ra khỏi cuộc đời anh để bắt đầu sự nghiệp vũ ba lê ở New York. Anh đã an ủi bản thân bằng người đàn bà sẵn lòng này tiếp nối những người đàn bà sẵn lòng khác. Nhưng cuối cùng, anh vẫn cô đơn với những kỷ niệm đau đớn. Chúng bị tổn thương, và vì chúng vẫn còn tổn thương, anh đổ lỗi cho Meg. Anh muốn cô phải chịu đựng như anh đã từng thế. Anh muốn nhìn thấy đôi mắt xanh dương xinh đẹp của cô tràn đầy nước mắt, anh muốn nhìn thấy nỗi đau trên khuôn mặt tinh tế được đóng khung bởi mái tóc vàng mềm như tơ đó. Anh muốn có sự an ủi cho cái dạ dày cô đã để lại nơi anh lúc bỏ đi không nói một lời trong khi cô đã hứa trở thành vợ anh.

Anh dập tắt điều thuốc. Hút thuốc là một thói quen thôi, cũng giống như việc yêu Meg. Anh ghét cả hai thứ đó: những điều thuốc và kỷ ức về mái tóc hoe vàng trong quá khứ của anh. Anh chưa bao giờ bị một người đàn bà phụ tình. Dĩ nhiên, anh cũng chưa bao giờ cầu hôn một người đàn bà. Anh đã hoàn toàn bằng lòng với cuộc sống cô độc, cho đến khi Meg hôn anh để cảm ơn cho món quà anh tặng cô khi cô tròn 18 tuổi. Cuộc sống của anh thay đổi hoàn toàn từ giây phút đó.

Cha của họ, cha cô và cha anh, đã trở thành đối tác kinh doanh khi Meg 14 tuổi và anh trai cô, David, chỉ lớn hơn chút xíu. Hai gia đình đã phát triển mối thân tình bằng việc gắn kết cuộc sống của họ với nhau. Meg là một mối phiền toái ngọt ngào mà Steven đã luôn phải độ lượng khi anh và David trở thành bạn thân của nhau. Nhưng mối phiền toái đó lớn dần thành một phụ nữ xinh đẹp, yêu kiều đã làm tan chảy bằng giá quanh trái tim sắt đá của anh. Anh đã trao mọi thứ của anh, mọi thứ anh có, cho Meg. Vậy mà, thế còn chưa đủ.

Anh không thể tha thứ cho cô vì đã không cần anh. Anh không thể thừa nhận rằng nỗi ám ảnh của anh đối với cô có tất cả, trừ cái giá phải trả cho sự sáng suốt của anh khi cô bỏ đi. Anh muốn trả thù. Anh muốn Meg.

Sẽ có một cách để bắt cô trả giá, anh thề thốt. Cô đã bị thương ở chân và tạm thời không thể múa được nữa. Nhưng vũ đoàn ba lê cô làm việc đó thực tế đang gặp khó khăn về tài chính. Nếu anh dùng quân bài của mình lúc này, anh có thể có một đêm kỳ diệu trong vòng tay Meg, điều mà anh đã mơ tưởng trong nhiều năm. Nhưng lần này, nó sẽ không có tình yêu và sự ham muốn. Chúng nằm ngoài sự trả thù. Meg đã quay lại. Và anh sẽ bắt cô trả giá cho những gì cô đã làm với anh.

Meg đang không có tâm trạng đùa giỡn khi cô đến trả lời điện thoại. Cô đang ở giữa bài luyện tập bên thanh tập, và cô ghét những việc gián đoạn làm sao nhãng sự tập trung của cô. Một chấn thương đã buộc cô về sống nơi ngôi nhà của gia đình mình ở Wichita trong suốt giai đoạn gián đoạn tạm thời này. Thật là khó khăn để luyện tập trước tiên với dây chằng mắt cá chân bị tổn thương. Cú điện thoại không giúp ích cho tâm trạng của cô khi cô nhắc ống nghe và nhận thấy một trong những người đàn bà của Steven Ryker đang ở đầu dây bên kia.

Steven, chủ tịch tập đoàn Ryker Air, đang chơi tennis cả buổi chiều nay với anh trai cô, David. Hiển nhiên là anh đã yêu cầu chuyển các cuộc gọi của mình đến đây. Meg cáu tiết khi phải trả lời mọi cô bạn gái của anh. Nhưng mà rồi, cô đã luôn không thích chia sẻ Steven Ryker; từ rất lâu trước khi cô rời Wichita tới New York học vũ ba lê.

“Có Steven ở đó không?” một giọng yếu ớt hỏi.

Không nghi ngờ gì, lại là một người nữa trong hàng dài những tình nhân của Steven, Meg giận dữ nghĩ. Tốt thôi, cô nàng này sẽ trở thành một người bị ruồng bỏ. Ngay bây giờ.

“Xin hỏi ai đang gọi đó?” Meg kéo dài giọng.

Có một quãng ngừng. “Tôi là Jane. Cô là ai?”

“Tôi là Meg” cô trả lời xác xược, cố không cười phá lên.

“Oh” giọng kia lưỡng lự. “Oh, vui lòng cho tôi nói chuyện với Steve”

Meg xoắn dây điện thoại quanh ngón tay và hạ thấp giọng xuống một quãng tám. “Anh yêu?” cô grừ grừ, đôi môi cô ghé sát vào ống nghe. “Ồ, anh yêu, dậy đi nào. Jane gọi, cô ấy muốn nói chuyện với anh”

Có tiếng hít thở khàn khàn bên kia đầu dây. Meg nén lại một tiếng cười khúc khích, vì cô gần như có thể đọc được tâm trí người đàn bà kia. Đôi mắt xanh dương của cô lấp lánh trên gương mặt trái xoan mềm mại, được đóng khung bởi mái tóc hoe vàng cuộn thành búi lỏng lẻo trên đỉnh đầu.

“Tôi chưa bao giờ...” một giọng nói bị tổn thương bùng ra bên tai cô.

“Oh, cô thật sự nên thế, cô biết đấy” Meg cắt ngang, thở dài một cách điệu bộ. “Anh ấy thật quá tuyệt hảo ở trên giường! Steven, anh yêu...?”

Tiếng điện thoại bị rập mạnh bên tai cô ồn ào đủ để xé rách màng tai. Meg chèn một bàn tay thanh mảnh lên ngang miệng khi cô đặt lại điện thoại xuống giá. Đón nhận nó đi, Steven, cô nghĩ.

Cô quay đi và bước rón rén quay lại căn phòng David đã sửa lại từ một phòng khiêu vũ cũ thành một phòng tập cho em gái anh. Nó không được sử dụng nhiều, khi mà bây giờ, cô ở New York gần như cả năm, nhưng về phần anh trai cô, nó là cả một sự phung phí mang đầy tình quan tâm. David, giống như Meg, có cổ phiếu ở Ryker Air. David cũng còn là phó chủ tịch của công ty này nữa. Nhưng cơ đồ của gia đình cổ xưa này đã bị hy sinh bởi người cha quá cố của họ sau cố gắng dành quyền quản lý công ty, ngay trước cái chết của ông. Ông đã thất bại, và công ty gần như đã bị thu hẹp lại. Nếu không có sự thính nhạy phi thường trong kinh doanh của Steven Ryker, công ty hẳn sẽ thế. Steve đã đưa công ty ra khỏi khủng hoảng và thanh toán được các khoản nợ. Giờ đây anh sở hữu gần như toàn bộ nó. Và anh nên thế, Meg nghĩ một cách độ lượng. Có Chúa biết, anh đã làm việc vì nó chăm chỉ thế nào trong suốt những năm qua.

Khi cô luyện tập, Meg cảm thấy lo lắng. Cô không nên gây phiền toái cho Steve với tình yêu hiện tại của anh. Họ thôi đính hôn bốn năm rồi, và từ nhiều năm trước cô đã từ bỏ quyền cảm nhận sự sở hữu với anh.

Trầm ngâm, cô nhặt chiếc khăn tắm của mình lên và quấn nó quanh cần cổ cao, thanh tú, trườn qua bộ quần áo bó màu hồng dài đến tận cẳng chân và đôi giày múa mang dáng vẻ tội nghiệp. Cô rầu rĩ nhìn chăm chăm vào chúng. Chúng đắt tiền đến mức cô phải mặc một bộ đồ cũ để luyện tập, và bất cứ ai nhìn thấy cô mặc chúng cũng sẽ đoán chắc rằng cô nghèo xơ xác. Điều đó gần đúng với sự thực. Bởi vì, dù các cổ phiếu cô nắm giữ ở Ryker Air - công ty mà bố Steven và bố Meg, David đã cùng phát triển - Meg thực tế đang túng thiếu. Cô chỉ là một vũ nữ không quan trọng trong một vũ đoàn ba lê ở New York, nơi cô vừa gia nhập một năm trước, sau ba năm học tập ở studio của một cựu nữ diễn viên ba lê chính ở New York. Cô chưa phải trình diễn vai diễn đơn đầu tiên của mình. Có lẽ khi cô vượt qua mốc đó, cô sẽ được trả lương cao hơn, nhiều hơn theo yêu cầu. Trừ phi cô ngã khi múa, và một tuần trước đây, chuyện đã xảy ra như thế. Ký ức đó thật đau đớn, giống như mất cá chân của cô. Sự vụng về đó sẽ không mang lại cho cô một vai diễn chính nào cả. Và bây giờ cô có thêm nỗi lo lắng về thương tổn dây chằng lưng sẽ làm ảnh hưởng đến hình dáng. Luyện tập, được điều trị và hướng dẫn bởi một bác sĩ trị liệu, sẽ giúp ích cho cô. Nhưng điều này chậm đến mức khổ sở, và rất đau đớn khi luyện tập với những cơ bắp này. Nó cũng phải được thực hiện cẩn thận, để cô sẽ không làm chúng bị tổn thương nhiều hơn.

Cô quay lại với việc luyện tập có kỷ luật với một nụ cười kiên quyết vẫn còn đọng trên khuôn mặt. Cô cố gắng tập trung vào tính lưu động trong mỗi cử động và không quan tâm đến sự đổi đầu quen thuộc khi Steve phát hiện ra cô đã nói gì với bạn gái anh. Cả cuộc sống của cô dường như được anh tô màu, từ lúc cô mười bốn tuổi và cha họ trở thành đối tác kinh doanh của nhau. Cha cô đã yêu quý Steven ngay từ những giây đầu tiên. Giống như là yêu David. Nhưng Meg lại ghét thấy anh. Trong mấy năm đầu, cô thấy anh thật tai quái và chướng mắt, và không màng che giấu sự thù địch của mình. Nhưng trong đêm sinh nhật lần thứ mười tám của cô, mọi thứ giữa họ đột nhiên thay đổi. Anh đã tặng cô một chiếc vòng cổ ngọc trai duyên dáng, và cô đã hôn cảm ơn anh, với một chút xiu e thẹn. Vì thế cô đã hôn trượt gò má gầy gò của anh và thay vào đó là hôn lên bờ môi mạnh mẽ, thô nhám của anh.

Nói một cách thẳng thắn, anh cũng hoàn toàn bị sốc như Meg. Nhưng thay vì bỏ đi và lấy nó làm một câu chuyện cười nhạo, đột nhiên có thêm một nụ hôn thứ hai, một nụ hôn không thể bị nhầm lẫn với cái gì khác ngoài sự đam mê, gần như là một cuộc đấu môi dữ dội. Khi nó kết thúc, cả hai bọn họ đều không nói gì. Đôi mắt màu bạc của Steven lóe lên một cách nguy hiểm và anh rời khỏi phòng ngay lập tức, không nói một từ nào.

Nhưng nụ hôn đó đã thay đổi cách họ nhìn nhau. Mỗi quan hệ của họ cũng thay đổi. Một cách bất đắc dĩ, gần như là bất lực, Steven bắt đầu kéo cô ra ngoài để hẹn hò và trong vòng một tháng, anh cầu hôn cô.

Thời gian này, cô đã yêu thích múa ba lê nhiều đến mức mặc cho sự khao khát và tình yêu mãnh liệt dành cho Steve, cô đã bị giằng xé giữa kết hôn và sự nghiệp múa. Steven, hiển nhiên là cảm thấy điều đó, đã chuyển sang tức giận. Trong một thời gian dài, chuyện yêu đương gần như chỉ dừng lại ở chuyện vuốt ve và những nụ hôn. Steven đã mất kiểm chế và nhiệt tâm vô hạn của anh làm Meg sợ hãi. Một cuộc tranh cãi đã nổ ra, và anh đã nói vài lời thô lỗ với cô.

Cũng đêm đó, sau cuộc tranh cãi của họ, Steven đã đưa tình nhân cũ của anh, Daphne, vào thành phố rất công khai, và ngày hôm sau, một bức ảnh chụp cặp đôi này đã xuất hiện trên cột xã hội của tờ nhật báo.

Meg bị phá hủy. Cô khóc với chính mình cho đến lúc ngủ thiếp đi. Còn hơn là đối mặt với Steven và giành giật mối quan hệ với anh, cô lựa chọn rời đi tới New York để học bale.

Như một kẻ nhát gan, Meg bỏ chạy. Nhưng bức ảnh cô thấy tự nó đã nói lên điều gì và trái tim cô tan vỡ. Nếu Steven có thể đến với một người phụ nữ khác nhanh đến thế, anh chắc chắn không phải loại người có thể giữ chung thủy sau khi kết hôn. Steven quá nồng nàn nên thật là kỳ diệu khi cô vẫn còn là một cô gái trong trắng.

Tất cả những thực tế đó còn làm tăng thêm những nghi ngờ, mà nỗi nghi ngờ lớn nhất là Steven có thể chỉ muốn lấy cô để giữ tất cả những cổ phiếu sáng lập lại trong gia đình. Lúc này, dường như điều đó khá là logic. Mọi người đều biết Steven tham vọng thế nào, và anh cùng cha mình đã không vui lắm với một vài thay đổi mà cha Meg đã muốn thực hiện vào thời điểm cam kết.

Meg đến New York trên chuyến bay đầu tiên rời Wichita, được một người bạn của mẹ cô đón và bố trí chỗ ở tại một căn hộ nhỏ gần studio của người nữ diễn viên bale đã về hưu kia, nơi cô sẽ bắt đầu quá trình học tập của mình.

Trong lúc đó, Nicole hẹn gặp Steve uống café và giải thích rằng Meg đã rời thành phố. Sau này, thật lâu sau Meg được nghe kể lại, Steven đã say rượu ầm ĩ lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng và duy nhất trong đời anh. Một phản ứng kỳ quặc đối với một người đàn ông chỉ muốn cưới cô vì cổ phiếu của cô, và người đã ném cô ra khỏi cuộc đời anh ta. Nhưng Steven đã không gọi điện hay viết thư, và anh không bao giờ đã động đến quãng thời gian ngắn ngủi họ đã chia sẻ với nhau khi yêu nhau. Xử sự của anh những ngày này lạnh lùng như thể anh đã trở lại là chính con người mình.

Steve không hề chạm vào cô từ sau cuộc đính hôn của họ. Nhưng đôi mắt anh vẫn làm thế, theo một cách làm đầu gối cô bủn rủn. Thật may là cô đã dành hầu hết thời gian của mình ở New York. Dầu sao, nếu cô loanh quanh quá nhiều bên cạnh Steven, cô có thể đâm đầu vào một cuộc yêu đương với anh. Cô sẽ không thể từ chối anh, và anh có đủ từng trải để biết điều đó. Anh đã đảm bảo rằng cô sẽ giữ khoảng cách của cô và anh cũng giữ khoảng cách của anh. Nhưng niềm đam mê lưu luyến của cô với anh không mờ nhạt đi suốt những năm qua. Nó chỉ đơn giản bị chôn giấu, để nó không gây trở ngại cho giấc mơ trở thành diễn viên ba lê chính của cô. Cô đã ép bản thân lắng dịu lại; cô sẽ không lựa chọn việc đấu tranh giành tình yêu của anh. Cuộc đời cô sẽ khó mà hạnh phúc, nhưng cô đã thuyết phục bản thân rằng cô có thể chịu đựng được.

Steve vẫn đến ngôi nhà của dòng họ Shannon để gặp David, và hai gia đình vẫn gặp gỡ nhau trong các buổi dã ngoại và các buổi gặp mặt của công ty. Những ngày này, nói hai gia đình có nghĩa là nói đến Steven cùng cha anh và Meg cùng anh trai David của cô, bởi vì những người họ Shannon già cả đều đã chết rồi.

Mason Ryker, cha của Steven, cùng John và Nicole Shannon đã chết vài năm trước sau khi Meg đến New York; Mason đã bị một cơn đau tim, và John và Nicole đã bị chết trong một tai nạn máy bay ngay sau năm Meg rời Wichita. Amy Ryker đã bảo vệ Meg như thể bà là mẹ của cô chứ không phải Steve, nhưng bây giờ bà đang sống ở West Palm Beach và chỉ về nhà khi nào bà thấy cần thiết. Bà và Steven không bao giờ thực sự có thể chịu đựng sự hợp tác với nhau. Steven có những người đàn bà đeo bám toàng teng như những chiếc đèn trần, theo lời kể của Amy với Meg trong một dịp bà đến New York xem Meg múa. Anh chẳng nghiêm túc với một ai trong số họ, và cũng chưa bao giờ thì thắm một lời cam kết nghiêm túc nào từ sau cuộc đính hôn ngắn ngủi với Meg.

Bản thân Meg trở nên vui lấp trong công việc của mình. Tất cả cô sống và hít thở đều là múa. Mỗi ngày, là những giờ luyện tập cực khổ, việc ăn kiêng, và lối sống cứng nhắc của cô làm cho việc tạo dựng các mối quan hệ trở nên khó khăn nếu không nói là không thể. Cô thường nghĩ rằng cô là một người phụ nữ hơi lạnh lùng. Từ sau Steven, cô chưa bao giờ cảm thấy sự trong trắng của mình bị đe dọa. Dĩ nhiên, đàn ông

cũng có hẹn hò với cô, nhưng cô quá tỉnh táo trước những mối nguy hiểm để mạo hiểm sống cuộc sống dễ dãi như vài vũ công lớn tuổi hơn đã từng buông thả mình. Lúc này, một cuộc tình một đêm có thể là một mối đe dọa đến cuộc sống. Bên cạnh đó, Meg buồn rầu nghĩ, chỉ Steven mới từng làm cô muốn thân mật. Ký ức về anh trong cô thỉnh thoảng vẫn tàn phá cô, bất chấp mỗi đam mê bạo liệt anh đã thể hiện trước cô vào lần cuối cùng họ bên nhau.

Cô kéo giãn các cơ bắp đau nhức, và tâm trí cô lang thang trở lại cô nàng Jane bí ẩn vừa gọi điện thoại. Jane là cô nàng quái quỷ nào thế? Cô tự hỏi, và Steven muốn gì ở cô ta đến mức cô ta có thể nói một cách kiêu ngạo như thế qua điện thoại. Cô hình dung ra một cô nàng tóc vàng hoe hơi ẻo lả với thân hình khiêu gợi và kéo căng hơn nữa các cơ bắp.

Cô định đi xem món thịt nướng cùng khoai tây cô đang nấu cho bữa tối, thì cũng vừa lúc David đi vào cửa, vẫn mặc quần áo tennis, trông thoải mái và vui vẻ như mọi khi. Anh có cùng màu tóc với em gái, nhưng anh thấp hơn và đậm người hơn cô một chút.

Anh cười toe toét với cô “Ước gì anh có thể được em quan tâm như thế. Steve chỉ gọi một cú điện thoại trong khi bọn anh ở nhà anh ấy, và con ngỗng của em đã được cho lên thớt”

Cô đứng sững lại trong sảnh khi Steven Ryker bước vào sau anh trai cô. Steve cao khoảng gần 6 feet, da ngăm đen và rất đáng sợ. Anh gọi cô nhớ đến những diễn viên đóng vai cướp biển, vì anh cũng có vẻ ngoài đe dọa như thế, và thậm chí còn có một vết sẹo sâu dọc một bên gò má. Nó có lẽ được gây nên bởi một người đàn bà ghen tuông nào đó trong quá khứ hoa đào của anh, cô nghĩ một cách cay độc, nhưng nó lại làm anh mang vẻ ngang tàng giống một tên cướp biển. Thậm chí đôi mắt anh cũng khác thường. Chúng là sự biến đổi giữa màu xanh dương lạnh lùng và màu xám của hồ nước mênh mông. Và chúng gần như cắt da người ta khi chúng nhìn vào ai đó. Chiếc quần tennis trắng anh đang mặc để lộ đôi chân thon dài, cơ bắp săn chắc, sẫm màu như da thuộc của anh. Một chiếc sơ mi sợi trắng cũng để lộ những đặc điểm tương tự trên đôi tay anh. Anh mạnh khỏe đến mức khó tin đối với một người đàn ông đã ngoài 30 tuổi suốt ngày ngồi bên bàn làm việc.

Ngay lúc này anh có vẻ rất uể oải, trong bộ quần áo tennis vừa vặn, và điều đó gần như dễ làm người khác lầm lẫn về anh. Anh chưa bao giờ uể oải. Anh luôn giành chiến thắng, thậm chí ngay trong thể thao. Anh cũng là người đàn ông gợi cảm, sexy nhất cô đã từng biết. Hoặc là sẽ biết. Chỉ nhìn anh thôi cũng làm đầu gối cô bủn rủn. Cô che giấu phản ứng của cô trước anh bằng sự hài hước, như cô vẫn luôn làm thế.

“Ah, Steven” cô thở dài, nháy mắt với anh. “Thật vui được gặp anh. Một người phụ nữ của anh đã chết, hay anh có lý do nào đơn giản hơn để chúng em có vinh dự đón tiếp anh thế này?”

“Xin lỗi tôi ra ngoài thay đồ” David lầm bầm trong một nụ cười toe toét, nhanh chóng lặn mất tăm, bỏ lại em gái mình, theo một cách gần như bất lịch sự, để tránh khỏi tầm ảnh hưởng của hỏa đốt.

“Ồn nhất gan!” cô la lên phía sau anh khi cánh cửa sập lại.

“Em sẽ không cần sự bảo vệ nếu em có thể học cách giữ mồm giữ miệng, Mary Margaret” Steven nói với một nụ cười dịu dàng. “Tôi đã yêu cầu chuyển các cuộc gọi của mình đến đây trong khi tôi đang chơi tennis. Jane không thể tin những gì cô ấy đã nghe, vì vậy cô ấy đã gọi điện lại đến nhà tôi và đã gặp tôi. Thật may David và tôi vẫn còn chưa rời khỏi nhà vì còn xem một bức tranh tôi mới mua. Tôi đã huỷ việc chuyển cuộc gọi đến đây đúng lúc không thì tôi có thể đã bị bỏ lại trong sự mơ hồ đầy thú vị”

Cô nhìn anh chằm chằm “Đó là lỗi của anh chứ. Anh không cần phải nói những người đàn bà của anh gọi điện đến đây”

Một tia sáng loé lên trong mắt anh. “Ghen sao, Meg?” anh châm chọc.

“Vì anh á? Lạy Chúa đừng thế” cô nói bình thản hết mức có thể, và cười gượng ép “Dĩ nhiên em vẫn còn nhớ sống động những điều tuyệt vời anh có thể làm với tay và đôi môi cứng rắn kia, anh yêu, nhưng dạo này em tỉnh táo hơn rồi và dễ dàng ít bị gây ấn tượng hơn”

“Cẩn thận” anh nhẹ nhàng cảnh báo “Em có thể bị tổn thương nhiều hơn em nhận thấy đấy”

Cô lùi lại “Dầu sao” cô thì thầm “tại sao anh không đưa Jane gì đó ra ngoài ăn đồ nướng và sưởi ấm cô ta lần nữa?”

“Jane Dray là bà dì chưa chồng của mẹ anh” anh nói sau một phút, quan sát phản ứng của cô một cách thích thú. “Có lẽ em còn nhớ bà ở buổi picnic vừa rồi của công ty?”

Meg còn nhớ, với sự kinh hoàng. Người phụ nữ già cả đó là một người ăn thịt người xếp hàng đầu, người mà có lẽ vẫn còn mặc áo nịt ngực và ghê tởm tất cả các phương tiện giao thông hiện đại. “Ôi, trời ơi” cô thốt lên.

“Bây giờ bà ấy phát hoảng vì cái tin cháu trai đáng yêu của bà đang ngủ với Meggie Shannon bé bỏng, mà bà vẫn nghĩ là một cô bé ngây thơ, đáng yêu”

“Ôi, Chúa ơi” Meg rên rỉ, đổ người vào tường.

“Ừ. Và bà sẽ hơn cả kích động để kể với bà dì Henrietta của em, người sẽ cảm thấy được cảm ơn khi viết thư cho mẹ tôi ở West Palm Beach và kể với bà ấy tin tức giạt gân này rằng em giờ đây là một người phụ nữ nóng bỏng. Và mẹ tôi, người luôn ưu ái em hơn tôi, sẽ tự nhiên buộc tội rằng chính tôi đã hạ thấp em đến mức đó, chứ không phải ngược lại”

“Chết tiệt!” cô rên rỉ “Đều là do lỗi của anh”

Anh khoanh tay trên vòng ngực vạm vỡ “Chính em gây ra đó chứ. Đừng đổ lỗi cho tôi. Tôi chắc chắn là mẹ tôi sẽ bị sốc cực kỳ với cách xử sự của em, tuy nhiên, đặc biệt từ khi bà đã tự chuốc lấy những đau đớn lớn lao khi cố gắng bù đắp những thiếu sót của chính mẹ em nhiều năm trước”

“Tôi sẽ tự tử!” cô nói đột ngột.

“Em có thể dọn bữa tối trước được không?” David hỏi, lộ đầu ra từ cửa bếp “Anh đang đói. Steve cũng thế.”

“Vậy thì tại sao hai anh không đi ra ngoài ăn đi?” cô hỏi, vẫn còn quay cuồng vì lỗi lầm kinh khủng của mình.

“Người phụ nữ không tim” David thở dài “Vậy mà anh đang trông đợi món khoai tây và thịt nướng đó chứ. Anh có thể ngửi thấy mùi thức ăn ở trên bếp kia”

Anh cố tạo vẻ đáng thương và yếu ớt cùng một lúc. Cô chăm chăm nhìn anh “Ồ, em nghĩ em có thể cố làm xong bữa tối. Cứ giống như anh bị bỏ đói ấy! Nhìn anh kìa”

“Anh là một tượng đài đại diện cho những kỹ năng bếp núc của em đấy” David phản đối “Nếu anh có thể nấu ăn, anh sẽ có vẻ mạnh khoẻ giữa mỗi kỳ nghỉ của em”

“Đây không chính xác là một kỳ nghỉ” Meg thì thầm buồn rầu. “Vũ đoàn ba lê của bọn em đang ở giai đoạn khó khăn, và khi không có tiền để thanh toán cho các hoá đơn ánh sáng, chúng em không thể giữ cho nhà hát tiếp tục mở cửa. Bây giờ, quản lý của em đang tìm kiếm thêm nguồn tài chính.”

“Ông ta sẽ tìm ra thôi” David an ủi cô. “Đó là một vũ đoàn ba lê có danh tiếng, và ông ta là một người đàn ông giỏi làm kinh tế. Đừng bi quan”

“Vâng” cô trả lời.

“Bọn anh có thời gian để tắm rửa và thay đồ không?” David hỏi.

“Chắc rồi” cô trả lời anh “Em cũng phải làm thế. Em đã luyện tập suốt buổi chiều rồi”

“Em đang ép mình luyện tập quá căng thẳng” Steve điềm tĩnh nhận xét. “Nó có thật sự xứng đáng không?”

“Dĩ nhiên có!” cô thốt lên. Cô mỉm cười xác xược. “Anh không biết rằng các vũ nữ bale luôn là đồ trang sức lý tưởng cho các quý ông giàu có sao?” cô hỏi, nói dối một cách không xấu hổ “Thực tế em cũng đã có một người bảo trợ đề nghị giúp em” Cô không nói thêm rằng người đàn ông đó đã nhận làm cha nuôi cô, chứ không hề quyến rũ cô, và lúc này ông là người trông nom căn hộ của cô.

Thật đáng kinh ngạc, đôi mắt Steve bắt đầu lấp lánh “Thế em nói gì với ông ta?”

“Rằng em sẽ tự lo, dĩ nhiên rồi” cô cười toét. Cô nắm lấy lan can của chiếc cầu thang dài và ngã người qua nó “Để em nói với anh điều này, Steve. Nếu anh chơi đúng bài của mình, khi em đã lên đến đỉnh sự nghiệp và bắt đầu kiếm được những thứ em thật sự xứng đáng được hưởng, em sẽ giúp anh”.

Anh cố không mỉm cười, nhưng những nếp nhăn bên khóe miệng cứng rắn của anh đã tố cáo điều đó.

“Em không thể đâu.” David nén cười.

“Dầu vậy, em đã làm ông bạn lầm lì của anh mỉm cười” cô nói thêm, quan sát Steve với đôi mắt lấp lánh “Em không nghĩ anh ấy biết em lì đến mức nào. Em cũng giữ cho tính khí anh ấy được mài giữa nữa”.

“Hãy cẩn thận vì tôi không mài giữa nó với em” anh nhẹ nhàng lưu ý. Có cái gì đó cháy âm ỉ trong đôi mắt anh, điều gì đó được kiềm nén chặt chẽ. Vẫn luôn luôn thế, nhưng khi anh ở gần cô, chính lúc ấy, điều bị kiềm nén đó sẽ đe dọa trốn thoát.

Cô cười phá lên, vì biểu hiện trong đôi mắt xám màu hòng súng đó làm cô căng thẳng “Em sẽ không chọc tức anh, Steven” cô nói “em không can đảm đến mức đó” anh cau có và cô chuyển chủ đề “Em xin lỗi về vụ cô Jane” cô nói thêm với biểu hiện thành khẩn “Em sẽ gọi cho cô ấy và giải thích, nếu anh thích”

“Không cần đâu” anh nói nhanh, đôi mắt anh chăm chú quan sát khuôn mặt xúc động của cô “Tôi sẽ lo vụ đó”

Như thường lệ. Cô có thể nói thế, nhưng cô không nói. Steven không để cỏ mọc dưới chân anh. Anh là mẫu người hành động và cũng là mẫu người khiến người khác run sợ điển hình, điều này là lý do công ty anh vẫn còn phát triển trong khi các công ty khác đã bị phá sản. Cô khẽ nhún vai và tiếp tục lên gác. Cô cảm thấy đôi mắt anh dõi theo cô, nhưng cô không quay lại.

Khi Meg tắm xong và thay một chiếc áo liền quần màu trắng vải ren, cô xuống gác. Cô buộc mái tóc dài vàng hoe bằng một chiếc nơ, vì cô biết Steven ghét cô buộc nó lên. Đôi mắt xanh dương lấp lánh ranh mãnh.

Steve cũng đã thay quần áo, và đã từ nhà anh, cách 2 đơn nguyên, quay trở lại. Anh đang mặc một chiếc quần trắng với một chiếc áo sơ mi vải sợi màu xanh dương nhạt, anh có vẻ thanh lịch và khó gần. Lưng anh rộng, bờ vai căng ra dưới chiếc áo sơ mi đắt tiền. Meg nhớ lại ngoài ý muốn cảm giác thể nào khi nhiều năm trước cô lướt bàn tay mình trên những cơ bắp căng phồng trong khi anh hôn cô. Có một dải lông dày chạy từ cổ anh xuống bụng. Trong mỗi quãng nghỉ ngắn ngủi, cô đã khám phá sự rắn chắc của thân hình anh với sự say mê.

Anh đã có thể có cô bất cứ lúc nào trong những ngày tháng cuồng nhiệt bên nhau đó, nhưng anh đã luôn kéo mình lại đúng lúc. Có đôi khi cô tự hỏi có bao giờ anh hối tiếc điều đó không. Cô thì có, một cách bí mật. Sẽ không bao giờ còn ai khác mà cô khao khát như với Steve. Những ký ức sẽ vừa là sung sướng lẫn đau khổ nếu họ có từng là tình nhân, nhưng ít nhất chúng cũng lấp đầy sự trống rỗng cô cảm thấy lúc này. Cuộc đời cô đã được hiến dâng cho balê và đơn độc như thần chết. Không người đàn ông nào chạm vào cô, trừ bạn diễn, và không ai trong số họ làm cô rung động.

Cô luôn luôn bị Steven làm cho rung động. Điều đó không thể che giấu. Hai lần cô về nhà thăm David, cô càng cảm thấy niềm khao khát với vị hôn phu cũ của mình tăng lên không cưỡng lại được, cho đến khi nó thực sự làm cô hoảng sợ. Anh làm cô hoảng sợ, vì kinh nghiệm lớn của anh với phụ nữ và cách anh chăm chú nhìn cô.

Anh quay lại khi nghe tiếng cô bước vào phòng, với một liều thuốc trên tay. Anh bỏ thuốc định kỳ, đôi khi thành công hơn hẳn những người khác. Anh đang căng thẳng, và dễ bị xúc động, và liều thuốc dường như làm anh bình tĩnh lại. Thật may là căn nhà có lắp điều hòa, và David, với sự khăng khăng của Meg, đã lắp thêm một bộ lọc lớn cùng nó. Không hề có mùi thuốc lá.

“Thói quen xấu” cô lầm bầm, lườm anh.

Anh hắt đầu về phía cô với nụ cười châm chọc. “Không phải là bà cô Henrietta của em cũng hút sao...”

Cô thở dài “Đúng, bà ấy có hút. Anh có vẻ cao hơn cả cha anh nữa” cô thì thầm.

Anh gật đầu “Ông ấy thấp hơn”

“Nhưng lại buồn bã. Anh còn không mỉm cười nữa, Steve” cô nói nhẹ nhàng, và duyên dáng vào căn phòng trước với những đồ gỗ hiện đại đen, trắng và vàng với tấm thảm màu mật ong mềm mại.

“Mỉm cười không hợp với hình ảnh của tôi” anh đáp lại

“Vài hình ảnh thôi” cô trầm ngâm suy nghĩ “Em đã thấy một phó chủ tịch của anh trốn trong một nhà chứa máy bay khi anh ấy thấy anh trên đường băng. Bước chân lười biếng đó của anh cho mọi người biết khi nào anh đang mất bình tĩnh. Chậm rãi và thư giãn như vậy... và cũng chết chóc như vậy”.

“Nó có hiệu quả” anh trả lời, chỉ ra rằng anh có quan tâm đến tư thế và có lẽ đã dùng nó để tạo lợi thế với mọi người. “Em đã xem báo cáo kế toán gần đây chưa? Hay là em không quan tâm những gì tôi đang làm với cổ phiếu của em?”

“Tài chính không có ý nghĩa nhiều với em” cô thú nhận. “Em quan tâm đến vũ đoàn ba lê em đang làm việc nhiều hơn. Nó thật sự đang gặp khó khăn.”

“Vậy thì xin vào vũ đoàn khác đi.” anh nói.

“Em đã dành một năm khởi đầu ở đó” cô trả lời “Em không thể bắt đầu lại suốt được. Các nữ diễn viên bale không có nhiều thời gian, đó giống như là một quy luật. Em sắp 23 tuổi rồi.”

“Nhiều thế sao?” đôi mắt anh nghiên cứu cô “Em có vẻ chừng chạc hơn nhiều lúc em mười tám. Thạo đời hơn, dĩ nhiên. Những cô gái tôi từng quen biết hẳn sẽ chết trước khi cô ta nói bóng gió với một người hoàn toàn xa lạ rằng cô ấy đang chia sẻ giường với tôi.”

“Em nghĩ bà ấy là một trong những người phụ nữ của anh” Meg thăm thì. “Có Chúa biết, anh có đủ những người như thế. Em đoán là anh phải mở một file trên máy tính để mình không quên tên họ. Cũng không ngạc nhiên khi cô Jane tin em là một trong số họ mà không nghi ngờ gì!”

“Em cũng đã có thể là một cô” anh thẳng thừng nhắc nhở cô. “Nhưng tôi đã cao thượng và đẩy em ra đúng lúc” Anh cười to không hề hài hước “Tôi đã nghĩ chúng ta có nhiều thời gian cho những khám phá riêng tư sau khi chúng ta kết hôn. Tôi thật ngốc.” anh đưa điều thuốc lên miệng, đôi mắt như băng giá. “Em đã sẵn lòng lúc đó rồi” cô nhắc nhở anh với biểu hiện cô hy vọng là một nụ cười sành sỏi. “Anh hẳn là bị thất vọng”

Anh thở ra một đám khói mềm mại và đôi mắt anh sầm xoi cô. “Không. Nhưng em có lẽ là bị thất vọng. Cái đêm chúng ta bên nhau đó tôi khao khát em quá mức. Tôi hẳn là đã làm em đau.”

Đó chính là đêm họ tranh cãi. Nhưng trước đó, họ đã nằm trên chiếc sofa bọc da đen của anh và âu yếm nhau cho đến khi cô nài xin anh đi đến cùng. Lúc ấy, cô không hề sợ hãi. Nhưng anh đã từ chối. Thậm chí bây giờ, những xúc cảm anh khơi dậy trong cô vẫn làm cô bủn rủn.

“Em không nghĩ anh đã làm thế, thật đấy.” cô nói ngay lập tức, cả cơ thể cô căng ra vì những hồi ức bị cấm đoán khi cô nhìn anh “Thậm chí có thể thật, em đã cần anh nhiều đến mức em hẳn sẽ không quan tâm anh có làm đau em không. Lúc đó em cuồng nhiệt muốn có anh. Em đã quên tất cả nỗi sợ hãi của mình.”

Anh không chú ý đến hàm ý đó. Anh quay đi. “Không đủ cuồng nhiệt để lấy tôi, dĩ nhiên rồi.”

“Em mới mười tám. Anh thì đã 30 và anh còn có một nhân tình.”

Lưng anh căng ra. Anh quay lại, đôi mắt nheo lại, giận dữ “Cái gì?”

“Anh biết hết mà.” cô buồn bã nói “Mẹ em đã giải thích điều đó với anh vào sáng hôm em rời đi.”

Anh bước lại gần hơn, khuôn mặt nhìn nghiêng cứng rắn và không thể dò đoán. “Hãy tự mình giải thích điều đó với tôi.”

“Cha anh đã nói với em về Daphne.” cô ngập ngừng. “Cái đêm chúng ta cãi nhau, cô ấy là người anh đã đưa ra ngoài, người bị chụp ảnh cùng anh. Cha anh nói với em rằng anh chỉ cưới em vì những cổ phiếu. Ông ấy và mẹ anh đã lo lắng cho em - có lẽ nhiều hơn chính em. Khi ông nói rằng anh luôn quay lại với Daphne, dù chuyện gì xảy ra, chân em đã hoá đá.”

Gò má cao của anh giật giật. Anh có vẻ... bối rối “Ông ấy nói với em như thế?” anh hỏi khàn khàn.

“Đúng vậy.Ồ, cả mẹ em cũng biết về Daphne.” cô nói nặng nề.

“Ôi, Chúa ơi.” Anh quay đi. Anh nghiêng đi để dụi tắt điều thuốc, đôi mắt anh trống trải, thất vọng.

“Em biết rằng anh còn độc thân, nhưng phát hiện ra anh có một tình nhân là điều gì đó rất gây sốc, đặc biệt khi chúng ta vẫn gặp nhau trong một tháng rồi.”

“Đúng. Tôi đoán điều đó là một cú sốc.” Anh đang nhìn chăm chú vào cái gạt tàn, không cử động. “Tôi biết mẹ em chống lại cuộc đính hôn. Bà đã đặt cả tâm trí vào việc giúp em trở thành một diễn viên bale. Chính bà đã mong thế và thất bại, nhưng bà đã quyết tâm để thấy em thành công”

“Bà yêu em...”

Anh quay lại, đôi mắt đen huyền tập trung vào cô. “Em đã trốn chạy, quỷ bắt em đi.”

Cô hít một hơi để lấy lại bình tĩnh “Em mới 18 tuổi. Em có những lý do mà anh không hề biết để phải trốn chạy” Cô hạ mắt xuống khung ngựa rộng của anh “Nhưng em nghĩ em hiểu cách anh ở bên em. Anh đã có Daphne. Thế nên không lạ gì khi anh dễ dàng kiềm nén đến thế khi chúng ta âu yếm nhau.”

Đôi mắt anh khép lại. Anh gần như run rẩy vì phản ứng. Anh run rẩy vì cơn cuồng giận với cha anh và mẹ Meg.

“Dầu vậy, bây giờ mọi thứ đã như nước trôi qua cầu”, sau đó cô nói, quan sát tư thế cứng nhắc của anh với sự ngạc nhiên mơ hồ. “Steve?”

Anh hít một hơi dài và sâu, rồi châm một điều thuốc khác. “Tại sao em không nói gì? Tại sao em không chờ và hỏi tôi?”

“Không có ý nghĩa gì cả” cô nói đơn giản “Anh đã nói em hãy ra khỏi cuộc đời anh” cô nói thêm với sự thỏa mãn đầy đau đớn.

“Lúc ấy, có lẽ tôi có ý thế thật.” anh trả lời nặng nề. “Nhưng điều đó không kéo dài. Sau đó hai ngày, tôi sẵn lòng hơn bao giờ hết để bắt đầu lại, để thử lại lần nữa. Tôi đến để nói với em điều đó. Nhưng em đã đi rồi.”

“Vâng” cô nhìn xuống đôi tay thon gầy, không đeo nhẫn, trong khi tâm trí cô lội ngược dòng để nhớ lại dòng lũ khôn khổ cô cảm thấy khi cô rời Wichita. Nỗi sợ hãi cuối cùng đã làm cô thất bại. Và anh không biết...

“Nếu em chờ tôi, tôi đã có thể giải thích” anh căng thẳng nói.

Cô buồn bã nhìn anh “Steve, anh có thể nói gì? Thật là quá mức rõ ràng rằng anh chưa sẵn sàng để anh thực sự hết lòng với em, thậm chí nếu anh có sẵn lòng cưới em vì những lý do của cá nhân anh. Và em có những nỗi khiếp sợ em không thể đối mặt.”

“Em ư?” anh ngây ngô hỏi lại. Anh nhắc điều thuốc ra khỏi bờ môi đang mím chặt và nhìn chăm chăm vào khoảng không “Vào khoảng thời gian đó, cha em và cha tôi đã bị hút vào một cuộc chiến uỷ nhiệm tình vi, có ai nói với em không?”

“Không. Tại sao họ phải làm thế?”

“Chẳng có lý do gì” anh chưa chút nói “Chẳng ai có cả.”

Cô ghét cái cách anh nhìn. Chắc chắn những điều đã xảy ra trong quá khứ không hề làm phiền anh. Mặc dù vậy, lòng tự trọng của anh bị tổn thương, điều này có thể lý giải được.

Cô đến gần hơn, mỉm cười dịu dàng “Steve, chuyện đó đã mãi mãi qua lâu rồi” cô nói “Bây giờ chúng ta đều đã khác xưa, và tất cả những điều em thật sự có thể làm là miễn cho cả hai ta một chút bối rối khi chúng ta chia tay. Nếu anh cần em kinh khủng như thế, anh đã đến tìm em sau đó”

Anh cau mày. Đôi mắt sẫm màu ánh bạc của anh bắt gặp mắt cô và tìm kiếm trong đó với sự đau khổ “Em chắc chắn về điều đó”

“Dĩ nhiên rồi. Nó không phải vấn đề lớn lao gì” cô nói nhẹ nhàng. “Từ đó anh đã có hàng tá phụ nữ, và mẹ anh nói anh cũng không nghiêm túc với bọn họ hơn gì với em. Anh thích thú với việc là một người đàn ông độc thân. Nếu em không sẵn sàng kết hôn, anh cũng thế thôi”

Khuôn mặt anh rần rại. Anh cười, nhưng nó chẳng có vẻ gì là cười hết. “Em nói đúng.” Anh nói lạnh lùng “Nó chẳng là vấn đề lớn. Một hoặc hai đêm cùng nhau sẽ làm dịu cả hai chúng ta. Em là một người mới, em với thân hình trong trắng và đôi mắt to tròn. Tôi đã cần em, đúng vậy.”

Cô dò xét khuôn mặt anh, tìm kiếm bất cứ biểu hiện mềm lòng nào. Nhưng cô không tìm thấy. Cô ghét thấy anh theo cách đó, quá u ám và xa cách. Một cách ranh mãnh, cô nhướn nhướn lông mày. “Anh vẫn thế sao? Cảm thấy thích thử nghiệm sao? Giường anh hay giường em nào?”

Anh không cười. Đôi mắt anh loé lên, và một bên mắt nhắm lại. Điều đó có nghĩa là có vấn đề.

Anh nâng điều thuốc lên môi thêm một lúc nữa, kéo dài khoảng yên lặng cho đến khi cô cảm thấy như một con ngốc vì điều cô đã gợi ý. Anh cúi thân hình cao lớn xuống bỏ điều thuốc vào trong gạt tàn, và cô dõi theo. Anh có đôi tay đẹp đẽ: những ngón tay nâu sẫm, thon dài và thanh nhã. Trên cơ thể một người đàn bà, chúng sẽ là ma thuật kỳ diệu...

“Không, cảm ơn” cuối cùng anh nói. “Tôi không thích trở thành một kẻ nữa trong hàng”

Lông mày cô nhướn lên “Làm ơn nhắc lại lời anh đi?”

Anh đứng thẳng lên và thọc tay vào túi quần, làm phô bày những cơ bắp mạnh mẽ trên hai đùi, đôi hông hẹp và vùng bụng phẳng “Không phải em nên đi xem món thịt nướng của mình sao? Hay em tưởng tượng là David và tôi chưa có đủ than trong món ăn thường ngày thế?”

Cô tiến về phía anh một cách duyên dáng. “Steve, em không thích điều anh vừa nói bóng gió lắm đâu.” Cô nhìn chăm chăm vào anh một cách dửng dưng, đôi mắt cô mở to và bình thản. “Không hề có một người đàn ông nào. Không có ai. Trong cuộc sống của em không có thời gian cho những cuộc yêu đương nhăng nhít. Những buồn bã trong yêu đương sẽ làm ảnh hưởng đến cách em múa. Em đã làm việc quá chăm chỉ, quá kiên trì để mà vướng vào những rắc rối.”

Cô bắt đầu quay đi, nhưng đôi tay thon dài, mạnh mẽ của anh đã ở trên eo cô, giữ cô lại, làm cô kích động.

“Sự thành thực của em, Mary Margaret, sẽ có ngày thả em vào trong nước nóng đó”

“Tại sao phải nói dối?” cô hỏi, liếc xéo anh qua vai cô.

“Tại sao, thực thế ư?” anh khàn khàn hỏi lại.

Anh kéo cô lại gần hơn, tì cằm anh lên mái đầu vàng hoe của cô, và tim cô đập điên cuồng khi những ngón tay anh chậm chậm trượt lên và xuống từ eo đến khung sườn cô.

“Điều gì xảy ra nếu tôi nhượng bộ điều khiêu khích nho nhỏ vừa rồi?” anh sống sượng thì thầm.

“Khiêu khích gì cơ?”

Rằng anh nhẹ nhàng chạm lên vành tai cô, hơi thở nóng hổi của anh quét qua má cô. “Giường em hay giường tôi, Meg?” anh thì thầm.

2. Chương 2

Meg tự hỏi không biết cô có còn đang thở không nữa. Cô đang bị trêu chọc, nhưng Steve không có vẻ hay dấu hiệu gì cho thấy anh đang đùa cả. “Steve...” cô thì thầm. Đôi mắt anh hạ xuống miệng cô khi đầu cô dựa vào ngực anh. Gương mặt anh biến đổi khi tên anh được thốt ra từ miệng cô. Đôi tay anh ôm chặt lấy eo cô đến mức có thể làm nó thâm tím và khuôn mặt anh căng ra “Miệng như cánh hồng xinh”, anh nói với giọng là lạ. “Tôi gần như đã ôm em một lần, Meg”

Cô cảm thấy chính mình đang rung lên, như một dây đàn u sầu. “Anh đã đẩy em ra” cô thì thầm.

“Tôi phải thế!” Có một sự giận dữ trong sâu thẳm đôi mắt ánh bạc của anh. “Em mù quáng như một cô ngốc.” Anh nhả ra từng từ. “Đến bây giờ em vẫn không biết vì sao ư?”

Cô không biết. Cô đơn giản nhìn anh chăm chăm, đôi mắt xanh dương mở to, trong vắt và vô cùng nghiêm túc.

Anh gầm gừ “Meg!”. Anh trút một hơi thở dài, thô nhám rồi mạnh mẽ buông bàn tay đang nắm chặt và đẩy cô ra. Anh thọc tay vào túi quần và nhìn chăm chăm một lúc lâu vào đôi mắt mở to, trong sáng của cô. “Không, em không biết, phải không?” anh nói nặng nề. “Tôi nghĩ rằng em đã trưởng thành khi ở New York”. Đôi mắt anh nheo lại và anh cau mày. “Vậy chuyện về người nào đó muốn bảo trợ em là như thế nào, hử?”

Cô bẽn lẽn mỉm cười. “Ông ấy là người trông nom căn hộ của em. Ông ấy muốn nhận nuôi em”

“Chúa nhân từ!”

Cô mơn man những ngón tay mình trên cánh tay anh, cảm nhận sức mạnh của chúng, âu yếm chúng. Cô nghiêng đến bên anh dịu dàng với niềm vui sướng dịu nhẹ làm tăng thêm sức mạnh khiến anh rút tay khỏi túi và nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai cô. “Thật sự là cuộc sống của em không có chỗ cho những rắc rối” cô buồn bã nói “Thậm chí là với anh. Điều đó là không khôn ngoan” Cô cố thốt ra một tiếng cười từ cổ họng tắc nghẹn “Bên cạnh đó, em chắc là anh đã có đủ những người phụ nữ anh cần rồi”

“Dĩ nhiên” anh đồng ý với sự thiếu thận trọng đáng bực mình và một vẻ đề phòng nghiêm túc “Nhưng tôi đã muốn em từ rất lâu rồi. Chúng ta hãy bắt đầu điều chúng ta chưa bao giờ kết thúc. Tôi muốn tẩy sạch em ra khỏi cơ thể tôi, Meg, một lần và mãi mãi”

“Anh có quan tâm đến việc thuê một thầy phù thủy không?” cô hỏi, viện đến cả sự hài hước. Cô bôn cọt đẩy vào ngực anh, cảm thấy nhịp tim anh đập bên dưới đôi tay cô. “Thế còn việc dán một bức ảnh của em vào danh sách những người phụ nữ của anh thì...” Anh nhẹ nhàng lay cô “Đừng nói chuyện đó”. “Bên cạnh đó” cô nói, thở dài và vòng tay quanh cổ anh, “Em có thể có thai và sẽ tạo ra một vụ bê bối trong cộng đồng hàng không. Sự nghiệp của em sẽ chấm dứt, danh tiếng của anh sẽ bị phá hủy và chúng ta sẽ có một đứa con mà cả hai đều không mong muốn”. Kỳ quặc là nỗi lo sợ cho việc mang thai không làm cô kinh hoàng lâu, cô vẫn vợ nghĩ.

“Mary Margaret, đây là thế kỷ 20 rồi” anh vừa cười vừa rì rầm “Bây giờ phụ nữ sẽ không có thai nếu họ không muốn nữa rồi.”

Cô khẽ ngẩng đầu ngược nhìn anh, đôi mắt mở rộng “Ôi, Ông Ryker, ông có vẻ quá thạo đời làm sao. Tôi đoán rằng ông giữ một tủ đầy những đồ phòng hộ hử?”

Anh phì cười “Trời đất”

Cô mỉm cười với anh “Đừng có câu kéo em” cô nói “Em không muốn ngủ với anh và phá hỏng một tình bạn đẹp. Chúng ta đã là bạn một thời gian dài rồi, Steve, mặc dù là cũng hơi dè chừng nhau”

“Bạn bè, kẻ thù, đối tác cho những vụ tranh luận” anh đồng ý. Nụ cười đột nhiên mang lại cho cái nhìn khép kín vẻ biểu cảm đang lấp lánh một cách nguy hiểm trong đôi mắt ánh bạc của anh. Ngực anh nhô lên, hạ xuống dồn dập và anh luồn một tay vào trong mái tóc dày buộc nơ sau gáy của cô và đột ngột nắm chặt lấy nó. Anh giữ đầu cô thật chặt trong khi anh dần cúi xuống cô.

“Steve...” cô lưỡng lự kháng cự.

“Một nụ hôn thôi” anh thô bạo thì thầm. “Liệu có quá nhiều để yêu cầu không?”

“Chúng ta không nên” cô thì thầm trên môi anh.

“Tôi biết...” Bờ môi cứng rắn của anh chậm rãi cạ lên môi cô, dò hỏi. Thân hình mạnh mẽ của anh trở nên cứng nhắc và bàn tay còn lại di chuyển lên cổ cô, dịu dàng mơn trớn nó. Ngón tay cái của anh kéo bờ môi dưới còn đang ngoan cố mím lại và phá vỡ đường viền cứng nhắc đó.

Đôi tay cô ấn lên vật trước áo anh, bị mê hoặc bởi cơ bắp mạnh mẽ, nóng ẩm và nhịp tim nặng nề. Cô không thể có cách nào để đẩy anh ra nữa.

“Mary Margaret” anh thở hổn hển, và sau đó chiếm lấy môi cô.

“Ôi, thiên đường...” cô rên lên, run rẩy. Đó là một cú choáng như bị nhấn chìm vào nước đá. Nó cháy bùng qua thân thể và huyết quản cô, làm cô căng ra với cơn khoái cảm vô ý thức. Anh còn thiện nghệ hơn 4 năm trước đây rất nhiều. Lưỡi anh dịu dàng dò tìm đường đi của nó trong vùng tối ẩm nóng của miệng cô và cô thở hào hển trước những cú phóng đối khát trong cuộc xâm lăng của nó. Anh có vị thuốc lá và bạc hà, và miệng anh thô nhám, như thể anh đang khát thèm những nụ hôn.

Trong khi cô dần tự nguyện thôi chống cự lại anh, anh với xuống và nâng cô lên ôm sát vào vòng tay mạnh mẽ của anh, tì sát cô vào vòng ngực rắn chắc như bức tường trong khi những nụ hôn ngẫu nhiên của anh làm cô quên lãng mọi thứ trừ niềm khao khát. Ở trung tâm của thế giới là Steve và sự khát khao của anh, bất ngờ, đầy choáng váng, cô cố hết sức mình để thỏa mãn nó, thỏa mãn anh, với đôi tay cô vô thức quẩn quanh cổ anh.

Anh rút miệng miệng ra để hít vào một hơi thở rời rạc, còn cô treo trên người anh với đôi môi tím bầm, đôi mắt mở rộng, và thở như thể vừa chạy cả chặng đường dài.

“Nếu anh không dừng lại” cô căng thẳng thì thầm. “Em sẽ khóc ướt áo anh và cưỡng hiếp anh ngay trên tấm thảm này đó!” Mặc cho cơn đói khát đáng sợ của anh, câu nói đùa đó đã phá vỡ nó, như nó vẫn luôn thể những lúc ở bên cô, chỉ với cô thôi. Chưa bao giờ có người phụ nữ nào khác có thể làm anh cười phá lên, làm anh cảm thấy sống động như thế.

“Ôi, Chúa ơi, em không thể im miệng trong năm phút sao?” anh cố nói qua trận cười bất đắc dĩ.

“Để tự vệ thôi” cô nói, cũng cười phá lên, vẫn còn hụt giọng vì dư âm của đam mê. “Ôi, Steve, anh có thể hôn nữa!” cô rên rỉ.

Anh lắc đầu, bị đánh bại. Anh thả cô trượt dọc người anh xuống sàn nhà, đủ gần để cảm thấy điều gì đã xảy ra với anh.

“Xin lỗi” cô ranh mãnh thì thầm.

“Chỉ với em thôi, cưng” anh nói nặng nề, niềm yêu mến đến dễ dàng trong khi anh chưa bao giờ quen với chúng. Anh giữ chặt tay cô trong một phút trước khi anh để cô đi với một nụ cười buồn và quay đi chăm một điều thuốc khác. “Kỳ lạ, phản ứng đó. Tôi luôn cần một chút thời gian với hầu hết phụ nữ. Chưa bao giờ như thế với em”

Cô không nghĩ về điều đó trong bốn năm. Bây giờ cô phải nghĩ, và anh đúng. Phút giây anh chạm vào cô, anh đã bị kích thích. Cô đã thừa nhận với bản thân rằng anh chưa bao giờ cần cô, nhưng trí nhớ của cô không đủ mù quáng để quên đi kích thích và sự cứng rắn của anh trong cơn khuấy động. Lần đầu tiên, cô đã hơi sợ anh khi điều đó xảy ra, trong thực tế, mặc dù anh đã cam đoan với cô rằng họ xứng hợp với nhau ở mọi khía cạnh, đặc biệt ở khía cạnh đó. Cô không thích nhớ lại họ đã thân mật với nhau thế nào, bởi vì vẫn còn quá đau đớn để nhớ lại nó đã kết thúc như thế nào. Nghĩ mà xem, dường như không thể có chuyện anh có thể đi với Daphne sau khi họ tranh cãi, trừ phi...

Cô cứng người lại khi cô nhớ lại anh đã khao khát cô tuyệt vọng đến mức nào. Phải chăng anh đã quá tuyệt vọng đến nỗi anh cần phải xả sự khao khát đó với một người khác?

“Steve” cô mở lời.

Anh liếc sang cô “Cái gì?”

“Điều anh đã nói, lúc trước đó. Nó quá khó khăn với anh” cô nói chậm chạp “để tìm chế lại?”

“Đúng” khuôn mặt anh biến đổi. “Rõ ràng là nó đã không xảy ra với em bốn năm trước” anh mĩa mai.

“Nhiều thứ đã không xảy ra với em bốn năm trước” cô nói. Cô cảm thấy một nỗi sợ hãi đang nhen nhóm mà cô không muốn để lộ.

“Đừng làm trí nhớ của em căng thẳng” anh nói với một nụ cười châm chọc. “Chúa không cho phép em có thể phải xét lại vị trí của em. Đã quá muộn rồi, thậm chí nếu em muốn”

“Em biết điều đó. Em sẽ không... em có sự nghiệp của mình”

“Sự nghiệp của em” anh gật đầu, nhưng có vẻ gì đó chùng hững trong cách anh nói, trong cách anh nhìn cô.

“Tốt hơn là em nên đi xem món thịt nướng” cô thăm thì, rút lui.

Anh dò xét gương mặt cô với vẻ quan tâm hoàn toàn mang tính chất đàn ông. “Tốt hơn hết là tô son môi em đi, trừ phi em muốn David bắt gặp những dấu vết đáng sợ”

“David khiếp sợ em” cô thông báo cho anh. “Em đã một lần đánh anh ấy như từ ngay trước mặt một nửa đám bạn học của chúng em”

“Điều đó cậu ấy đã kể với tôi, nhưng cậu ấy đã lớn lên rồi”

“Chưa đủ” Cô chạm vào môi mình. Nó hơi đau do lực ép từ những nụ hôn cuồng bạo của anh. Cô không trông chờ nhiều thể nổi đam mê từ anh sau bốn năm.

“Tôi làm em đau à?” anh lặng lẽ hỏi. “Tôi không định thế”

“Anh luôn hơi thô bạo khi chúng ta âu yếm nhau” cô nhớ lại với một nụ cười buồn. “Em chưa bao giờ sẵn sàng”

Đôi mắt anh ánh lên và trước khi anh có thể làm điều gì với biểu hiện của anh, cô tẩu thoát vội vã vào trong bếp. Anh quá mạnh ở cự ly gần, và cô không thể chống lại anh. Cô không định thử. Sống qua việc mất anh một lần, cô biết cô sẽ không thể nào sống sót nổi nếu lại trải qua điều đó lần nữa. Anh vẫn còn muốn có cô, nhưng đó là tất cả. Cô bị chôn vùi dưới công việc chưa kết thúc, và có điều gì đó hơi đáng nghi ngờ về thái độ của anh với cô. Đó không phải chút đam mê không được thỏa mãn ở phần anh, cô căng thẳng nghĩ. Đó còn hơn cả giống một mối bất hoà đã bị chôn vùi xuống tầng tầng đất sâu, được nuôi dưỡng lâu dài. Có lẽ tốt hơn cô nên quay về New York sớm, cô lơ mơ nghĩ. Và không một phút nào là quá sớm cả. Đầu gối cô vẫn còn quá run rẩy đến nỗi cô cảm thấy khó mà bước đi nổi, và đó mới chỉ là hậu quả của một nụ hôn. Nếu anh lại thổi bùng lên nhiệt tình, như anh vẫn luôn thế trong suốt thời gian họ bên nhau, cô sẽ không bao giờ có thể từ chối anh. Sự khao khát cô cảm thấy lúc này khó mà chế ngự nổi. Cô là một người đàn bà và cô phản ứng đúng như thế. Thật là may kinh khủng cho cô khi người đàn ông duy nhất khuấy động cô lại là một người đàn ông cô không dám ngừng chống cự lại. Nếu Steve thật sự đang nắm giữ một mối hận thù chống lại cô vì đã hủy bỏ việc đính hôn của họ, nhượng bộ anh sẽ là một cách dẫn đến tai họa.

Bữa tối diễn ra còn hơn cả lặng lẽ, với Meg nghiền ngẫm nội tâm và Steven lăm lè trong khi David một mình cố gắng dẫn dắt các cuộc nói chuyện.

“Hai người không thể nói gì à? Chỉ một vài từ trong khi tôi thử thưởng thức món nướng được nấu tuyệt khéo này?” David găm gừ, liếc từ khuôn mặt mang vẻ hình sự này sang khuôn mặt khác. “Hai người đang có một cuộc chiến mới à?”

“Chúng em chưa bao giờ thôi chiến tranh” Meg nói một cách ngây thơ vô số tội “Phải không, Steve?”

Steven nhìn xuống đĩa của mình, thận trọng cắt một mẩu thịt mà không trả lời.

David giơ hai tay lên trời “Tôi sẽ không bao giờ hiểu nổi cả hai người!” anh lầm bầm. Tôi sẽ đi xem món tráng miệng, được chứ? Tôi đi đây” anh nói, nhưng vẫn chỉ là lời độc thoại khi anh rời khỏi phòng.

“Em không muốn ăn đâu” cô gọi với theo.

“Đúng, cô ấy không muốn” Steve đột nhiên nói, nhìn vào mắt cô “Em quá gầy. Nếu em gầy thêm hai hay ba pao nữa, em sẽ có thể đi qua một cây đàn hạc đó”

“Em là một vũ công” cô nói “em không thể múa với một thân hình béo mập được”

Anh nhẹ nhàng mỉm cười. “Đúng đó. Đầu khẩu với tôi đi” Có cái gì đó xa lạ nhá lên trong đôi mắt anh và hơi thở anh trở nên nhanh hơn.

“Ai đó cần làm thế” cô trả lời với sự bông đùa gương ép. “Tất cả cái thói bỏ dỡ của đàn bà đã làm hỏng anh. Mẹ anh nói bây giờ có những hàng dài phụ nữ ở những nơi anh đi qua.”

Đôi mắt anh suy ngẫm nhìn xuống cốc cafe đầy chăm chú và lông mày anh nhăn lại. “Bà nói thế?” anh hỏi một cách lơ đãng.

“Nhưng anh chưa bao giờ đón nhận họ một cách nghiêm túc” Cô cười to, nhưng không vui vẻ cho lắm. “Anh thậm chí chưa bao giờ nghĩ về chuyện kết hôn à?”

Anh nhìn lên, vẻ mặt anh thoáng thù địch. “Chắc rồi. Có một lần”

Cô cảm thấy không thoải mái. “Nó sẽ không xảy ra.” Cô nói gương gạo “Em sẽ không chia xẻ anh, thậm chí khi em mới 18 và còn ngây thơ”

Mắt anh nheo lại “Em nghĩ tôi đủ hiện đại trong quan niệm của mình để giữ một người vợ và một nhân tình cùng một lúc sao?”

Câu hỏi đó làm cô phiền lòng “Daphne đẹp và sành điệu” cô trả lời “Em còn quá non nớt. Hoàn toàn tự do. Em thường gây rắc rối cho anh...”

“Không bao giờ!” có một sự hung bạo câm lặng trong những từ ngữ vừa bùng nổ đó.

Cô liếc lên anh một cách căng thẳng “Nhưng em đã thế! Cha anh nói rằng đó là lý do anh không bao giờ thích đưa em ra chỗ đông người...”

“Cha tôi. Một nhà vô địch giải giang làm sao.” Anh nâng cốc cà phê lạnh ngắt lên môi và nhấp nháp. Nó cũng lạnh như anh đang cảm nhận bên trong mình. Anh nhìn Meg và đau đốn. “Bọn họ, mẹ em và cha tôi đã làm một phi vụ tốt đẹp khủng khiếp hả?”

“Daphne là một thực tế” cô trả lời ngay tắp lự.

Anh hít vào một hơi dài, mệt mỏi “Đúng. Chính cô ta, phải không? Em đã nhìn thấy điều cần cho chính em trên tờ báo đó”

“Em chắc chắn đã thấy.” Cô nói vẻ chua chát. Cô ghét để lộ các cảm xúc của mình. Cô gương mỉm cười. “Nhưng, như họ nói, không có tổn thất nào. Em đã có một sự nghiệp tươi sáng trước mắt và anh là một triệu phú khi thời gian trôi qua”

“Tôi đã thế, đúng vậy. Tôi nhìn vào gương hai lần một ngày và nói, may mắn cho anh”

“Đừng chồng chéo nữa”

Anh xoay tay và liếc nhìn chiếc đồng hồ vàng mỏng dính “Tôi phải đi” anh nói, đẩy ghế ra sau.

“Anh phải tới một cuộc họp làm ăn à?” cô nhẹ nhàng dò hỏi.

Anh nhìn cô chăm chú mà không nói gì trong vài giây, chỉ đủ dài để cho anh một lợi thế tâm lý. “Không” anh nói “Tôi có một cuộc hẹn. Như mẹ tôi đã kể với em.” Anh nói thêm với một nụ cười lạnh lùng, “Đạo này, tôi không gặp vấn đề phiền toái gì với phụ nữ cả”

Meg không biết làm cách nào cô có thể nặn ra một nụ cười, nhưng cô đã cười. “Cô nàng may mắn” cô rì rầm dưới một tiếng thở dài kéo dài.

Steve trừng mắt với cô. “em chưa bao giờ ngừng lại hả?”

“Em có thể giúp gì điều đó nếu anh vẫn đang tàn phá?” cô đáp lại “Em không đổ lỗi cho những người phụ nữ vẫn phải lòng anh suốt. Em cũng đã từng thế”

“Không lâu lắm”

Cô quan sát gương mặt cứng rắn của anh một cách nghiêm túc “Em nên nói chuyện với anh về Daphne, thay vì chạy trốn”

“Để quá khứ ngủ yên” anh nói khàn khàn. “Chúng ta không còn như trước nữa”

“Một người trong chúng ta chắc chắn đã thay đổi” cô khô khan suy tưởng. “Anh chưa bao giờ từng hôn em như thế”

Anh nhướn một bên mày “Em có hy vọng tôi duy trì tình trạng không quan hệ tình dục trong khi em đã đào ngũ?”

“Dĩ nhiên không” cô trả lời, nhìn đi chỗ khác. “Điều đó sẽ không nghi ngờ gì là không thể”.

“Lòng trung thành phụ thuộc vào một mối quan hệ thật tâm” anh nói.

Cô nhìn xuống tay mình mà không nhìn anh. Lúc ấy, cuộc sống dường như quá trống rỗng. Thậm chí múa cũng không lấp đầy khoảng trống to lớn trong tim cô. “Bên nhau trong một mối quan hệ thật lòng sẽ không vấn đề gì” cô thì thầm “Em nghi ngờ liệu anh có thể chung thủy với chỉ một người phụ nữ không, với thành tích quá khứ của anh và tất cả. Và em khó đóng vai thành một người đẹp đắm đuối như Daphne”

Anh thoáng cứng người lại, nhưng không có phản ứng nào bộc lộ trên mặt anh. Anh quan sát cô và quắc mắt với cô “Một cố gắng dễ thương, nhưng nó không kết quả đâu”

Cô liếc nhìn lên, kinh ngạc “Cái gì không kết quả?”

“Về tổn thương và thất vọng đó” anh nói. Anh căng người, và các cơ bắp hằn lên dưới chiếc áo sơ mi ôm sát “Tôi biết em quá rõ, Meg” anh nói thêm “Em luôn luôn đóng kịch” Cô nhìn chăm chăm vào anh không hề chớp mắt “Anh có thích điều đó không nếu em nổi điên trước cửa căn hộ của anh sau khi em nhìn thấy ảnh chụp anh và Daphne trên báo?”

Khuôn mặt anh rần rần như đá “Không” anh thừa nhận. “Tôi ghê tởm mấy cảnh đó. Tất cả những điều tương tự, không có lý do gì để nói dối về nguyên nhân em muốn phá vỡ việc đính hôn của chúng ta. Em đã nói với mẹ em rằng được múa là điều còn quan trọng hơn cả tôi, rằng chân em đã tê cóng và bỏ chạy vì nó. Đó là tất cả những gì bà ấy nói với tôi”

Meg sững sốt, nhưng có lẽ Nicole đã quyết định rời đi vị trí của Daphne trong cuộc sống của Steven. “Em đoán rằng bà đã quyết định lý do tốt nhất trên đời là để anh tin rằng sự nghiệp của em là lý do em bỏ đi”

“Đúng thế. Mẹ em đã quyết định” anh chỉnh lại, và đôi mắt anh sáng lên lạnh lẽo. “Bà ấy hét lên “hey ếch”, và em nhảy lên. Em luôn sợ bà”

“Ai không chứ” cô thì thầm. “Bà là một người cực kỳ giỏi giang và em là một đứa trẻ được nhốt trong cũi. Em không biết gì về đàn ông cho đến khi anh đến”

“Em vẫn không biết” anh nói lạnh nhạt. “Tôi ngạc nhiên là cuộc sống ở New York vẫn chẳng làm thay đổi em”

“Anh vẫn sẽ là anh, dù cho anh sống ở đâu” cô nhắc anh. Cô lại nhìn xuống, bị tức điên lên vì anh. “Em múa. Đó là điều em làm. Đó là tất cả những gì em làm. Em dành hết sự quan tâm trong cuộc sống của em cho bale, và bây giờ em đang bắt đầu thu hoạch phần thưởng cho điều đó. Em thích cuộc sống của mình. Vì nó có lẽ là một điều tốt đẹp, nhờ nó em phát hiện ra anh cảm thấy gì về em đúng lúc, phải vậy không? Anh đã có một cuộc đào thoát may mắn, Steve” cô chưa chút nói thêm.

Anh dịch đến gần hơn, chỉ đủ gần để làm cô cảm thấy sợ hãi, đủ để cô nhận biết về anh và ngược nhìn lên.

Anh mỉm cười hơi tàn nhẫn “Vận may tốt đẹp của em sẽ đủ đền bù chứ?” anh hỏi với vẻ châm biếm nhẹ nhàng.

“Cho cái gì?”

“Cho việc hiểu những người phụ nữ khác thích thú nằm dưới vòng tay tôi trong bóng tối nhiều như thế nào”

Cô cảm thấy sự bình tĩnh của cô tiêu tan, và biết điều đó bởi nụ cười mà anh đã nhìn thấy trong đôi mắt cô “Quý bắt anh!” cô rủa.

Anh quay đi, cười phá lên. “Đó là điều tôi nghĩ” anh dừng lại ở lối cửa. “Nói với anh trai em mai tôi sẽ gọi cho cậu ấy” Mắt anh nheo lại “Tôi cảm ghét em khi mẹ em đưa cho tôi chiếc nhẫn em gửi lại bà. Em là lỗi lầm tệ hại nhất trong đời tôi. Và, như em đã nói, nó là một cuộc đào thoát may mắn. Cho cả hai chúng ta.”

Anh quay ngoắt và rời đi, tiếng bước chân đều đều của anh vang vọng cả tiền sảnh trước khi cửa mở ra và sập mạnh sau lưng anh. Meg đứng ở nơi anh bỏ mặc cô lại đó, đau đớn từ đỉnh đầu đến tận ngón chân với nỗi khốn khổ vừa được nhắc lại. Anh đã nói trong quá khứ anh căm ghét cô, nhưng nó vẫn còn đó, trong đôi mắt anh, khi anh nhìn cô. Anh chưa thôi phần nộ với cô vì điều cô đã làm, bất chấp thực tế rằng anh đã không chung thủy với cô. Anh đã sai, vậy tại sao anh lại đổ lỗi cho Meg?

“Steve đâu rồi?” Anh trai cô hỏi khi anh quay lại.

“Anh ấy phải đi. Anh ấy có một cuộc hẹn nóng bỏng” cô nói rít qua kẽ răng.

“Lão già giỏi giang Steve. Anh ấy chắc chắn có thể quyến rũ mọi em. Anh ước anh có được một nửa của anh ấy... Em đi đâu đấy?”

“Đi ngủ” Meg trả lời từ những bậc cầu thang, và giọng cô không khuyến khích câu hỏi nào thêm nữa.

Meg chỉ ước cô có chỗ nào đó để đi, nhưng cô đã mắc kẹt ở Wichita trong thời gian tới. Mắc kẹt với Steve luôn ở quanh, ném những cuộc chinh phục mới của anh vào mặt cô. Cô đi khắp khiêng vì tai nạn kia, và các dây chằng đang được điều trị, nhưng không đủ nhanh như cô hy vọng. Bác sĩ đã không chắc chắn là liệu chỗ tổn thương cuối cùng có phục hồi như cũ không, và người trị liệu mà Meg đến gặp ba lần một tuần cũng không hé răng. Hãy nói chuyện với bác sĩ, bà ta đã khuyên Meg thế. Nhưng Meg không hỏi, vì cô thấy cô không tiến triển gì nhiều và cô sợ biết lý do.

Với tình trạng thương tổn của cô, không có việc gì ở New York cho cô làm lúc này. Vũ đoàn của cô không thể trình diễn mà không có nguồn tài chính, nếu họ không sớm gọi được vốn, cô sẽ không có việc làm. Thật là khốn khổ khi lãng phí nhiều năm cuộc đời như vậy cho một canh bạc thế này. Cô yêu bale. Giá như cô có đủ tiền để đầu tư mở một vũ đoàn của riêng cô, nhưng lợi nhuận nhỏ nhoi từ chứng khoán của cô ở Ryker Air thật sự không đủ.

David cũng không có tiền, nhưng Steve thì có. Cô nhắc nhó với suy nghĩ đó. Steve sẽ ném tiền đi hay thậm chí đốt nó trước khi anh cho Meg vay mượn. Vì điều đó cô sẽ không bao giờ hỏi anh, cô tự hứa. Cô có quá nhiều tự trọng.

Cô cố gắng không hoảng sợ với ý nghĩ sẽ không bao giờ được múa lại nữa. Cô tự an ủi mình bởi một giấc mơ nho nhỏ của chính cô, về việc mở một trường dạy bale ở đây, tại Wichita này. Sẽ thật tuyệt khi được dạy những cô gái nhỏ múa thế nào. Sau tất cả, Meg đã học bale từ sinh nhật thứ 4 của mình, cô chắc chắn có đủ hiểu biết, và cô yêu trẻ nhỏ. Đó là một lựa chọn mà trước đây cô chưa bao giờ nghiêm túc cân nhắc, nhưng bây giờ, với chấn thương của mình, nó trở thành một sự phủ lấp an toàn. Nó là điều giữ cô tiếp tục. Nếu cô thất bại ở lĩnh vực này, cô vẫn có nhiều hy vọng ở lĩnh vực khác. Đúng, cô còn nhiều hy vọng.

Buổi sáng hôm sau, trời mưa. Meg nhìn ra cửa sổ trước và mỉm cười băng khuâng, vì cơn mưa đang phủ xuống đám cỏ mới nhú lên và những cây cối đang đâm chồi thật phù hợp với tâm trạng cô. Đã là cuối xuân. Có những bông hoa đang nở, và ơn chúa, không có bão táp sau cơn mưa rào này. Cơn mưa thật tuyệt, nó không hề được trông chờ.

Cô luyện tập, trừng trừng nhìn mắt cá chân vẫn còn cứng ngắc và đau đớn sau nhiều tuần kiên nhẫn luyện tập. David ở văn phòng và không nghĩ ngờ gì Steve cũng thế - nếu anh không quá mệt mỏi sau đêm qua, cô đoán tiết nghĩ. Làm sao mà anh lại dám nhắc đến cuộc chinh phục mới của anh trước cô và ra vẻ châm chọc, khổ sở như thế?

Anh không phải là người cô đã biết khi mười tám tuổi. Đó là một người đàn ông trầm lặng không có sự tàn nhẫn như người đàn ông mới này, người sử dụng phụ nữ rồi quăng họ sang một bên. Hay có lẽ anh đã luôn như thế, nhưng Meg đã luôn nhìn anh qua đôi mắt yêu thương và không nhận thấy tất cả những thói xấu của anh.

Cô không hy vọng gặp lại anh sau sự cay nghiệt của anh đêm qua nhưng David vừa gọi điện trước khi anh rời văn phòng nhắn một lời mời ăn tối từ Steve.

“Bọn anh vừa ký một hợp đồng mới với một người quyền thế ở vùng Trung Đông. Bọn anh mời đại diện của ông ta ra ngoài ăn tối và Steve muốn em đi cùng.”

“Tại sao lại là em” cô hơi chua xót hỏi lại “Em được mời như một món chiêu đãi cho khách hàng của anh ấy hay anh ấy định bán em làm nô lệ trên bờ biển Barbary? (Barbary Coast: Một bãi biển ở Bắc Phi, đã từng khét tiếng là nơi ẩn náu của cướp biển) Em biết là những cô nàng tóc vàng vẫn còn được ưa chuộng ở đó.”

David không nhận thấy sự chua chát trong giọng cô. Anh cười phá lên một cách ồn ào, rồi che ống nói và lăm bằm gì đó. “Steve nói rằng đó không phải là một ý kiến tồi, và đề nghị em mặc một bộ quần áo cung nữ.”

“Nói là anh ấy không may rồi” cô lăm bằm “Em còn chưa chắc mình có muốn đi không nữa. Chắc chắn là Steven có nhiều phụ nữ có thể giúp anh ấy tiêu khiển cho đối tác của anh ấy.”

“Đừng khó khăn thế” David khiển trách “Ra ngoài một tối sẽ tốt cho em mà.”

“Được rồi ạ. Em sẽ sẵn sàng khi anh về nhà.”

“Tốt.”

Cô treo máy, tự hỏi tại sao cô lại nhượng bộ. Steven có thể mời một trong những người phụ nữ của anh và sẽ phô trương trước mặt cô cuộc chinh phục mới này. Bản thân cô không nghi ngờ gì sẽ bị quăng sang Arab làm món tráng miệng. Được, anh sẽ có một sự ngạc nhiên nếu anh nghĩ rằng cô sẽ thuận theo mưu đồ của anh!

Lúc David mở cửa trước, Meg đã mặc xong bộ quần áo cô mua cho bữa tiệc Halloween ở New York: một chiếc váy đầm đen phủ dài từ dưới tai đến tận mắt cá chân, được thắt gọn bởi một thắt lưng bạc bản rộng và đôi giày đế bằng lấm tấm ánh bạc. Cô vẫn không thể đi giày gót cao, và mặc dù chân cô không khép khiêng rõ ràng lắm, nhưng đi giày đế bằng cũng vẫn hơi khó khăn. Tóc cô được búi thành búi nhỏ và cô không trang điểm gì. Cô không nhận ra rằng với vẻ đẹp trong sáng của cô việc trang điểm là không cần thiết. Cô có làn da mịn thanh nhả như kem với nét ửng hồng tự nhiên trên gò má.

“Wow!” David huýt gió.

Cô lườm anh. “Anh đừng làm vẻ tán thành. Em định nổi loạn đấy. Đây là trang phục của nhà cách mạng, chứ không phải của cô gái mới vào đời đâu.”

“Anh biết điều đó, và Steve cũng sẽ thế. Nhưng...” anh nhả nhả khi nắm lấy tay cô và dẫn cô ra cửa “... tin anh đi, anh ấy sẽ tán thưởng.”

3. Chương 3

Nhận xét của David có ý nghĩa cho đến khi anh hộ tống Meg vào nhà hàng nơi Steve - lạ chưa, không có người đàn bà nào bên cạnh - đang ngồi cùng một người Arab cao, đen tuyền (), mặc một bộ quần áo kiểu Châu Âu đắt tiền. Người đàn ông đứng lên khi Meg và David đi tới. Cái nhìn chăm chăm của người Arab đầy vẻ tán thưởng. Những phần nhỏ của trò chơi, là lý do Steve sẽ thấy vui với bộ quần áo của cô, đã rơi vào đúng chỗ.

“Nhớ rằng Trung Đông không phải là một nơi khuyến khích tự do.” David thì thầm “Em đã ăn mặc rất hợp lý cho buổi tối hôm nay.”

“Ôi, các cậu bé.” cô giận dữ lăm bằm. Nếu cô nghĩ về điều đó, cô đã mặc chiếc áo dài màu vàng chanh hở lưng của cô...

“Thật hấp dẫn, thưa tiểu thư” người ngoại quốc nói với vẻ thích thú lười lỉnh khi anh ta được giới thiệu với cô. Anh ta mỉm cười và bộ râu quai nón màu đen của anh ta giật giật. Anh ta đẹp trai khó tin, với đôi mắt to và đen như nước. Anh ta đang quyến rũ mà không có vẻ gì hạ cố hay tấn công cả. “Cô là một vũ công ư, tôi tin thế? Một vũ nữ balê?”

“Vâng” Meg nói một cách e dè. Cô mỉm cười với anh ta. “Và anh là người đại diện cho nước anh?”

Anh ta nhướn một bên chân mày và liếc nhìn Steve “Nói sâu xa thì đúng vậy”

“Hãy kể cho tôi nghe về đất nước anh” cô nói với sự thích thú thành thật, hoàn toàn quên lãng Steve và anh mình. Anh ta kể, trừ chuyện kinh doanh, cho đến khi Steve bán cho cô một cái quần mất qua những món điểm tâm và café. Cô dịch người hơi không thoải mái dưới cái nhìn lạnh lùng đó, và Ahmed đột nhiên nhận ra người đối tác của mình.

Anh ta ho khẽ “Steve, bạn thân mến, tôi đã đi lạc đề. Tha lỗi cho tôi. Nhưng tiểu thư đây mới quyền rũ làm sao đến nỗi cô ấy đã xua đi mọi suy nghĩ về chuyện làm ăn khỏi tâm trí đáng thương của tôi”

“Không vấn đề gì” Steve nhẹ nhàng trả lời.

“Tôi xin lỗi” Meg chân thành nói “Tôi không định làm sao lãng anh, nhưng tôi nhận thấy hiểu biết của anh thật lôi cuốn. Anh hẳn đã trải qua trường lớp xịn lắm”

Anh ta mỉm cười “Oxford, niên khoá 82”

Cô thở dài “Có lẽ tôi cũng nên đến một trường cao đẳng thay vì cố học bale.”

“Thế sẽ là mất mát đáng buồn cho thế giới nghệ thuật nếu cô làm thế, thưa tiểu thư. Những nhà sử học có rất nhiều, nhưng những vũ công giỏi thì, lạ thánh Ala, hiếm như kim cương vậy.”

Gò má cô ửng hồng vì lời tăng bốc và sự kích động.

Những ngón tay của Steven mân mê chiếc nĩa của mình và nhìn chăm chú vào nó (haha, anh ghen kìa ^ ^) “Về những chiếc máy bay mới chúng tôi sẽ bán cho các anh, Ahmed” anh chen ngang.

“Ừ, chúng ta phải bàn bạc về chúng. Tôi đã bị dẫn đi chệch hướng bởi một gương mặt đáng yêu và một trái tim thân thiện” Anh ta mỉm cười với Meg. “Nhưng nhiệm vụ của tôi không cho phép tôi xao lãng sự quan tâm của mình đến mục đích của chuyến đi này. Cô sẽ tha thứ cho chúng tôi nếu chúng tôi quay lại với vấn đề chính chứ, thưa tiểu thư?”

“Dĩ nhiên rồi” cô nhẹ nhàng trả lời, “Em thật tử tế” Steven lẩm bẩm, cái liếc xéo sắc như dao của anh còn có ý nghĩa nhiều hơn những lời lịch sự.

“Vì anh, Steven, chứ không gì khác” cô trả lời từ tốn.

Tối đó vừa dài lại vừa ngắn. Vẫn còn quá sớm khi David thấy mình thấp tùng anh chàng Arab cao nghều lại phòng của anh ta tại khách sạn trong khi Steven dẫn Meg vào chỗ ngồi bên cạnh anh trên chiếc xe Jaguar của anh.

“Tại sao luôn luôn là xe Jaguar?” cô nghiêm túc hỏi khi anh vào xe và động cơ bắt đầu khởi động.

“Tôi thích Jaguar”

“Anh vẫn thích”

Anh đưa chiếc xe đẹp đẽ vào luồng giao thông. “Để Ahmed yên” anh nói không hề mào đầu.

“Ah. Em đang bị cảnh cáo” cô gật đầu. “Thật quá tuyệt vời khi anh xem em như một người phụ nữ có mưu đồ quốc tế, ra ngoài chôm chĩa thông tin tối mật và bán nó cho các hãng dịch thù khác” cô cau mày. “Tuy nhiên, lúc này ai là địch thù vậy?”

“Mata Hari, không phải là em đâu”

“Đừng đánh giá thấp em. Em có tiềm năng đấy” cô cố tạo dáng, với bàn tay để lơ lửng sau gáy và nét mặt nhìn nghiêng hoàn hảo hướng về phía anh. “Với một chút kiềm chế thận trọng, em có thể sẽ tàn phá đó”

“Với một chút kiềm chế thận trọng, em có thể được giấu trong một thùng dầu và thả trôi sông tới Oklahoma”

“Anh chả có khiếu hài hước gì cả”

Anh nhún vai. “Không có gì nhiều để cười trong những ngày này. Không có trong cuộc đời tôi”

Cô dựa má vào chiếc ghế mềm và theo dõi anh khi anh điều khiển chiếc xe mạnh mẽ. Thật kỳ lạ là cô luôn cảm thấy an toàn khi bên anh. An toàn, và bị kích động nói nhiều. Chỉ nhìn anh thôi cũng làm cô run lên.

“Em đang nghĩ gì thế?” anh hỏi.

“Em nghĩ tiếc là anh chưa bao giờ làm tình với em” cô nói mà không suy nghĩ.

Chiếc xe chệch đi và khuôn mặt anh căng ra. Anh không hề nhìn cô. “Đừng nghĩ thế”.

Cô chậm rãi hít vào một hơi, lần tay theo những hoa văn trên vải bọc ghế. “Anh cũng không nghĩ, thật sao?”

“Em có thể là chất gây nghiện, tôi không thích nghiện ngập.”

“Đó là lý do anh hút thuốc” cô đồng ý, nhìn chăm chú vào điếu thuốc đang cháy đỏ trên bàn tay sẫm màu, thon thả của anh.

Anh liếc mắt sang cô sau đó, cái nhìn giận dữ. “Tôi không nghiện nicôtin. Tôi có thể bỏ bất cứ lúc nào tôi cảm thấy thích bỏ.”

“Thế có gì không ổn ngay lúc này vậy?”

Đôi mắt đen của anh nheo lại.

“Cái gì không ổn? Anh sợ là anh không thể làm gì mà không có nó?” cô tán tỉnh.

Anh ấn mở cửa kính, sau đó ném điếu thuốc qua khe hở. Cửa kính đóng lại ngay sau đó.

Meg cười toe với anh. “Anh sẽ lung lay trong vài giây nữa” cô dự đoán. “Chải sàn để tìm những mẫu thuốc cũ còn sót lại vài sợi lá thuốc. Xin xỏ những người lạ những mẫu thuốc bé xú”

“Không khôn ngoan đâu, Meg”

“Cái gì cơ? Châm chọc anh á?”

“Tôi có thể quyết định tìm cách khác để làm bận tay tôi đấy.” anh nói một cách đầy khêu gợi.

Cô giang tay sang hai bên và nhắm mắt lại “Tiến lên đi!” cô mời mọc một cách kịch cợt “Cường đoạt em đi!”

Chiếc xe đột ngột dừng lại và mắt Meg mở bừng ra to như hai cái tách. Cô nhìn chăm chăm anh, kinh hoàng.

Anh nhướn một bên mày khi đôi tay cô vòng quanh ngực và màu đỏ bừng lên mặt cô.

“Sao thế, Meg, có gì không ổn hả?” anh hỏi một cách thích thú. “Tôi chỉ dừng lại nhường cho chiếc xe cứu thương đi qua.”

“Xe gì cơ...”

Tiếng còi báo động và ánh đèn đỏ nhấp nháy lướt qua họ và nhanh chóng đi xa. Meg cảm thấy như đang chìm xuống lớp trải sàn vì ngượng ngịu.

Đôi mắt Steven nheo lại chỉ còn như một khe hẹp. Anh vất một cánh tay dài qua thành sau ghế cô và xem xét cô trong chiếc xe tối.

“Tất cả chỉ là bịp bợm, phải không?” anh trách “Không phải tôi đã cảnh cáo em là chơi đùa với tôi sẽ đẩy em vào phiền phức sao?”

“Vâng” cô nói. “Nhưng anh đã chơi đùa ỏn thoả mà không có em trong 4 năm qua.”

Anh không trả lời. Tay anh trượt xuống cổ cô và anh nghịch ngợm với một lọn tóc đã tuột khỏi búi, mơn trớn nó trên da cô cho đến khi mạch đập của cô bắt đầu tăng tốc và cơ thể cô bắt đầu nóng lên trong sự im lặng hồi hộp.

“Steven, đừng” cô khàn khàn thì thầm, giữ tay anh lại.

“Để tôi khiêu khích em, Meg” anh nhẹ nhàng trả lời. Anh dịch đến gần hơn, thả lỏng tay cô sang bên. Miệng anh lơ lửng trên miệng cô và anh bắt đầu lặp đi lặp lại, trêu ghẹo, mơn trớn, chỉ đến cổ họng cô trong khi hơi thở đậm mùi café của anh tràn vào miệng cô và làm cơ thể cô nhoi nhói. “Nó giống như đêm đầu tiên

tôi đưa em ra ngoài. Em nhớ không?” Giọng anh thành một sự mơn trớn sâu thẳm, dịu dàng và tay anh làm cô run rẩy vì sự đụng chạm nhẹ nhàng của chúng. “tôi đã đỗ xe trong lối vào nhà em sau khi chúng ta ăn tối. Tôi đã chạm vào em, chỉ như thế này, trong khi chúng ta nói chuyện. Sau đó, em hấp tấp hơn, ít rụt rè hơn nhiều. Em còn nhớ đã làm gì không, Meg?” Cô nhận thấy khó mà vừa nói chuyện vừa thở. “Em còn rất... trẻ.” cô nói, tự bào chữa cho mình.

“Em đã khao khát” Môi anh tách mở và chà xát lên miệng cô vừa hé ra, nhẹ nhàng nhắm nháp nó cho đến khi anh nghe thấy một âm thanh cô thốt lên sâu trong cổ họng. “Em đã cởi khuy áo tôi và trượt tay em vào trong nó, ngay dưới eo tôi.”

Cô run rẩy, nhớ lại điều đó thật sự là một điều chấn động. Miệng anh ấn vào miệng cô như một con sóng triều, với một tiếng rên vang vọng trong sự yên lặng bao trùm chiếc xe. Anh nhắc cô lên, xoay cô lại, và tay anh lần xuống phía trong vạt chiếc váy đen của cô để ôm lấy vùng ngực để trần của cô. Rất nhanh, cô trở nên cuồng nhiệt, quẩn quại với sự gần gũi đó. Anh dừng lại một lần, cúi đầu mỉm cười với cô khi cô nằm ngả ra khao khát trong tay anh, với ngọn lửa hoàn toàn đam mê lần đầu tiên cô cảm thấy trong đời. Anh đã biết. Khi đó, và bây giờ...

“Em mới ngây thơ làm sao” anh nhẹ nhàng nói, hồi tưởng lại. “Em không biết tại sao tôi phản ứng quá mãnh liệt chỉ với vài cái vuốt ve như thế. Cũng giống như lần đầu tiên tôi để cho em cảm nhận tôi từ em khi tôi hoàn toàn bị khuấy động. Em đã bị sốc và sợ hãi.”

“Cha mẹ em chưa bao giờ nói gì với em, và các bạn gái em thì cũng ngốc nghếch giống em, họ chắc chắn thế.” cô lưỡng lự nói “Tất cả sách vở trong thế giới của em không chuẩn bị gì cho em trước điều sẽ xảy ra, điều mà em sẽ cảm thấy khi một người đàn ông chạm vào em một cách thân mật cả”.

Tay anh lần lên vai chiếc váy đầm, tìm tới chiếc khoá kéo. Chạm rãi, nhẹ nhàng, anh kéo nó xuống, kiểm soát cử động hoảng hốt của cô với sự nổi lỏng thận trọng.

“Đã bốn năm rồi và em muốn nó.” anh nói “Em muốn tôi.”

Cô không thể tin rằng cô đang cho phép anh làm điều này! Cô cảm thấy như một thầy ma sống dậy khi anh kéo chiếc khoá xuống thấp tới chiếc áo lót không quai đeo bằng ren mềm mại và nhìn cô. Bàn tay thon gầy, rám nâu chạm vào xương đòn của cô và dịch xuống, trượt qua bầu ngực cô trong khi anh vẫn nhìn cô trong ánh tranh tối tranh sáng.

Miệng anh chạm vào trán cô. Hơi thở anh hơi thiếu ổn định. Cô cũng vậy.

“Cho tôi mở nó, Meg. Tôi muốn có em trong miệng mình.” Điều này luôn là vũ khí sắc bén nhất của anh, cách nói thể này làm cơ thể cô bùng lên với khao khát tối tăm, nguy hiểm. Trán cô ngả vào cằm anh trong khi những ngón tay anh nhanh nhẹn cởi ba móc khoá nhỏ. Cô cảm thấy không khí mát mẻ trên người cô ngay khi anh quay lưng cô và nhìn xuống, về mặt anh đột nhiên cứng lại, tự chủ và kìm chế.

“Lạy Chúa tôi” Có một vẻ tôn kính, trong cách anh nói, cách anh nhìn cô. Đôi tay anh giữ lấy vai cô như thể anh sợ cô có thể biến mất.

“Em đã để anh nhìn em... vào đêm đó.” cô thì thầm vấp vấp. “Và anh đã đến với cô ta!”

“Không, Không” anh thì thầm, cúi đầu xuống. “Không, Meg!”

Miệng anh khấp lấy nụ nhỏ căng cứng của cô và anh rên lên khi anh nâng cô lên, ngửa cô ra, mút lấy cô trong sự yên lặng đang bùng lên bởi sự đam mê và hứa hẹn.

Ngón tay cô túm lấy tóc anh và giữ chặt trong khi miệng anh mang lại cho cô khoái cảm mãnh liệt nhất cô từng biết. Anh đã thử hôn cô như thế vào cái đêm xa xôi nào đó và cô đã chống cự lại. Có quá nhiều những cảm xúc bao trùm lên cô, cùng với sự khuấy động dữ dội của anh và nhận thức đột ngột về sức nặng của thân hình anh trên cô đã làm cô hoảng hốt. Nhưng bây giờ cô đã lớn lên rồi, với bốn năm kiên khem làm gia tăng khao khát của mình, vất cạn những căng thẳng của cô đến tận máu. Cô khao khát có anh.

Miệng anh ngấu ngiến miệng cô trong khi những ngón tay mơn trớn quanh bầu ngực mềm mại rắn chắc. Cô cảm nhận lưỡi anh, răng anh, sự chạm rãi mát mẻ đó dường như lôi trái tim cô khỏi lồng ngực. Cô run

lên, hoàn toàn vô lực, khổ sở, khi áp lực nóng rực của miệng anh chỉ làm cho cơn đói khát gia tăng. Anh cảm thấy sự run rẩy của cô và từ từ nâng đầu lên.

“Khôôông...!” cô nghẹn lời, giữ lấy anh, cố kéo miệng anh lại gần. “Steve... làm ơn... làm ơn!”. Anh kéo khuôn mặt cô lại gần cổ anh và ôm cô, đôi tay anh kiệt sức, hơi thở anh tới tấp cũng như cô.

“Đi anh!” cô thốn thức, níu lấy anh.

“Đây...!” anh lần mở những khuy áo sơ mi và kéo cô vào trong áo anh, ấn cô vào sát anh, để khuôn ngực để trần của cô tì vào đám lông dày trên ngực anh, khuấy động những cơ bắp đang căng cứng của anh. “Meg” anh khẽ hít vào. “Ôi, Meg, Meg...!”. Đôi tay anh dò tìm lối đi trên cơ thể cô, trượt xuống bờ lưng lộ trần của cô trong cái vuốt ve kéo dài đói khát làm cho sự thân mật của họ trở nên nguy hiểm hơn nữa, đáng sợ hơn nữa.

Miệng cô phủ những nụ hôn dịu dàng lên họng, lên cổ, lên xương đòn anh và cô cảm thấy ham muốn giống như một lưỡi dao.

Anh ngửa đầu cô lên và lại hôn cô, một nụ hôn sâu, dài, chậm rãi như thể không bao giờ dừng lại trong khi quanh họ đêm xuống thấp và gió thổi vi vút.

Ở đâu đó giữa nụ hôn, cô bắt đầu thốt ra - những tiếng thốn thức rạn vỡ vì tội lỗi, vì đau khổ và vì cơn thèm khát không nguôi. Anh ôm cô, nâng niu cô, đôi mắt anh cũng khổ sở như cơ thể chưa được thỏa mãn của anh. Nhưng cuối cùng, từ từ, nỗi khao khát của hai người bắt đầu lắng dịu.

“Dừng khóc” anh thầm thì, hôn những giọt nước mắt vừa rơi từ mắt cô “Điều đó không thể tránh được.”

Cô quay mặt để anh có thể hôn sang phía bên kia, đôi mắt cô khép lại trong khi cô đón nhận sự âu yếm quý giá, tinh tế.

Khi cô cảm thấy môi anh miễn cưỡng rút ra, cô mở mắt và nhìn vào anh. Chúng thật dịu dàng, chỉ thấy có cô, trong khoảnh khắc này. Dịu dàng và khao khát, và gần như dữ dội.

“Em chưa được chạm vào” anh nói khàn khàn, khuôn mặt anh tạc lên những đường nét cứng rắn, quen thuộc. “Thậm chí ngay đây” Tay anh vuốt khẽ qua khuôn ngực căng đầy để trần của cô và như thể cảm nhận về nó làm anh cuồng dại, anh cúi đầu xuống và dịu dàng lướt môi trên nó, hít vào hương thơm cơ thể cô. “Hoàn toàn rõ ràng là chưa được chạm đến.”

“Em... không thể cảm thấy như thế này với bất cứ người đàn ông nào.” Cô thú nhận, run rẩy đến tận tâm hồn bởi lời thổ lộ đó. “Em không thể chịu nổi ánh mắt người đàn ông khác chạm vào em, nói gì đến tay anh ta”.

Anh hít mạnh vào. “Thế vì cái quái gì em lại bỏ đi, quỷ tha ma bắt em?”

“Em sợ!”

“Vì điều này?” Miệng anh mở trên một núm nhỏ của cô và cô kêu lên khi khoái cảm chớp nhoáng nó mang lại với sự tha thiết như thế.

“Em là một cô gái trong trắng.” cô hỏn hển.

“Em vẫn còn thế.” anh kéo cô ngang qua anh, một bàn tay to khỏe giữ hông cô tì vào vật cứng của anh, giữ cô ở đó trong khi anh dò xét mắt cô “Và em vẫn còn sợ.” cuối cùng anh nói, quan sát vẻ sợ hãi choáng váng lớn dần trên mặt cô. “Sợ thân mật với tôi.”

Cô nuốt nghẹn, rồi lại nuốt lần nữa. Đôi mắt cô hạ xuống lồng ngực để trần của anh “Không phải vì thế.”

“Vậy thì vì cái gì?”

Cơ thể anh rợn lên. Cô có thể cảm thấy hơi nóng và sức mạnh của nó và cô mơ hồ nhận ra anh muốn cô dữ dội đến mức nào. “Steve, chị gái em đã chết khi sinh con”

“Ừ, tôi biết. Cha em đã kể với tôi. Đó là một điều riêng tư, tôi cảm thấy tôi không nên hỏi những điều chi tiết. Tôi chỉ biết chị ấy hơn em mười hai tuổi.”

Cô ngược nhìn anh. “Chị ấy giống em” cô chậm rãi thì thầm “Gầy và mảnh mai, hông không lớn. Họ sống ở miền bắc. Vào mùa đông, tuyết rơi dày 6 feet, chị ấy đau đẻ và chồng chị ấy không thể đưa chị đến bệnh viện đúng lúc. Chị ấy đã chết. Cả đứa trẻ nữa.” Meg ngáp ngừng, nhăm nhăm môi dưới “Sinh nở là một việc khó khăn với phụ nữ trong gia đình em. Mẹ em đã phải mổ đẻ khi sinh em. Em rất được che chở và sau khi chị gái em mất, mẹ nói về điều đó như thể mang thai cũng sẽ là một án tử hình đối với em. Bà làm em sợ có thai.” cô khổ sở nói thêm, giấu mặt mình vào anh.

Anh buông lỏng cái ôm thân thiết của mình, vì sưng sốt. Tay anh nâng má cô tới lồng ngực rộng, rậm lông của anh và anh giữ cô ở đó, để cô cảm nhận hơi nóng của cơ thể anh, nhịp đập nặng nề của trái tim anh ngay dưới tai cô.

“Chúng ta chưa bao giờ bàn luận đến chuyện này.”

“Em còn rất trẻ, như anh đã nói” cô trả lời, khép mắt lại. “Em không thể kể với anh. Nó là một điều quá thân mật để nói, và em cũng bị anh áp đảo về mặt thể xác. Mỗi lần anh chạm vào em, đầu em trống không và em phát nóng, phát run cả người. Mắt cô vẫn còn nhắm chặt. “Em vẫn cảm thấy thế”.

Ngón tay anh nhẹ nhàng cuộn lấy tóc cô, lúc này là để an ủi cô chứ không phải vì kích động. “Tôi có thể đã trấn an em, nếu em kể với tôi.”

“Có lẽ” cô cọ má vào anh. “Nhưng em có những nỗi khiếp sợ việc mang thai, và anh đã trở nên rất cuồng nhiệt đêm đó. Cuộc tranh cãi... dường như giống một lối thoát đến đúng lúc. Anh đã nói em đi đi, và sau đó anh đưa Daphne đến một nơi công cộng để rồi hình ảnh hai người xuất hiện trên các mặt báo. Em tự nói với chính mình rằng việc chọn theo nghiệp múa có ý nghĩa hơn nhiều việc chọn anh. Điều đó làm cho việc ra đi dễ dàng hơn.”

Anh nhắc đầu lên, nhìn chăm chăm ra khoảng tối ngoài khung cửa sổ. Vài giây sau, anh nhìn xuống cô, đôi mắt anh nấn ná trên ngực cô.

Cô mỉm cười buồn bã. “Anh không tin em phải không? Anh vẫn còn cay đắng, Steve.”

“Em không nghĩ tôi được phép như thế à?”

Cô xê dịch người trên người anh, đôi mắt cô vuốt ve khuôn mặt cứng rắn của anh, hoàn toàn bình an với anh trong khoảnh khắc thân mật này. “Em không nghĩ anh quan tâm đến mức bị tổn thương.”

“Tôi không” anh đồng ý dễ dàng. “Nhưng lòng tự trọng của tôi đã chịu một vài tổn thất.”

“Nicole nói anh đã uống say...”

Anh mỉm cười tàn nhẫn “Bà có nói thêm rằng lúc đó tôi đang ở bên Daphne không?”

Cô cứng người lại, thấy căm ghét anh.

Bàn tay ấm áp của anh phủ lên ngực cô một cách tự nhiên, cảm nhận nhịp tim của cô tăng lên trong suốt cơn giận dữ của cô. Anh dò xét đôi mắt cô. “Tôi vẫn muốn em.” anh nói đều đều “Hơn bất cứ lúc nào.”

Cô biết điều đó. Khuôn mặt anh hiển hiện nỗi khao khát. “Nó sẽ không khôn ngoan đâu.” cô nói nhẹ nhàng “Như anh đã từng nói, Steven, nghiện ngập là một điều tốt nhất nên tránh.”

“Em đang phỉnh phờ bản thân nếu như em nghĩ là tôi điên rồ đến mức trở nên nghiện em lần nữa” anh nói với một nụ cười châm chọc mơ hồ khi tất cả nỗi đau khổ của bốn năm qua trôi dạt trong anh.

Meg bị biểu hiện của anh lôi cuốn. Nhắc đến quá khứ dường như đã mang tất cả những cay đắng trở lại, tất cả thành giận dữ. Cô không biết nói gì “Steven...”

Tay anh ấn chặt hơn nữa, nóng hổi trên làn da để trần của cô trong không khí hơi giá lạnh của chiếc xe. “Vũ đoàn balé của em cần có tiền. Được thôi, Meg” anh nói mềm mỏng “Tôi sẽ đưa em ra khỏi hố”

“Anh sẽ!” cô la lên.

“Ồ, đúng. Tôi sẽ là thiên thần của vũ đoàn đó. Nhưng có một cái giá.”

Giọng anh quá mềm mỏng. Cô cảm thấy nỗi sợ hãi như thể nó có thể sờ mó được. “Giá đó là gì?” cô hỏi.

“Em không thể đoán ra sao?” anh hỏi với một vẻ ngạo mạn mơ hồ trong nụ cười của mình. “Vậy thì tôi sẽ nói cho em. Ngủ với tôi. Cho tôi một đêm, Meg, để tẩy sạch em ra khỏi tâm trí tôi. Và đổi lại, tôi sẽ cho em chỗ dựa cho sự nghiệp balê quý báu của em.”

4. Chương 4

Meg mất một đêm dài không ngủ đau đớn với lời đề nghị của Steven. Cô thật sự không thể tin được anh lại nói một điều như thế, hay tin anh thật sự hy vọng cô sẽ chấp thuận. Làm sao mà nhiệt tình sôi nổi của anh có thể chuyển sang sự khinh miệt trong một thời gian ngắn đến thế? Chắc hẳn là vì điều cô đã nghĩ tới: anh không muốn gì hơn sự trả thù bởi vì cô đã chạy trốn anh. Nghĩa là sự giải thích của cô đã rơi vào đôi tai điếc đặc. Hay có lẽ anh không muốn tin vào điều đó. Và phải chăng anh quá lầm lẫn, sau tất cả? Anh chính là người đã đẩy cô đi. Anh đã nói cô hãy đi khỏi đời anh.

Bây giờ cô ước rằng cô đã nhắc anh về thực tế đó một cách cương quyết hơn. Nhưng ảnh hưởng của giọng nói chậm rãi kéo dài của anh đã làm cô quên đi mọi thứ.

Gạt tay anh ra và tự lột áo mình với đôi tay run rẩy trong khi anh cay nghiệt cười nhạo các nỗ lực của cô.

“Điều đó thật là tàn nhẫn, Steve” cô đã khàn khàn thốt lên, nhìn chăm chú vào anh khi cuối cùng cô cũng có thể bình tĩnh khôi phục lại được nét mặt. “Thật sao? Thực tế là tôi muốn thế” anh đã nói. “Và lời đề nghị vẫn còn hiệu lực. Ngủ với tôi và tôi sẽ kéo vũ đoàn yêu quý của em ra khỏi nguy cơ phá sản. Em cũng sẽ không phải lo về chuyện có thai.” anh nói thêm khi bắt đầu khởi động xe “Tôi sẽ bảo vệ em tránh khỏi điều đó đến hơi thở cuối cùng của mình. Em biết đấy, Meg, bây giờ điều cuối cùng trên thế giới tôi muốn là bị cột vào em bởi một đứa trẻ.” Đôi mắt anh còn nhấn mạnh thêm tác động, chậm rãi di chuyển khắp người cô như thể anh có thể thấy mọi thứ dưới quần áo cô. “Tất cả điều tôi muốn là để cho sự điên rồ này kết thúc đi, một lần và mãi mãi.”

Như thể nó cũng đã từng là như thế, cô đột nhiên nghĩ, khi anh bỏ cô lại cửa nhà mình không nói một lời và lái xe đi. Sự điên rồ, như anh đã gọi tên nó, vẫn chỉ là một điều ngắn ngủi, bởi vì cô đã chọn con đường dễ dàng là ra đi bốn năm trước. Cô không thừa nhận nỗi sợ hãi của mình và mối nghi ngại về sự thân thiết với anh, hay chất vấn anh về Daphne. Cô phát sợ phải nói điều cô đã nghĩ, thậm chí còn sợ hơn nữa phải chiến đấu giành tình yêu của anh. Thay vào đó, cô nghe lời những người khác - cha anh và mẹ cô, những người muốn cô có một sự nghiệp múa balê và không bao giờ vướng vào chuyện có thai đầy rủi ro.

Nhưng động cơ của Steven thậm chí còn ít rõ ràng hơn. Cô thường kín đáo nghĩ rằng Steven chỉ hơi lạnh lùng trong cách biểu lộ cảm xúc thôi, rằng có lẽ anh sẽ thoải mái hơn khi giai đoạn đính hôn của họ chấm dứt. Sự tìm hiểu của anh về cô rất miễn cưỡng, mang sức ép, như thể nó hoàn toàn trái với lý trí minh mẫn của anh. Lúc đó, Meg đã nghĩ rằng tình yêu là điều gì đó anh sẽ không bao giờ hoàn toàn hiểu rõ. Cuộc đời anh chỉ biết chút ít về nó. Cha anh muốn có một con rồi ông có thể điều khiển. Mẹ anh xa cách anh từ khi anh vẫn còn là một đứa trẻ, không thể hiểu được bản tính dữ dội của anh chứ chưa nói đến đối mặt với những quyết định quyết đoán của anh trong mọi vấn đề.

Steve đã lớn nên thành một người cô độc. Anh vẫn thế. Anh có thể dùng một người đàn bà để giải tỏa những thèm khát sinh lý của mình, nhưng anh né tránh những gần gũi tình cảm. Meg đã cảm thấy điều đó, dù là ở tuổi 18. Ở khía cạnh nào đó, nó chính là một phần rất riêng biệt của Steve làm cô phải trốn tránh. Cô có đủ khôn ngoan để biết rằng tình yêu và khao khát anh dành cho cô sẽ không bao giờ có mối liên hệ. Bây giờ nhớ lại, luôn luôn, trong những ngày ấy, còn là nỗi sợ phi thực tế của cô về việc sinh nở. Bây giờ cô tự hỏi phải chăng mẹ cô đã nuôi dưỡng nỗi sợ đó một cách thái quá, để ép cô đi theo con đường bà mong muốn. Mẹ cô là một người thích thao túng người khác chính hiệu. Giống như cha của Steve.

Đêm qua, Meg đã chạy nhào lên gác, gọi với lại một câu chúc ngủ ngon tới anh trai mình còn đang ngồi xem một bộ phim chiếu muộn trong phòng khách. Cô đã cố kìm chế cho đến khi vào đến phòng mình, và rồi những giọt nước mắt giận dữ ào ào tuôn rơi.

Một đêm ân ái để đổi lại sự hỗ trợ tài chính. Anh thật sự nghĩ rằng bản thân cô nghèo túng đến thế? Ôi, Steven có thể giữ hơi thở của mình cho đến khi cô cầu anh giúp đỡ tài chính, cô cuồn cuộn nghĩ. Kiểu gì thì vũ đoàn của cô sẽ xoay sở được. Cô sẽ không đáp ứng điều kiện phi lý của anh, dù là để cứu vãn sự nghiệp của mình.

Lúc Meg tỉnh dậy và đi xuống nhà vào buổi sáng hôm sau, David đã đến văn phòng. Đầu cô đau và mắt cá chân cũng đau kinh khủng do hậu quả của việc cô chạy lên gác tối hôm trước. Dầu vậy, cô không thể nhìn lâu vào mắt mình ở trong gương, để nhớ lại cô đã dễ dàng nhượng bộ cho nhiệt tình nóng bỏng của Steven đến mức nào. Cô không hề có một kháng cự nào khi cô ở gần anh trong vòng một bước chân.

Cô rửa mặt, đánh răng và ăn sáng. Cô đi đến bệnh viện để trị liệu chấn thương và sau đó quay về nhà rồi tập giãn cơ trong vài phút. Trong lúc đó, cô nghĩ đến Steven và đam mê giữa họ đã bùng nổ thế nào. Điều đó chẳng giúp ích cho tâm trạng của cô.

David về nhà với vẻ bối rối.

“Tại sao anh có vẻ ủ rũ thế?” Cô nhẹ nhàng trêu chọc anh.

Anh liếc nhìn cô. “Gì cơ? Ồ, không có gì” anh nói nhanh và mỉm cười. “Nếu em không nấu nướng gì, hay là ta ra ngoài ăn thịt bò nhỉ?”

Cô nhướn mày “Thịt bò?”

“Thịt bò. Anh tự nhiên thích nhai gì đó.”

“Au. Một ngày tồi tệ à anh?” cô lầm bầm.

“Cực xấu!” anh nhún vai. “Nhân tiện, Ahmed đã nói là anh ta muốn đi cùng, nếu em không phiền.”

“Chắc chắn không!” cô mỉm cười “Em thích anh ta.”

“Anh cũng thế. Nhưng đừng quá gần gũi anh ta.” Anh lưu ý. “Có vài thứ đang xảy ra mà em không hề biết, sẽ an toàn hơn cho em nếu không biết. Nhưng Ahmed không đơn giản như anh ta tỏ vẻ đâu.”

“Thật sao?” cô tò mò. “Kể thêm đi anh.”

“Em sẽ phải cạy răng anh thôi.” Anh nói “Anh không muốn mạo hiểm để nhận thêm những chỉ trích thô lỗ từ sếp nữa. Hôm nay, anh ta có vẻ điên máu. Một trong những thư ký đã ném một cái đèn bàn vào anh ta và rời khỏi công ty mà không thèm lấy lương!”

“Thư ký của Steven á?”

“Thực tế đúng là vậy.” anh tắc lưỡi “Những người khác thì lảng đi. Nhưng Daphne thì không. Anh đoán cô ấy đã biết anh ấy lâu rồi nên có thể kiểm chế anh ấy.”

Tim Meg ngừng đập. “Daphne - Phải Daphne mà anh ấy đã ngủ cùng trong khi em và anh ấy đã đính hôn không?”

David nheo mắt, “Anh không nghĩ là họ có thân mật như thế, và chắc chắn là không kể từ sau khi anh ấy cầu hôn em. Nhưng, đúng, họ đã quen biết nhau nhiều năm rồi.”

“Em biết.”

“Cô ấy là lý do em đã tranh cãi với anh ấy. Là lý do em đã bỏ đi, theo như anh nhớ.”

Cô hít một hơi dài. “Là một phần lý do”, cô sửa lại. Cô nặn ra một nụ cười. “Thực tế là cô ấy đã cho em một đường lui đúng lúc. Em sẽ không bao giờ có cơ hội để tiếp tục việc học tập ở New York nếu em cưới Steven có phải không ạ?”

“Em đã không cho một người đàn ông đến gần em từ sau khi em rời Wichita.” David nghiêm túc nói “Và đừng nói với anh đó là vì không có thời gian cho các quan hệ xã giao.”

Cô hất cằm lên “Có lẽ chuyện với Steve là một hành động không thể cho phép” cô nói với một nụ cười bí hiểm. “Hay có lẽ anh ấy đã dạy em một bài học cay đắng về tình yêu của đàn ông.”

“Steve không như anh ấy tỏ vẻ đâu” anh đột nhiên nói “Anh ấy có một tâm hồn nhạy cảm, bất chấp tất cả các biểu hiện anh ấy tỏ ra. Anh ấy thật sự tổn thương khi em bỏ đi. Anh không nghĩ anh ấy đã quên được em đâu”.

“Niềm kiêu hãnh của anh ấy không quên, chính anh ấy đã thừa nhận điều đó” cô đồng ý. “Nhưng anh ấy chưa bao giờ yêu em. Nếu có, làm sao anh ấy có thể đi với Daphne được?”

“Đàn ông làm những điều lạ lùng khi họ cảm thấy bị đe dọa.”

“Em chưa bao giờ đe dọa anh ấy.” cô cần nhằn.

“Không ư?” Anh đút tay vào túi quần và dò xét gương mặt cô vừa quay đi. “Meg, trong tất cả những năm chúng ta quen biết nhà Ryker, Steve chưa bao giờ để người đàn bà nào loay hoay quanh bên anh ấy quá hai tuần lễ. Anh ấy né tránh mọi cuộc trò chuyện về sự ràng buộc hay hôn nhân. Vậy mà anh ấy đã đưa em ra ngoài một lần và bắt đầu nói đến chuyện đính hôn.”

“Em là một điều mới lạ” cô nhả ra từng từ.

“Em thật sự là thế. Em làm tan chảy bức tường băng giá dựng quanh anh ấy và làm anh ấy cười, làm anh ấy trẻ lại. Meg, nếu em có thật sự nhìn vào anh ấy, em sẽ thấy anh ấy thay đổi nhiều thế nào khi anh ấy ở bên em. Steven Ryker sẽ nhảy vào gầm xe bus nếu em yêu cầu anh ấy làm thế. Anh ấy sẽ làm bất cứ điều gì vì em. Bất cứ điều gì.” Anh lặng lẽ nói thêm. “Cha anh ấy không muốn Steven cưới em vì ông ấy nghĩ Steve sẽ mù quáng đứng về phía em trong một cuộc chiến tranh giành quyền lực.” Anh mỉm cười với vẻ bị sốc của cô. “Em không biết rằng mọi người đã điều khiển em vì lợi ích của chính họ phải không? Em và Steven chưa bao giờ có cơ hội, Meg ạ. Em cảm thấy bị đẩy vào thế kẹt và đã làm chính xác điều em định làm. Và người thật sự trả giá là Steven già nua tội nghiệp, với tình yêu đầu tiên trong cuộc đời anh ấy”

“Anh ấy không yêu em.” cô ghen ngào.

“Đúng vậy. Anh ấy thờ phụng em. Anh ấy không thể rời mắt khỏi em. Mọi điều anh ấy làm trong một tháng dài hai người đính hôn đó đều chỉ là vì muốn làm em hài lòng, mọi suy nghĩ của anh ấy đều là vì sự vui vẻ của em, hạnh phúc của em.” Anh lắc đầu “Em còn quá trẻ để nhận ra điều đó, phải không em?”

Cô cảm thấy như thể chân cô không mang nổi mình nữa. Cô ngồi xuống một cách nặng nhọc “Anh ấy chưa bao giờ nói một lời nào”

“Anh ấy có thể nói gì? Anh ấy không phải là kiểu người thích cầu xin. Em đã bỏ đi. Anh ấy đoán chắc rằng em chỉ quan tâm đến anh ấy một cách hời hợt. Anh ấy uống say. Chén âm ỉ. Anh ấy đã làm thế ba ngày liền. Rồi anh ấy quay lại với công việc với một sự thù hận và bắt đầu kiếm tiền với đôi tay xiết chặt. Đó là khi những người đàn bà bắt đầu xuất hiện, hết người này đến người khác. Họ làm tê liệt nỗi đau của anh ấy, nhưng vết thương lòng thì vẫn còn đó. Chẳng có ai có thể chữa lành cho anh ấy, trừ việc nhìn anh ấy chịu đựng và giả vờ như không nhận thấy anh ấy nắm chặt tay mỗi lần tên em được nhắc đến.”

Cô ôm lấy mặt.

Anh đặt một tay lên vai cô an ủi. “Đừng tự trách mình. Cuối cùng thì anh ấy cũng đã quên em, Meg. Mất một năm và khi anh ấy vượt qua được điều đó, anh ấy trở thành một người đàn ông tốt hơn. Nhưng không còn là người đàn ông trước nữa. Anh ấy đã mất và được điều gì đó cùng một lúc. Nó làm anh ấy khó khăn hơn để biểu lộ tình cảm.”

“Em không phải con ngốc” cô nói nặng nề, vuốt ngược mái tóc xõa. “Em yêu anh ấy thật nhiều, nhưng em sợ anh ấy. Đôi lúc, anh ấy dường như quá xa cách, như thể anh ấy không thể chịu nổi việc nói chuyện với em về bất cứ điều gì riêng tư”

“Em cũng thế” anh chỉ trích.

Cô cười rầu rầu “Dĩ nhiên em thế rồi. Em đã kiềm nén và thu mình lại một cách vô thức, và em không thể tin một người đàn ông như thế muốn cưới em. Khi đó, em đã kính sợ anh ấy. Bây giờ, em vẫn còn kính sợ anh ấy, một chút thôi. Nhưng giờ thì em hiểu anh ấy nhiều hơn... giờ thì đã quá muộn rồi.”

“Em chắc chắn như vậy sao?”

Cô đã nghĩ cả đêm qua, về nhiệt tình mãnh liệt của anh, về nỗi đau và nỗi khổ sở khi nghe lời đề nghị của anh. Cô chậm chạp gật đầu. “Vâng, David” cô nói ngược đôi mắt xanh dương ngập đầy đau khổ nhìn anh “Em sợ là thế.”

“Anh rất tiếc.”

Cô đứng lên “Không phải người ta nói rằng mọi thứ luôn luôn hướng tới điều tốt đẹp nhất sao?” cô vuốt nhẹ váy “Chúng ta sẽ đi ăn ở đâu?”

“Nhà hàng Castello. Và anh rất tiếc phải nói với em là Steve cũng đi cùng.”

Cô ghét phải đối mặt với anh, nhưng cô không phải kẻ hèn nhát. Cô chỉ khẽ nhún vai “Vây thì em sẽ đi thay đồ.”

Anh nói với cô thời gian họ cần rời nhà đi và bỏ đi gọi một cuộc điện thoại.

Cô lên gác “Mình nghĩ mình sẽ mặc cái gì đó màu đỏ.” cô giận dữ thì thầm với chính mình. “Với cổ áo chữ V, khoét sâu đến tận mắt cá chân, và xẻ dọc cả hai bên...”

Cô chẳng có cái gì giống như thế, nhưng chiếc đầm đỏ cô vừa lôi ra có quai đeo nhỏ như mì sợi. Nó vừa khít người, khôu gọi. Cô thả mái tóc hoe vàng buông lơi quanh bờ vai và trang điểm đậm hơn thường lệ. Cô có vài món trang sức cổ, đính kim cương. Cô lấy nó ra khỏi két và cũng đeo vào. Bài hát về việc ra ngoài trong một chiến thắng rực rỡ ngân nga trong đầu cô. Cô sắp đá Steven Ryker xuống địa ngục.

Như David đã nói, anh ấy thật sự ở nhà hàng. Nhưng anh không cô đơn. Và trái tim đáng thương của Meg đã chìm xuống khi cô nhìn thấy người đang ngồi cùng anh: một cô nàng tóc vàng bạch kim lả lơi, đầy nhục cảm với nước da rám nắng mịn màng, mặc một chiếc váy đầm đen có lẽ có giá gấp đôi cái váy của cô. Dĩ nhiên, đó là Daphne, dán vào tay Steve như thể cô ta là một mẫu xơ vải đắt tiền. Meg cố nặn ra một nụ cười sáng lạn khi Ahmed đứng dậy từ bàn, với một bộ vest đen thanh lịch, và nụ cười cảm kích rành rành khi cô và David đến nơi.

“Tiểu thư làm tôi thấy hơi hên” anh ta nói, cầm lấy tay cô và cúi chào trước khi anh ta hôn lên mu bàn tay theo một cách rất nịnh đầm. “Tôi sẽ cần lưỡi mình và nén lại những từ ngữ đang nhộn nhạo trong miệng tôi.”

Meg cười phá lên sung sướng “Nếu anh định đề nghị tôi gia nhập vào hậu cung của anh” cô phản bác một cách ranh mãnh “sợ là anh sẽ phải chờ cho đến khi tôi quá già để có thể múa.”

“Tôi đã bị phá huỷ.” anh ta nặng nề nói.

Steven nhìn chăm chăm cô, đôi mắt ánh bạc ánh lên nguy hiểm. “Một lựa chọn màu sắc thú vị làm sao, Meg.” anh thăm thò.

Cô khẽ nhún gối chào, nhả mặt khi cô lại làm mất cá chân đang chấn thương bị đau với hành động đó. “Đó là chiếc váy yêu thích của em đó. Anh không nghĩ nó hợp với em sao?” cô hỏi với một vẻ thách thức trong mắt.

Anh rời cái nhìn chăm chăm của mình đi như thể những từ ngữ đó làm anh xấu hổ.

“Không, tôi không cho thế.” anh cứng ngắc nói “Ngồi đi, David.”

David giúp Meg ngồi xuống ghế cạnh Ahmed và chào Daphne.

“Làm thế nào mà em xử lý được điều này?” David hỏi cô.

“Anh ấy thích những thứ bị ném vào mặt mình, phải không, Steven, anh yêu?” Daphne cười phá lên. “Em đã được thuê lại với mức lương cao hơn. Anh cũng nên tự thử làm thế.”

“Không, cảm ơn” David thở dài “Anh sẽ được khiêng tới thang máy cùng các vết thương của mình.”

“Em không nghĩ Meg là người thích ném đồ, phải không, bạn thân mến?” Daphne hỏi.

“Chúng ta cùng tìm hiểu xem?” Meg trả lời, nhấc cốc nước của cô lên với một cái liếc mắt đầy ẩn ý hướng sang Daphne.

David đặt một tay lên eo cô, bị sốc vì phản ứng của cô.

“Tha lỗi cho tôi nếu tôi đã làm cô bức mình.” Daphne nói nhanh. Cô có vẻ còn hơn cả ngạc nhiên. “Lạy Chúa, tôi cho là, tôi chỉ mở miệng và các từ ngữ cứ thế tuôn ra.” Cô nói thêm với một cái liếc mắt xin lỗi đầy căng thẳng hướng về Steven.

Steven đang đông cứng và đôi mắt anh không hề rời mắt Meg.

“Không cần xin lỗi” Meg nói một cách cứng nhắc. “Tôi ít khi để ý đến sự xúc phạm, thậm chí khi người ta cố tình ám chỉ tôi”.

Steven có vẻ không thoải mái và không khí quanh bàn trở nên ngột ngạt.

Ahmed đứng lên, hướng tay đến chỗ Meg. “Tôi sẽ rất vinh dự được mời em khiêu vũ với tôi” anh đề nghị.

“Tôi rất vinh dự nhận lời” Meg tránh đôi mắt Steven khi cô đứng lên và để Ahmed dẫn cô tới sàn nhảy.

Anh ta ôm cô rất vừa phải. Cô thích vẻ ngoài chần chừ của anh ta và gương mặt đẹp trai với đôi mắt đen long lầy như nước đang mỉm cười nhìn xuống cô. Nhưng không hề có tia lửa nào khi anh ta chạm vào cô, không có nỗi đau rợn rùng của chiếm hữu và được chiếm hữu.

“Cảm ơn” cô nói nhẹ nhàng “Tôi nghĩ là anh đã cứu vãn buổi tối nay.”

“Daphne không có ác ý, mặc dù có thể em nghĩ thế” anh nói dịu dàng “Đó hiển nhiên là điều Steven đã cảm thấy với em.”

Meg xúc động, hạ mắt xuống chiếc áo sơ mi trắng của anh ta “Đúng vậy.”

“Nhảy như này... có làm em đau không?” anh ta đột nhiên hỏi khi cô hơi thiếu duyên dáng và nặng nề ngã vào anh.

Cô nuốt nghẹn “Mắt cá chân em vẫn còn đau.” cô nói chân thành. “Và chưa tiến triển nhiều như em đã hy vọng” Đôi mắt cô nhìn lên với nỗi hoảng hốt sâu trong mắt. “Nó đã bị bong gân tồi tệ...”

“Và múa là cuộc đời em”

Cô gặm môi dưới, nhả mắt khi cô di chuyển cùng anh trong tiếng nhạc chậm chậm “Nó phải là thế” cô nói một cách kỳ quặc.

“Tôi có thể chen ngang chứ?”

Một tiếng nói trầm sâu, đột ngột và không thể lơ đi trừ phi muốn cãi lộn. “Dĩ nhiên rồi.” Ahmed nói, mỉm cười với Steven “Cảm ơn, tiểu thư.” anh mềm mỏng nói thêm và lùi lại.

Steven kéo Meg lại gần anh, hơi quá gần, và cố định cô ở đó với một cánh tay dài, mạnh mẽ khi anh dẫn cô theo tiếng nhạc.

“Mắt cá chân em bị đau” cô nói lạnh lùng “và em không muốn nhảy với anh.”

“Tôi biết.”

Anh nghiêng mặt cô hướng lên anh và xem xét quảng thâm dưới mắt cô, làn da nhợt nhạt “Tôi cũng biết vì sao em mặc váy đỏ. Có liên quan đến điều tôi đã nói với em tối qua, phải không?”

“Đúng chóc.” cô nói với một nụ cười lạnh nhạt.

Anh hít một hơi dài. Đôi mắt ánh bạc trượt suốt chiều dài mái tóc gọn sóng của cô, xuống bờ vai lộ trần. Chúng rơi xuống bờ ngực cô, nơi chiếc cổ chữ V với đường viền để lộ đường cong mềm mại và quai hàm anh cứng lại. Cánh tay sau lưng cô trở nên căng thẳng.

“Em có làn da mềm mại nhất tôi từng chạm vào” anh nói một cách cộc cằn. “Mềm mại, ấm áp và mỏng manh. Tôi không cần chiếc váy này để nhắc tôi nhớ rằng tôi không thể suy nghĩ một cách lạnh mạnh khi em ở trong tầm với của tôi.”

“Vậy thì anh hãy tránh xa ra.” cô phản pháo “Tại sao anh không đưa Daphne về nhà cùng anh và quyến rũ cô ấy? Nếu anh không còn loanh quanh ở đây.” cô nói thêm với vẻ kiêu kỳ.

Cô bị lỡ một nhịp và anh túm được cô, một cách dễ dàng, và ôm cô lại.

“Mắt cá chân đó vẫn còn làm em đau. Em không nên nhảy.” anh nhắc nhở.

“Bác sĩ trị liệu đã nói cần luyện tập” cô nói rít qua kẽ răng “Và bà ấy cũng bảo rằng nó sẽ đau.”

Anh không nói ra điều anh đang nghĩ đến. Nếu mắt cá chân đó còn đau sau năm tuần, cô sẽ có thể múa thế nào đây? Liệu nó có mang nổi trọng lượng của cô? Chắc chắn nó không phục hồi như được hy vọng.

Cô nhìn thấy biểu hiện trên mặt anh “Em sẽ lại múa được. Nhất định!” Cô khẳng định với anh.

Anh chạm vào khuôn mặt cô với những ngón tay dài, thận trọng, lướt qua má, cảm rồi lượn quanh bờ môi đầy đặn, cong cong của cô. “Vì chính em, Meg, hay vì điều mẹ em đã luôn luôn mong muốn?”

“Nó là điều duy nhất em đã làm trong đời em mà bà hài lòng.”

“Đúng. Tôi nghĩ có lẽ nó là thế.” Ngón tay anh chà lên môi dưới của cô. Kỳ lạ làm sao dường như ngón tay đó run rẩy, đặt biệt khi nó len vào giữa đôi môi cô và cảm thấy nó tách mở, cảm thấy hơi thở cô phả lên. “Em vẫn còn sợ việc sinh con sao?” anh thì thầm một cách đứt quãng.

“Steven!” cô la lên. Cô kéo mặt mình ra sau và nó bừng đỏ.

“Em làm tôi nghĩ về điều đã xảy ra vào cái đêm chúng ta bên nhau đó, trước khi chúng ta cãi nhau” anh nói, như thể cô không hề phản ứng gì với câu hỏi của anh. “Tôi nhớ khi em bắt đầu chống cự tôi. Tôi nhớ tôi đã nói gì với em.”

“Điều này là không cần thiết...!” cô điên cuồng phản đối.

“Tôi đã nói nếu chúng ta yêu nhau đến cùng, nó sẽ không thật sự thành vấn đề” anh thì thầm sâu lắng, ghim chặt đôi mắt cô “Bởi vì tôi thực sự mong muốn làm em có thai.”

Cô thật sự run lên và cơ thể cô run rẩy khi nó tìm kiếm sức mạnh và sự tự tin của anh.

Anh ôm ấp cô trong tay anh, chậm rãi di chuyển theo tiếng nhạc, miệng anh áp vào tai cô “Em không nghĩ tôi sẽ dừng lại. Và em sợ có một đứa trẻ.”

“Vâng.”

Ngón tay anh luồn vào mái tóc mềm như tơ của cô và kéo cô lại gần hơn. Đôi chân anh run run phía trên chân cô, khi phản ứng hóa học khó tin họ đang chia sẻ làm anh thấy yếu ớt. Chính lúc đó, ngay lập tức, anh hoàn toàn bị khuấy động và cô có thể cảm thấy điều đó.

“Đừng lùi xa tôi” anh nói một cách dữ dội. “Tôi biết thế là thô lỗ với em, nhưng, lạ Chúa tôi, tôi không thể làm cách nào...!”

Cô lập tức đứng yên. “Ồ, không, không phải thế.” Cô thì thầm, mắt bừng lên “Em không muốn làm anh đau! Anh đã từng nói với em là đừng cử động khi điều đó xảy ra, anh nhớ không?”

Anh dừng nhảy và đôi mắt anh tìm kiếm mắt cô khao khát đến nỗi cô gần như không thể chịu nổi sức mãnh liệt trong cái nhìn họ đang trao nhau.

Môi anh hé ra khi anh cố thở, bị kìm giữ bởi nỗi khao khát dành cho cô, bởi vẻ đẹp của khuôn mặt cô ngẩng cao, và vẻ quyến rũ của cơ thể hoàn mỹ, trong trắng của cô bên người anh. “Tôi nhớ mọi thứ” anh căng thẳng nói “Em đã ám ảnh tôi. Đêm nối đêm, những đêm dài trống vắng.”

Cô nhìn thấy vẻ căng thẳng trên gương mặt ngăm đen của anh và cảm thấy có lỗi vì chính cô đã gây nên điều đó. Đôi tay cô nhẹ nhàng ấn lên ngực anh, cảm nhận sức mạnh, hơi nóng và bên dưới nó là nhịp đập rộn lên do sự rung động của anh.

“Em xin lỗi” cô nói dịu dàng “Em thật sự xin lỗi...”

Anh tìm lại được sự tự chủ, đôi mắt cuối cùng nâng lên nhìn chăm chăm qua đầu cô.

Cô dịch ra một chút, và bắt đầu nói một cách khá bình thản về tình hình thế giới, thời tiết, nhảy một cách lười biếng trong khi anh dần bình tĩnh lại.

“Bây giờ, em phải dừng lại thôi, Steven” cuối cùng cô nói “Mất cá chân của em thật sự đau quá.”

Anh dừng nhảy. Đôi mắt anh dò xét khuôn mặt cô. “Tôi xin lỗi về điều tôi đã nói với em đêm qua, khi tôi đề nghị em” anh nói cộc lốc. “Tôi muốn em đến mức điên rồ.” Anh cười cay đắng “Điều đó, ít nhất, chưa bao giờ thay đổi.”

Mắt cô tôn sùng anh. Cô không thể cưỡng lại. Với cô, anh hoàn hảo hơn bất cứ cái gì trên thế giới này, và khi anh ở gần cô, cô có mọi thứ. Nhưng điều anh mong muốn sẽ phá hủy cô.

“Em không thể ngủ với anh và rồi cứ thế đi tiếp cuộc đời em” cô nhẹ nhàng nói. “Với anh, nó sẽ chỉ là một đêm nữa, một cơ thể khác. Nhưng nó sẽ phá hủy em. Không chỉ vì đó là lần đầu tiên của em, mà với một người em...” cô nhìn lãng đi “Một người em đã từng quan tâm rất nhiều”

“Nhìn tôi đi.”

Cô bắt mình ngược lên nhìn anh,...

“Meg” anh nói, khi âm nhạc lại bắt đầu “Nó sẽ không phải chỉ là một đêm khác, một cơ thể khác.”

“Nó là để trả thù.” cô cãi lại “Và anh biết điều đó, Steven. Nó không phải là ân ái, chỉ là chiếm đoạt. Em đã bước đi khỏi cuộc đời anh và làm anh tổn thương. Bây giờ anh muốn em đền bù lại, và có cách nào tốt hơn là ngủ với em rồi anh tự mình rời xa?”

“Em nghĩ là tôi có thể sao?” anh hỏi với một nụ cười chua chát.

“Cả hai ta sẽ không thật sự biết cho đến khi điều đó xảy ra” Cô nhìn chăm chăm vào ngực anh. “Em biết anh cố bảo hộ em, nhưng anh không thật sự kiểm soát nổi bản thân khi chúng ta âu yếm nhau. Chắc chắn là đêm qua anh không như thế.” Cô ngẩng mặt lên. Rồi chúng ta sẽ làm gì nếu em thật sự có thai?”

Miệng anh khẽ hé ra. Anh chậm chậm dò xét cô “Em có thể lấy tôi.” anh nói nhẹ nhàng. “Chúng ta có thể cùng nhau nuôi nấng con.”

Suy nghĩ đó thật đáng sợ, đe dọa “Và sự nghiệp của em thì sao?”

Sự hài lòng của anh biến mất. Mặt anh mất đi vẻ dịu dàng và đôi mắt anh trở nên băng giá “Đó, dĩ nhiên, sẽ là lịch sử. Và em không thể chịu nổi điều đó. Sau tất cả em đã dành cả đời em cho nó, phải không?” anh để cô đi “Chúng ta tốt hơn là nên quay lại bàn. Chúng ta không muốn để mất cá chân đó bị nguy hiểm.”

Họ quay lại bàn. Anh nắm tay Daphne và giữ nó trong tay anh suốt phần còn lại của buổi tối. Và mỗi lần anh nhìn Meg, mắt anh mang sự căm ghét, và ngập tràn nỗi chua xót cùng sự khinh miệt.

5. Chương 5

David cùng Meg đã đón một chiếc taxi tới nhà hàng, và đã được đưa về nhà cùng Ahmed trên chiếc limousine có tài xế riêng của anh ta. Steven, như Meg nhận thấy, thậm chí còn không đề nghị cho họ đi cùng; có lẽ anh đã có kế hoạch khác, một kế hoạch có Daphne.

“Thật là buổi tối tuyệt vời” David nhận xét. “Anh sẽ ở lại Wichita bao lâu hả Ahmed?”

“Cho đến khi những giấy phép cuối cùng được ký xong” Ahmed trả lời. Anh ta liếc nhìn Meg với vẻ dò xét từ tốn, táo bạo trong đôi mắt đen lóng lánh. “Lạy Thánh Ala, khi nhiệm vụ buộc tôi quay lại quê hương. Em có chắc là em sẽ không cân nhắc đến việc đi với tôi không, tiểu thư?” anh ta tán tỉnh “Em có thể mặc chiếc váy đó và bỏ bùa mê tôi khi em múa.”

Meg nặn ra một nụ cười, nhưng cô đang có nhiều lo sợ về tương lai của cô. Mất cá chân của cô không bình phục tốt hơn sau vụ chấn thương. Mỗi lo lắng của cô lớn dần từng ngày.

“Em rất lấy làm tự hào.” cô mở đầu.

“Chúng tôi đã cho phép phụ nữ ở nước mình tự do hơn” anh ta trầm ngâm. “Ít nhất họ không còn phải mặc những chiếc áo trùm kín từ đầu đến tận gót chân và che mặt khi ở nơi công cộng nữa.”

“Anh đã có vợ chưa?” cô hỏi nghiêm túc “Không phải là tín đồ Hồi giáo được phép lấy bốn vợ sao?”

Nét cười ánh lên trong mắt anh ta “Chưa, tôi chưa có vợ. Đúng là một tín đồ Hồi giáo có thể lấy bốn vợ, nhưng trong khi tôi tiếp thu nhiều bài giảng của giáo đồ, tôi không phải là người Hồi giáo, thừa tiểu thư. Tôi đã được nuôi dạy là một người Thiên chúa giáo, điều đó ngăn cản tôi theo chế độ đa thê.”

“Đường kia, ngay trước mặt chúng ta” David nói nhanh, ra hiệu về phía con phố nhà họ “Anh không vào thăm nhà chúng tôi sao Ahmed?” anh nói thêm, mỉm cười với Ahmed.

“Không.”

“Hãy vào chơi” Meg đề nghị “Chúng tôi có thể mời anh uống café. Cả tài xế của anh nữa.”

“Có lẽ để lần khác” Ahmed lịch sự nói, liếc ra sau nhìn một chiếc xe màu đen ở gần đó. “Tôi có một cuộc hẹn tối nay ở khách sạn.”

“Được ạ” Meg trả lời.

“Cảm ơn đã đưa chúng tôi về. Hẹn gặp lại anh ngày mai.” Daive nói khi họ rời xe.

Ahmed gật đầu. “Thứ sau này sẽ kết thúc công việc kinh doanh của chúng ta” anh ta nói “Tôi rất vui được mời hai bạn cùng Steven tới dự một buổi trình diễn ở nhà hát. Tôi đã lấy vé trước khi chờ các bạn chấp thuận rồi”.

Meg khích động “Tôi rất thích! Anh David...?”

“Chắc chắn rồi” anh trai cô nói một cách sẵn lòng. Anh mỉm cười “Cảm ơn anh!”

“Vậy thì, tôi sẽ cho xe đến đón các bạn lúc 6h. Chúng ta sẽ ung dung thưởng thức bữa tối trước khi đến giờ diễn.” Anh ta không giúp Meg xuống xe nhưng mỉm cười và vẫy Meg khi David đóng cửa xe lại. chiếc limousine tăng tốc, với chiếc xe đen bám sát sau nó.

“Anh ta được bảo vệ à?” cô thận trọng hỏi David.

“Đúng vậy” David nói nhưng tránh nhìn cô “Anh ta có người bảo vệ.”

“Em thích anh ta” cô nói khi họ bước đến cửa trước.

David liếc nhìn cô “Em rất lặng lẽ từ sau lúc nhảy cùng Steve.” anh đánh giá “Có thêm chuyện rắc rối à?”

Cô thở dài buồn rầu “Không thực sự. Steven chỉ nhồi Daphne vào hòng em thôi. Làm sao điều đó làm phiền em được?”

“Có thể anh ấy đang cố làm em phát ghen thôi.”

“Điều đó chỉ đến khi có một ngày Steven Ryker xuống cấp đến mức phải dùng tới thủ đoạn đó”.

David định nói rồi quyết định thôi. Anh chỉ mỉm cười khi mở khóa cửa và để cô vào trước “Ahmed rất bí ẩn.”

Cô nói nhanh “Đúng là anh ta không thật sự giống như vẻ ngoài. Anh ta rất ra dáng quý ông, không phải sao?” Cô nói thêm đầy ý nghĩa.

Anh trao cho cô một cái nhìn chăm chăm trống rỗng “Ahmed ư? Ừ, ồ, đúng. Chắc chắn rồi. Ý anh là dĩ nhiên là thế.” Nhìn anh như thế anh vừa cắn vào lưỡi. “Nhưng, bất chấp thực tế Ahmed là người Thiên Chúa, anh ta thực sự là một người Arab trong những thói quen và đức tin của anh ta. Và ngay lúc này, đất nước anh ta là ổ của những mưu đồ và hiểm nguy.” Anh quan sát cô một cách chăm chú “Em không xem tivi nhiều lắm phải không, Meg? Ý anh là chương trình thời sự trong nước ý”

“Chương trình đó quá buồn tẻ đối với em” cô thú nhận. “Vâng, em không xem tin tức hay đọc báo trừ phi em không thể tránh được. Em biết” cô nói trước khi anh có thể chặn chính cô về việc đó. “Em đang rúc đầu vào cát. Nhưng nói một cách thực tế, David, em thì có thể làm gì để thay đổi những điều đó? Chúng

ta bầu ra các cử tri và tin tưởng họ để có được những lợi ích tốt nhất cho chúng ta. Không phải là bộ máy tốt nhất đang hoạt động, nhưng bây giờ em không thể ra nước ngoài và nói mọi người làm những điều em nghĩ họ nên làm, có phải không ạ?”

“Không tổn hại gì khi em có hiểu biết về tình hình thời sự.” anh nói “Mặc dù đúng là bây giờ, có thể nó cũng chẳng tổn hại gì khi em không biết” anh nói thêm qua kẽ răng “Hẹn gặp em sáng mai”

“Vâng” cô nhìn chăm chú anh từ phía sau, bối rối. Có những lúc David có thể cực kỳ khó hiểu.

Tuần đó, David không mời Steve tới nhà vì anh có thể thấy sự hiện diện của anh ấy ảnh hưởng đến Meg như thế nào. Nhưng mặc dù Wichita là một thành phố lớn, ta vẫn có thể đụng độ với mọi người khi ta cùng đến những khu vực công cộng.

Meg đã khó khăn phát hiện ra điều đó khi cô đến một hiệu tạp hóa mà gia đình cô vẫn thường ghé thăm để mua một món quà sinh nhật cho David. Ở đó, cô đã gần như đâm sầm vào Steve theo đúng nghĩa đen.

Nếu cô bị sốc và không thoải mái khi gặp anh, phản ứng cô nhận được cũng giống thế. Anh mang vẻ căm ghét ngay lập tức.

Đôi mắt cô lảng tránh cơ thể cao, thon trong bộ vest màu nâu nhạt anh đang mặc. Cô vẫn còn quá đau đớn khi nhìn anh.

“Tìm mua một bộ vest sao?” anh hỏi một cách châm biếm. “Em sẽ mất thời gian để tìm được bộ nào đó vừa với em ở đây.”

“Em đang tìm mua tặng David nhân sinh nhật anh ấy vào tuần tới.” cô căng thẳng nói.

“Một sự trùng hợp khác thường, tôi cũng thế.”

“Không phải là thư ký của anh” cô nhấn mạnh những từ ngữ này “lo lắng cho những việc lật vật kiểu này giúp anh sao?”

“Tôi tự chọn quà cho những người bạn của tôi” anh nói với thái độ kiêu kỳ lạnh lùng, “Bên cạnh đó” anh nói thêm trong khi quan sát khuôn mặt cô “Tôi có những mục đích khác với Daphne. Tôi không muốn để cô ấy quá mệt lúc ban ngày.”

Ấm chỉ rằng anh muốn cùng cô ta tiêu khiển vào ban đêm. Meg phải đấu tranh nén cơn giận và nỗi chán ghét. Cô giữ mắt mình trên những chiếc cà vạt “Chắc chắn là không rồi.” cô nói với sự hài hước gượng ép.

“Cha tôi đã đứng ở lần đầu kia” anh nói ngắn gọn, giận điên lên với sự không phản ứng của cô. “Cô ấy sẽ là một người vợ hoàn hảo. Tôi không biết tại sao tôi lại mất bốn năm để nhận ra điều đó.”

Trái tim cô đã chết. Đã chết! Cô nuốt nước bọt “Đôi khi ta không nhận ra giá trị của nhiều thứ cho đến khi quá muộn.” Hơi thở anh nghẹn lại, không rõ ràng lắm. “Không phải là chúng ta chứ?”

Cô nhìn lên, mắt cô là cả một bể xanh dương long lanh về ác ý. “Em đã không nhận ra múa balê có ý nghĩa nhiều thế nào với em cho đến khi em đính hôn với anh.” cô nói với nụ cười lạnh.

Bàn tay anh xiết chặt lại. Anh cố gắng kìm chế và mỉm cười. “Như chúng ta đã từng nói trước đây, chúng ta đã có một cuộc đào thoát may mắn.” Anh vênh mặt lên và đánh giá cô “Thế vấn đề tài chính cho vũ đoàn của em thì sao.” Anh nói thêm một cách có chủ ý.

Cô hít vào một hơi ngắn “Vẫn ổn, cảm ơn anh.” cô nói một cách độc địa “Em sẽ không cần sự... giúp đỡ nào cả.”

“Đáng tiếc” anh nói, để mắt anh chấm hết câu.

“Ồ thật sao? Em chắc chắn là Daphne sẽ không đồng ý!”

“Ồ, cô ấy không mong tôi chung thủy vào thời gian chơi bời này.” anh trả lời lười biếng “Không mong, ít nhất cho đến khi chuyện đính hôn được công bố chính thức.”

Meg cảm thấy tê tái. Cô biết màu sắc đang từ từ rời khỏi mặt cô, nhưng cô vẫn đứng thẳng mà không cần tìm điểm tựa. “Em biết.”

“Tôi vẫn còn nhẵn của em.” anh nói như một câu chuyện vãn. “Được khoá chặt trong két của tôi.”

Cô nhớ đã đưa nó cho mẹ cô để trao lại cho anh. Ký ức đó thật là sống động và dữ dội. Daphne. Daphne!

“Tôi giữ nó để nhắc tôi nhớ tôi đã ngốc nghếch đến thế nào khi nghĩ tôi có thể muốn một người vợ như em.” anh tiếp tục “Tôi sẽ không mắc phải sai lầm như thế lần nữa. Daphne không chỉ muốn một sự nghiệp. Cô ấy muốn có con với tôi.” anh lạnh nhạt và thô lỗ nói thêm.

Cô sụp mắt xuống, kiệt sức, gần như phát ốm với nỗi đau mà những điều anh nói mang lại. Tay cô run rẩy khi cô sờ lên một chiếc cà vạt lụa “Ahmed đã mời bọn em ăn tối và đi xem hát tối thứ sáu này.” Ôn Chúa, giọng cô chỉ run run chút xíu.

“Tôi biết.” anh nói, có vẻ không vui với điều đó.

Cô buộc mình ngược mắt lên “Không phải là anh cố ý gây ảnh hưởng với em, đúng không, Steven?” cô lặng lẽ hỏi “Em biết anh ghét em. Không cần phải làm tất cả những điều này...” Cô ngừng lại, gần như nghẹn lời với những từ ngữ vừa buột ra.

“Không cần? Nhưng, vậy thì em sẽ không biết tôi cảm thấy thế nào, đúng không Meg? Em chưa bao giờ biết. Em cũng chưa bao giờ nói ra một lời kết tội.” Anh thọc sâu tay vào túi quần và quắc mắt nhìn cô. Dầu sao, cô có vẻ mong manh trong bộ áo liền quần màu xanh lá cây nhạt cô đang mặc. “Ahmed sẽ sớm rời đi.” anh nói với cô “Đừng thân cận với anh ta.”

“Anh ấy là một người bạn. Thế thôi.”

Đôi mắt ánh bạc trượt qua mái đầu cong cong của cô với vẻ hơi đói khát rồi nhanh chóng rời đi. “Việc luyện tập thế nào?”

“Tốt ạ, cảm ơn anh.”

Anh ngập ngừng, xù lông lên với cơn giận khùng khiếp. “Khi nào em đi?” anh hỏi thẳng.

Cô không phản ứng gì. “Cuối tháng này” Anh trút một hơi thở dài. “Ồ, cảm ơn Chúa vì điều đó!” Đôi mắt cô nhắm lại một giây. Cô đã thấy đủ rồi. Cô giật chiếc cà vạt cô đang xem xét khỏi giá và bước đi, không nhìn anh hay nói gì với anh. Cô hòng cô nghẹn lại, sưng tấy.

“Tôi sẽ lấy cái này.” cô nói với người nhân viên đang mỉm cười và đưa thẻ tín dụng của mình. Giọng cô nghe là lạ.

Steven đang đứng ngay sau cô, tuyệt vọng cố thốt lên một lời xin lỗi. Thù nghịch với cô đang dần trở thành một thói quen. Tất cả những điều anh có thể nghĩ là anh yêu cô nhiều bao nhiêu và cô đã vứt bỏ anh dễ dàng đến mức nào. Anh không tin tưởng cô, nhưng, Chúa ơi, anh vẫn còn muốn có cô. Cô đã tô màu các giấc mơ của anh. Không có cô, mọi thứ đều nhạt nhẽo. Thậm chí ngay lúc này, nhìn cô thôi cũng đủ nuôi dưỡng trái tim anh, nâng đỡ tâm hồn anh.

Cô mới đáng yêu làm sao. Chân thành, ngọt ngào và dịu dàng, và tất cả mọi thứ cô muốn chỉ là một đôi giày múa và một cái sân khấu.

Thâm tâm anh gầm gừ. Anh sẽ sống thế nào khi cô lại rời đi? Anh không bao giờ nên chạm vào cô. Bây giờ sẽ còn tồi tệ hơn trước đây. Bây giờ anh sẽ lại nhìn cô rời đi lần thứ hai và một phần con người anh sẽ chết.

Daphne sẽ đến với anh tối nay hay anh không nghĩ anh có thể cứu vãn vũ đoàn của Meg. Cảm ơn Chúa vì có Daphne. Cô là một người bạn, và khá sẵn lòng để trở thành như thế, nhưng bây giờ cô là người đồng sự mà thôi, một phần của vụ kinh doanh nguy hiểm có liên quan đến Ahmed. Cô có đặc quyền được biết những điều mà không ai trong công ty anh biết. Tuy vậy cô cũng là sự nguy trang của anh. Daphne có người đàn ông của chính mình, một trong hai nhân viên chính phủ đang bảo vệ cẩn thận Ahmed. Nhưng thật may, Meg không biết điều đó.

Steven cũng đang trong tình trạng nguy hiểm. Gần như nhiều bằng Ahmed. Anh không thể nói với Meg mà không phải tiết lộ vài câu trả lời tối mật. Tất nhiên, Daphne biết. Cô được bảo vệ như anh và như Ahmed. Nhưng mặc kệ nỗi chua xót anh dành cho Meg, anh không muốn cô rơi vào tầm nguy hiểm. Yêu cô là một căn bệnh, đôi lúc anh nghĩ thế, và không có thuốc chữa, thậm chí không có cả thuốc hạ nhiệt. Cô là máu

trong huyết quản anh. Và vì cô, anh có thể hy sinh. Anh không hề quan trọng với cô, vì tất cả điều cô cần từ cuộc đời là múa. Hiểu biết đó cắt sâu vào tim anh. Nó làm anh trở nên thô lỗ. Nhưng làm tổn thương cô cũng không mang lại sự vui vẻ cho anh. Anh nhìn cô với đôi mắt đầy sở hữu, khao khát được ôm cô và nói xin lỗi cô vì điều thô lỗ vừa rồi.

Việc thanh toán của cô đã xong, Meg rời quầy thu ngân và quay đi mà không nhìn lên. Steven, bị thúc đẩy bởi những áp lực quá mạnh để kìm chế, nhẹ nhàng nắm tay cô và kéo cô đi cùng anh đến một chỗ khuất sau mấy bộ vest.

Anh nhìn xuống cô trong nỗi ngạc nhiên của cô, đôi mắt cô đầy đau đớn cho đến khi cơ thể anh lại bắt đầu rộn lên “Tôi làm em tổn thương phải không?” anh nói cộc cằn, “Tôi không định thế. Có Chúa nhân từ, tôi không cố ý thế, Meg!”

“Anh không ư” cô hỏi với nụ cười buồn, yếu ớt. “Hoàn toàn đúng, Steve,” cô nhẹ nhàng nói, lảng tránh mắt anh “Có Chúa biết, anh có quyền làm thế, sau những gì em đã làm với anh!”

Cô giật tay khỏi tay và nhanh chóng bước ra khỏi cửa hàng, những chiếc xe và mọi người nhoè đi trước mắt cô.

Steve nguyên rửa bản thân trong khi anh nhìn theo cô cho đến khi cô hoàn toàn khuất khỏi tầm nhìn. Anh chưa bao giờ cảm thấy tồi tệ như thế này trong đời.

Meg dành cả tuần còn lại cố gắng luyện các bài tập của cô mà không nghĩ đến Steve và Daphne. David không nói nhiều, nhưng anh đã nói chuyện với Steve vào buổi tối sau hôm cô gặp anh ở cửa hàng, và Meg nghe lên đủ để nhận ra là Steve đang đưa Daphne ra ngoài tối đó. Điều đó làm tim cô nhói đau.

Cô gọi điện đến quản lý vũ đoàn của mình, Tolbert Morse, vào ngày thứ năm.

“Thật vui khi cô gọi.” ông ta nói “Tôi nghĩ tôi có thể chi trả được các hóa đơn của chúng ta rồi. Cô có thể quay lại New York để diễn tập vào tuần tới không?”

Cô trở nên căng thẳng. Trong thời gian đó, chỉ một phép màu mới chữa khỏi mất cá chân cho cô. Nhưng cô lưỡng lự. Cô không muốn thừa nhận sự bình phục chậm chạp của mình. Hơn thế cô biết cô không thể múa sớm thế. Cô không thể ép những từ ngữ thốt ra. Múa là tất cả mọi thứ cô có. Steve đã chối bỏ cô rất hiển nhiên. Bất cứ hy vọng nào về chuyện đó cũng đã mãi mãi biến mất.

Giấc mơ của cô về một trường học múa bale dành cho những cô bé từ từ lớn dần, nhưng nó sẽ phải được mở ở Wichita. Liệu cô có thật sự chịu nổi việc nhìn thấy Steve suốt không? Tình bạn của anh với David sẽ có nghĩa là có thể đưa anh đến nhà cô bất cứ lúc nào. Không. Cô phải tập cho mất cá chân mình nhanh khỏi. Cô phải múa. Nó là lối thoát duy nhất cô có lúc này. Sự thô lỗ vừa rồi của Steven chỉ nhấn mạnh thực tế là cô chẳng hề có chỗ trong cuộc đời anh.

Đè nén sự hoảng hốt, cô ép mình cười to lên “Tôi có thể sẵn sàng trong một tuần nữa!” cô la lên “Tôi sẽ ở đó sẵn sàng với đôi giày múa của mình.”

“Cô gái ngoan! Tôi sẽ nói Henrietta là cô sẽ ở căn phòng cũ của cô. Mất cá chân cô tiến triển tốt chứ?”

“Khá tốt” cô nói dối.

“Vậy thì gặp lại cô tuần tới.”

Ông ta treo máy. Meg cũng vậy. Sau đó cô đứng nhìn xuống máy điện thoại một lúc lâu trước khi cô có thể rời đi. Một lời nói dối tiếp nối lời nói dối khác, nhưng cô có thể nói dối thế nào khi cô chơi với trên đôi giày múa để cố gắng trình một điệu bale?

Cô gạt suy nghĩ bị quan ra khỏi tâm trí và quay lại với thanh tập. Nếu cô tập trung, có nhiều hy vọng cô có thể đạt được điều cô phải làm.

David dừng lại ở lối cửa để quan sát cô vào chiều thứ 5 khi anh từ công ty về nhà. Anh đang cau mày, và khi cô dừng lại để nghỉ, cô không thể làm gì ngoài việc nhận thấy mối quan tâm trong mắt anh, điều được anh che giấu đi rất nhanh.

“Nó thế nào rồi?” anh hỏi.

Cô cười toét với anh, quyết tâm không để anh thấy sự lo lắng của chính cô. “Chậm nhưng chắc chắn ạ.” cô nói với anh.

Anh nhăm nhăm môi. “Bác sĩ trị liệu nói sao em?”

Đôi mắt cô chớp chớp và cô tránh nhìn thẳng vào anh. “Oh, rằng sẽ mất thời gian ạ.”

“Em định bắt đầu trình diễn lại trong một tháng nữa.” anh tiếp tục. “Thực tế đến lúc ấy em có chắc chắn đã sẵn sàng chưa?”

“Thực tế là một tuần nữa ạ” cô căng thẳng nói, rồi kể với anh về cuộc điện thoại. Anh phản đối kịch liệt. “David, vì Chúa, em sẽ ổn mà!” cô thốt lên, cấu giận khi nghe thấy nỗi lo lắng của chính cô được nói lên từ miệng anh.

Anh nhét tay vào túi quần với một tiếng thở dài náo nề. “Được thôi. Anh sẽ không nói nữa. Ahmed sẽ đến đây lúc sáu giờ”

“Vâng, em nhớ ạ. Và anh không cần có vẻ lo lắng như thế. Em biết là anh ấy mời cả Steve và Daphne mà”

Vai anh nâng lên và cảm thấy nặng nề. Anh biết điều gì đang xảy ra, nhưng anh không thể nói với Meg. Cô có vẻ ám ảnh và anh cảm thấy tội tệ. “Anh xin lỗi.”

Cô nén những ký ức về lần gặp mặt cuối với Steven, những điều đầy đau đớn anh đã nói. “Sao ạ?” Cô hỏi lại với vẻ lạnh nhạt có chủ ý. Cô vỗ nhẹ mặt mình bằng chiếc khăn tắm quấn quanh cổ. “Em không phiền đâu.”

“Được.”

Cô ngược mắt nhìn anh. “Mà nếu em có phiền, David, nó sẽ làm được gì tốt đâu? Em đã bỏ chạy, bốn năm trước” cô nhẹ nhàng nói. “Em có thể ở lại đây và đối mặt với anh ấy, đối mặt với cô ấy. Em đã để mình bị thao túng, và em đã ném tất cả cơ hội đó đi, anh không hiểu sao? Em chưa bao giờ nhận ra điều đó đã làm anh ấy tổn thương đến thế nào...” cô quay người, cố kìm nén những giọt nước mắt. “Dầu sao, bây giờ anh ấy đã có lựa chọn của mình, và em mong anh ấy sẽ ổn. Em chắc là Daphne sẽ làm hết sức mình để anh ấy hạnh phúc. Cô ấy đã quan tâm đến anh ấy một thời gian dài rồi.”

“Cô ấy quan tâm đến anh ấy, đúng” anh đồng ý “Nhưng anh ấy không yêu cô ấy. Anh ấy chưa bao giờ yêu. Nếu có, hẳn anh ấy đã cưới cô ấy ngay lập tức rồi.”

“Có lẽ thế. Nhưng anh ấy có thể thay đổi cảm xúc với cô ấy rồi.”

Anh trao cho cô một cái nhìn hài hước. “Nếu em có thể thấy cách anh ấy đối xử với cô ấy ở văn phòng, em sẽ không tin điều đó đâu. Đó là công việc cực kỳ khắc nghiệt. thậm chí không có một cái liếc mắt đưa tình giữa họ.”

“Vâng, những anh đã nói rằng tất cả trở nên loạn xạ khi cô ấy đi khỏi.”

Anh nhăn nhó “Thì đúng vậy.”

Trái tim cô nặng như chì. Cô quay đi hướng đến cầu thang. “Dầu sao, em sẽ quay lại New York sớm thôi.”

“Em gái” anh dịu dàng nói. Cô dừng lại mà không quay lại. “Anh có thể giúp gì em?”

Cô lắc đầu. “Không ạ, cảm ơn anh” cô nghẹn ngào “Cảm ơn anh nhiều, David.”

“Anh nghĩ em có thể lãng quên anh ấy, đúng lúc.”

Cô nghiên cứu bàn tay để trên lan can. “Em đã cố, anh biết mà.” Cô nói hơi thiếu chắc chắn. Cô hít vào một hơi ngắn. “Em đã có sự nghiệp múa của em, David. Đó sẽ là sự đền bù.”

Anh nhìn cô đi lên gác với một sự chắc chắn tội tệ rằng balê sẽ không phải là sự đền bù cho một cuộc đời thiếu Steve. Đáng điệu của cô rất đau đớn. Mất cá chân của cô không phục hồi tốt hơn chút nào. Cô hẳn là phải biết điều đó. Nhưng cô cũng phải biết là, Steven sẽ không nhượng bộ bất cứ cảm xúc gì anh có với cô; không khi mà anh đã bị tổn thương quá nặng nề trước đây. David lắc đầu và lên gác về phòng mình để thay đồ. Chiếc xe limousine sẽ sớm tới.

Meg không có nhiều đồ để mặc, nhưng một lần cô đã mua một chiếc váy đầm đặc biệt cho một bữa tiệc lớn. Cô mặc nó tối nay. Nó là chiếc váy đầm quai dây có màu rượu cocktail pha nhiều đen với phần chân váy rộng lưng thùng và phần cúp ngực buộc dây. David nhìn cô lạ lùng khi cô mặc nó xuống gác.

“Ahmed sẽ ngắt xỉu đấy” anh nhận xét.

Cô cười, chạm vào mái tóc cuốn cao cô đã mất nửa giờ để sửa sang. Những lọn tóc nhỏ hoe vàng buông lơ lửng quanh cần cổ cao thanh tú của cô. “Em hy vọng là không ngay tức thì” cô nói khẽ “Nó không thật sự lộ liễu” cô nói thêm, xoa dịu anh “Nó chỉ trông giống thể thôi. Nó đã làm một cú hit lớn khi em mặc nó ở Thành phố New York.”

“Đây không phải là Thành phố New York, và Steven sẽ rất giận dữ đấy”

Nghे đến tên anh làm trái tim cô nảy lên. Đôi mắt cô lóe sáng “Steven có thể làm thế với niềm sung sướng của em.”

Anh từ bỏ nỗ lực răn dạy cô. Nhưng anh đã thuyết phục được cô khoác thêm một chiếc khăn choàng ren đen bằng cách nói với cô rằng Steven có thể trút giận lên anh thay vì lên Meg.

Chiếc xe limousine rất tiện nghi, nhưng Meg có cảm xúc kỳ quặc nhất rằng cô đang bị theo dõi. Cô liếc ra ngoài cửa sổ màu đen và không nhìn thấy ai ngoài hai chiếc xe đang theo sau.

“Em đang tự hỏi, ai ở trong chiếc xe thứ hai kia?” cô thì thầm.

“Đừng hỏi” David nén cười.

“Có lẽ là xe qua đường thôi” anh kinh ngạc, ngả ra sát cửa hơn và nói với giọng cộc lốc.

“Anh thật đáng thất vọng, David”

“Em có họ với anh” anh trả lời tự mãn “Vậy điều gì làm em khác anh?”

Cô gơ tay lên trời và ngả đầu lại ghé.

Đó là một đêm cô không mong chờ. Suốt cả tuần, cô đã khiếp sợ nó. Nhưng khi Ahmed đi rồi, cô sẽ không cần gặp Steve trong các buổi xã giao nữa. Cô có thể tránh anh cho đến khi cô quay lại New York. Tuy nhiên, nếu hình ảnh anh đi cùng Daphne có xé nát tim cô, thì cũng không ai biết được điều đó, trừ chính cô.

6. Chương 6

Phản ứng của Steven với chiếc váy đầm đen gần giống phản ứng với chiếc váy đầm đỏ cô đã mặc hôm trước, chỉ tồi tệ hơn. Meg nhớ lại muện màng rằng chiếc váy đầm cô đã mặc trong đêm cô và Steven chia tay cũng là màu đen.

Sau đó một bữa tối khá căng thẳng trừ món ăn cực ngon, Meg đợi ở hành lang dẫn đến lối ra trong khi những người đàn ông thanh toán.

Một Daphne có vẻ không thoải mái xin lỗi đi vệ sinh. Meg chỉ gật đầu với vẻ lịch sự gượng gạo và ở nguyên chỗ cô đang đứng. Cô không định chia sẻ thậm chí là một phòng vệ sinh lớn với tình địch của cô. Không may việc đứng đó lại làm cô rơi vào một tình huống không mong đợi là đứng một mình với Steve, khi Ahmed và David cũng xin lỗi để đi vệ sinh. Steve đang “bốc khói”.

“Cái đó là cớ ý hả.” anh hỏi Meg, hất đầu về phía cái váy đầm của cô.

Cô không định lờ đi. Cô kéo cái khăn choàng phủ kín đôi vai “Không ạ” Cô trả lời sau một quãng ngừng. “Không hề.”

Anh ngã người vào tường và nhìn chòng chọc xuống cô, quên tịt những khách hàng khác đang ra vào. Những cuộc nói chuyện ồn ào quanh họ, nhưng cả hai người đều không để ý.

“Em đã mặc một chiếc đầm đen vào đêm ta cãi nhau.” anh căng thẳng nói. Anh bắt lấy ánh mắt cô và gìm giữ nó một cách giận dữ “Em đã để tôi cởi váy em và chạm vào em.” Khuôn mặt anh rần rần lại “Lạy Chúa tôi, em thích tra tấn tôi phải không Meg?”

“Em không mặc nó vì mục đích gì cả” cô khỏ sở nói “Tại sao anh luôn nghĩ những điều tồi tệ nhất về em.”

“Tôi có điều kiện làm thế, vì tôi thường đúng.” anh nói rít qua kẽ răng. Anh kéo ánh mắt rời đi, nhìn về nơi những người khác đã biến mất “Chết tiệt họ vì đã bỏ lại chúng ta.”

Cơn giận điên người của anh đang nói. Cô dịch đến gần hơn, không thể kháng cự lại quyền lực và sức mạnh của anh. Vẫn là mùi nước hoa anh vẫn dùng. Cô say sưa với hương thơm đó khi cô nhìn vào đôi mắt ánh bạc đang bắt đầu lấp lánh. Đôi mắt anh sẫm lại khi cô tới gần, ngăn cô lại giữa đường. Cô hơi không nhận ra điều cô đang làm.

“Cảm thấy thích phiêu lưu hả?” anh hỏi với nụ cười lạnh lẽo. “Đừng mạo hiểm.”

Cô túm chặt chiếc váy “Em không mạo hiểm gì hết. Em chỉ đang tránh đường cho đám đông thôi.”

“Thật sao?” anh túm lấy tay cô và kéo. Dưới lần áo khoác của anh, anh ấn mặt sau những ngón tay cô một cách có chủ ý lên cơ bắp rắn chắc phía đùi trên của anh, và giữ nó ở đó “Nhìn tôi.”

Cô hoảng hốt và kéo giặt tay lại, nhưng anh không thả nó ra. Lực giữ của anh hơi đáng sợ. “Steven, làm ơn!” cô nói khẽ.

“Có thời gian em không thể chờ để được ở một mình với tôi.” anh nói dưới hơi thở “Lúc tay em run lên sau khi lần vào vật áo để mở cửa tôi. Múa có mang lại cho em xúc cảm khó tin như thế không Meg?” Anh hỏi “Nó có làm em rợn lên với nhu cầu cần một cơ thể đàn ông để chôn vùi chính nó trong bản thân em không?”

Cô rên lên với bức tranh anh đang gọi lên, choáng váng với chính mình. Cô kéo tay cô lại và tất cả có thể làm là chạy trốn anh, mù quáng tìm kiếm đường đến chỗ anh trai. Cô tìm thấy anh ở sảnh, trên đường trở lại chỗ anh đã để cô lại. “Em đây rồi” anh nói “Sẵn sàng đi chưa, em gái?”

“Ahmed đâu ạ?” cô hỏi, đỏ bừng mặt mà không thể che giấu nỗi.

“Anh ấy sẽ đến ngay.”

Như anh nói, Ahmed đang đi qua một cửa khác, có vẻ như anh ta là người nào đó Meg chưa bao giờ gặp. Người đàn ông đi cùng anh ta, thấp nhỏ hơn và rất căng thẳng với đôi tay xoắn chặt, đang nhăn nhó khi Ahmed nói chuyện với anh ta bằng một ngôn ngữ Meg không thể hiểu với tông giọng nhẹ nhàng cụt lùn.

Người đàn ông nhỏ hơn có vẻ đang xoa dịu. Anh ta làm một điệu bộ khúm núm và ngay lập tức rời đi như thể quần anh ta đang bắt lửa.

Ahmed lầm bầm gì đó dưới hơi thở, đôi mắt anh ta thô bạo vào lúc anh ta quay lại với những người bạn Mỹ. Anh ta nhìn thấy vẻ sợ trên mặt Meg và biểu hiện đó nhanh chóng tan biến. Anh ta lại là người đàn ông cô đã biết, tươi cười, quyến rũ, điềm tĩnh.

Anh ta tiến tới gặp cô, cúi xuống hôn lên bàn tay cô “À, cô vũ nữ của tôi. Em đã sẵn sàng đi đến rạp hát chưa?”

“Vâng, sẵn sàng rồi ạ.” cô trả lời, mỉm cười với anh ta.

“Tôi sẽ đi đưa xe lại đây.”

“Tôi sẽ, ờ, giúp anh” David nói căng thẳng, với một cái liếc mắt khó hiểu qua đầu Meg về phía Steven.

“Chuyện gì thế ạ?” Meg lo lắng hỏi.

“Chiếc xe có vấn đề.” Steven ngọt ngào nói, mỉm cười với Daphne khi anh với tới tay cô ta “Ta đi chứ, quý bà?”

Họ đi trên vỉa hè, khi thể giới dịch chuyển đi 10 độ và thay đổi những cuộc đời. Khi Steven để lại những người phụ nữ để theo Ahmed và David băng qua phố nơi chiếc xe hơi đang tiến đến, một chiếc xe lao qua họ và những âm thanh như tiếng súng phá tan sự tĩnh lặng của đêm.

Chuyện xảy ra giống như một cảnh quay chậm. Chiếc xe phóng đi, Steven ngã xuống vỉa hè. Ahmed nhanh nhẹn quỳ bên cạnh anh và ra hiệu cho những người khác quay lại nhà hàng.

Daphne hét lên. David giữ tay cô và vừa kéo cô về phía toà nhà vừa hét gọi Meg đi theo. Nhưng Meg được làm từ một chất liệu cứng rắn hơn và nỗi kinh hoàng cho cô sức mạnh cô không hề nghĩ mình có. Cô chạy về hướng Steve chứ không chạy về hướng ngược lại, bỏ ngoài tai những lời cảnh báo, những lời nguyện rửa Steve đang xả vào cô khi cô chạy tới chỗ anh.

“Quay vào trong đi, con bé ngốc!” anh cuồn cuộn, đôi mắt điên giân “Meg, vì lòng yêu Chúa...!”

Cô không để ý đến nỗi kinh hoàng pha lẫn với nỗi giận dữ trên mặt anh. “Anh bị bắn” cô thốt thức. Đôi tay cô chạm vào anh, nơi máu tuôn đỏ qua cánh tay áo khoác rách tươm. “Steven!”

“Ôi, Chúa ơi, đưa cô ấy ra khỏi đây!” anh rên lên với Ahmed “Chạy vào trong đi, cả hai người! Chạy mau!”

Nhưng Ahmed không đi và Meg cũng lì ra. Cô sẽ không để ai kéo đi đâu hết. “Không!” Cô luống cuống nói khẽ “Nếu họ quay lại, họ sẽ phải đối đầu với cả hai chúng tôi...” cô thốt lên, run rẩy vì sợ cho anh.

Còi báo động át đi câu trả lời của anh. Đôi mắt sững sờ của anh ghim lấy mắt cô trong khi Ahmed đứng lên bằng một cử động mềm mại, và cái nhìn của anh ta tìm kiếm khu vực xung quanh. Nhận thấy không còn kẻ tình nghi ám sát nào còn lẩn quẩn quanh đó, Ahmed thì thầm gì đó với Steven và bỏ đi về phía hai người đàn ông - một da đen và một da trắng - với súng ngắn đã được rút ra hướng về phía anh ta, đi qua đám đông vừa xúm đến khi cảnh sát và nhân viên y tế xô đến. Tim Meg ngừng đập, nhưng Ahmed rõ ràng biết hai người đàn ông kia đã để chính mình được họ vây quanh và hộ tống anh ta tới nơi an toàn. Meg ngồi trên vỉa hè cạnh Steve, giữ chặt tay anh, trong khi những nhân viên y tế nhanh chóng kiểm tra tay anh và băng bó vết thương được xác định là chỉ ở phần mềm. Khuôn mặt cô trắng bệch và đôi mắt to nói với anh những lời cô sẽ không bao giờ nói. Những ngón tay anh nắm lấy tay cô và anh nhìn cô với vẻ mê hoặc trong khi thuốc và chất khử trùng được bôi lên bắp tay anh đau xót.

“Anh ổn” anh nhẹ nhàng nói với cô, giọng anh trấn tĩnh, an ủi, nhưng đầy nghi hoặc.

“Em biết” cô cố nén nước mắt, nhưng chẳng thành công.

“Tốt hơn là chúng tôi nên đưa anh ấy đi khỏi đây” một người làm nhiệm vụ vừa nói một cách dứt khoát, vừa nhìn quanh. “Đừng lo. Chúng tôi sẽ ở ngay sau anh cùng với bạn anh” anh ta nói với Steve “Quý cô, cô có thể đi với tôi.” anh ta nói thêm với Meg.

“Không” Cô lắc đầu cương quyết “Anh ấy đi đâu, tôi sẽ đi đấy!”

“Đừng tỏ vẻ chiếm hữu thế, Cô Shannon.” Steve nhận xét không hề hài hước “Tôi không hề thuộc về em.”

Meg bắt đầu nhận ra cô đang hành động mang tính chiếm hữu thế nào và cô cảm thấy bối rối và hơi có lỗi “Em xin lỗi.” cô nói, đáp ứng “Em quên mất rằng Daphne...”

Gương mặt anh hoàn toàn khép kín. Ánh mắt anh lảng đi. “Em đang lúng túng mà. Điều đó là đúng thôi” Anh đứng dậy hơi loạng choạng. “Đến chỗ những người kia đi” anh nói với cô. Anh quay đi khi cô lưỡng lự, đôi mắt anh nhá lên “Và làm ơn bảo Daphne đến đây được chứ?”

“Dĩ nhiên...” cô nói qua đôi môi tê cóng “Dĩ nhiên em sẽ bảo.”

Có quá nhiều cảm giác che chở. Cô đã tự trao mình mà anh không hề quan tâm. Anh còn không buông ra một lời chê trách nào. Anh vẫn còn giữ mối hận thù vì vết thương lòng cũ. Tại sao cô không biết điều đó?

Anh bắt đầu nói, nhưng cô đã rời đi, dáng đi của cô đầy tự trọng mặc dù vẫn hơi khập khiễng. Anh tự hỏi phải chăng trái tim anh có thể nổ tung với những xúc cảm đang tuôn trào trong nó. Anh không thể nói với cô điều gì đang xảy ra; như thế này cô sẽ được an toàn hơn.

“Steven muốn chị đến chỗ anh ấy” Meg nói với Daphne, tránh nhìn vào đôi mắt bị sốc của cô ta. “Anh ấy ở trong xe cứu thương.”

“Nhưng, không phải là cô nên...?” Daphne bối rối hỏi.

Meg nhìn cô ấy. “Anh ấy đề nghị gặp chị.” cô nói run run “Làm ơn đến đó đi.”

Daphne cau mày và đi, nhưng có gì đó mới mẻ trên khuôn mặt cô, và đó không phải là sự hài lòng. Cô vượt qua một trong hai người đàn ông đang bảo vệ Ahmed, người có mái tóc vàng, và kín đáo mỉm cười với anh ta. Anh ta trao cho cô một cái liếc mắt đầy ý nghĩa trước khi một lời nhận xét cộc lốc từ người đồng sự cao lớn, tóc đen nhắc nhở anh ta tập trung chú ý.

Meg tò mò quan sát cho đến khi anh trai cô cắt ngang những suy nghĩ của cô “Em ổn chứ?” David hỏi.

“Vâng” cô chậm rãi nói. Cô đi về phía người Arab trong khi những đồng sự của anh ta ngay lúc đó được các cảnh sát lưu tâm đến. “Ahmed, anh ổn không?” cô nhẹ nhàng hỏi người đàn ông cao lớn đó. “Trong lúc bối rối, em đoán là em đã xử sự như một con ngốc.”

“Không. Chỉ như một người đàn bà đang yêu sâu đậm thôi.” anh ta nhẹ nhàng nói và mỉm cười. “Tôi không sao. Tôi hẳn là đã được thánh Ala giúp đỡ, nhỉ? Tôi còn chẳng bị xước xước nữa. Nhưng tôi cũng không muốn để bạn tôi Steven thay tôi lãnh đạn.”

“Anh ấy sẽ ổn thôi. Steve giống như miếng da cũ vậy.” David nói, khẽ cười tin tưởng. “Họ đang chờ chúng ta.”

“Em không biết có ai muốn giải thích điều gì đang xảy ra với em không vậy?” cô hỏi hai người đàn ông khi họ cùng ngồi lên đằng sau chiếc xe cảnh sát hướng về phía bệnh viện.

David cân nhắc một lúc trước khi trả lời “Bọn anh đang bán vài vũ khí hạng nặng khá tinh vi cho nước của Ahmed. Nước anh ta có một nước láng giềng thù địch, không giàu có bằng và họ đã có một số đe dọa bóng gió. Bọn anh được nhân viên an ninh bảo vệ và một vài đặc vụ chính phủ thì để mắt đến những người kia. Tối nay, họ đã lộ mặt với một phát súng. Họ muốn lời phản đối của họ có trọng lượng hơn.”

“Ý anh là họ đã cố giết Steve bởi vì các anh đã bán một chiếc máy bay.” cô hốt hốt và quay sang Ahmed.

Ahmed nhăn mặt. Anh liếc sang trao đổi một cái nhìn phức tạp với David rồi nhún vai “À, đúng là thế. Nói đơn giản là thế, dĩ nhiên, nhưng cũng khá là chính xác.”

“Họ đã cố giết Steven. Ôi, Chúa tôi!” cô thốt lên.

“Đúng là đơn giản và khá chính xác” David tự lự nói thêm. Đó không phải là sự thực, nhưng anh không thể nói với cô điều gì khác.

“Steve có được chính phủ bảo vệ không?” cô hỏi.

“Chắc chắn rồi.” Ahmed ra hiệu về phía sau vai anh, và Meg nhìn thấy một chiếc xe to màu đen đang đi theo họ còn chiếc xe cảnh sát ở phía trước họ thì có chỗ Steven và Daphne.

“Họ là ai?” cô căng thẳng hỏi.

“CIA” David trả lời. “Họ đã đặt chúng ta dưới sự giám sát, nhưng không ai thật sự nghĩ rằng điều này sẽ xảy ra. Bây giờ, dĩ nhiên thì chỉ cần chúng ta hắt hơi thôi cũng sẽ xuất hiện trên màn hình rồi”

“Anh còn đùa nữa!” Giọng cô the thé và không chắc chắn.

Có một tiếng ồn nhỏ và cô nhảy dựng lên khi một giọng nói ồn ào cất lên từ chiếc đài của xe cảnh sát: “Gesundheit” (Tiếng Đức: Chúa phù hộ).

Steven được tạm thời sơ cứu, tiêm một mũi phòng uốn ván và được để ngồi lại với một Daphne đang lo lắng không yên ngồi bên cạnh. Ahmed và David giữ Meg quá bận rộn với việc trò chuyện để khỏi phải chịu đựng nhiều cảnh đó.

Sau đó, họ cùng đến trụ sở cảnh sát nơi hai người đàn ông cao to, có vẻ hầm hờ - vẫn là hai người đã vây quanh Ahmed khi có súng nổ - đang ngồi với một nhóm người và bắt đầu hỏi mọi người trừ Ahmed. Quý ông đó được tiếp bởi một nhóm nhỏ người Arab rất kính cẩn vây quanh anh ta và dẫn anh ta vào một căn phòng khác. Sau đó, Meg không hề nghi ngờ tự hỏi tại sao nếu Steve là mục tiêu, những nhân viên chính phủ lại vội vàng bảo vệ Ahmed.

Khi anh ta nói chuyện với người của mình, Ahmed, một lần nữa, lại có vẻ giống như một người nào đó quan trọng hơn là một bộ trưởng nhỏ của một quốc gia Trung Đông. Phong cách của anh ta thay đổi khi anh ta đến chỗ họ, và anh ta không chỉ có vẻ thanh lịch hơn mà còn gần như cương quyết một cách khủng khiếp. Đôi mắt đen lóng lánh, với Meg luôn luôn mỉm cười, lúc này đầy lạnh lùng và đầy đe dọa. Anh ta nói chuyện với những người đàn ông kia bằng những câu nói ngắn gọn, mà những người Arab lắng nghe với những cái cau mày và vẻ gì đó kỳ lạ giống như là sợ sệt.

Meg đang bối rối làm một nhân vật phụ, thì được kéo vào một cuộc nói chuyện với các nhân viên CIA.

“Hiện cô đang tạm trú ở Wichita?” người đàn ông tóc vàng hỏi.

Cô lắc đầu. “Không. Tôi chủ yếu sống và làm việc ở New York. Tôi bị một chấn thương nhỏ...”

“Ở mắt cá chân trái, dây chằng bị giãn, vật lý trị liệu và nghỉ ngơi hơn một tuần” người đặc vụ to con, tóc đen kết thúc hộ cô. Miệng cô há hốc ra và anh ta nghiêng về phía trước. “Chúa phù hộ cô” anh ta nói, cười toe toét một cách tinh quái.

David cười phá lên “Meg, anh hy vọng em không giấu một mẫu xương trong ngăn tủ.”

Meg đột nhiên nhớ đến cái đêm ở trong xe của Steve và đổ bừa mặt. Cô không dám nhìn anh ta, nhưng người đặc vụ to con, tóc đen đó mím môi và quay mặt đi một cách cố ý. Cô dám đi qua cả sàn nhà quá! Có thêm vài câu hỏi, một vài chỉ dẫn nữa nhưng rồi cũng nhanh kết thúc và họ được cho đi.

Ahmed đang ở tiền sảnh với những người Arab khác. Những nhân viên chính phủ chào họ với vẻ khá là tôn trọng và nói một vài câu ngắn. Anh ta gật đầu, nói gì đó bằng tiếng Arab với những người đồng hành của mình và đi lại nói tạm biệt với những người bạn của anh ta.

Meg đi cuối. Anh ta nắm tay cô trong đôi tay mình, và uy quyền kín đáo trên khuôn mặt anh ta làm cô giật mình. Đây không phải là người đàn ông quyến rũ, vui vẻ, thân thiện một cách lười lỉnh mà cô nghĩ mình đã quen. Ahmed là điều gì đó khá là bất ngờ nằm ngoài kinh nghiệm của cô.

“Tôi hy vọng đêm nay không quá căng thẳng với em, tiểu thư. Tôi cũng hy vọng sớm gặp lại em, và ở một hoàn cảnh tốt hơn. Hẹn gặp lại em.”

Anh ta hôn tay cô, rất nhẹ nhàng. Khẽ gật đầu với Steve và David, anh ta vội vã quay lại với người của mình. Họ nhanh nhẹn vây quanh anh ta, vội vàng nhao mình về trước, những câu hỏi đầy vẻ tôn kính cất lên sau anh ta, và đưa anh ta ra ngoài màn đêm với người đặc vụ chính phủ to lớn tóc đen đi liền ngay sau.

Meg có những cảm xúc kỳ lạ nhất về Ahmed. Cô phải cẩn lười để khỏi thốt lên những từ ngữ đang chực thoát ra. Nhưng sự quan tâm của cô lúc này chỉ dành cho Steve. Đôi mắt cô lướt quanh đến chỗ anh đang ngồi cạnh Daphne và người đặc vụ cao lớn tóc vàng. “Họ sẽ bắt được kẻ cố giết anh ấy chứ?” cô lo lắng hỏi David.

“Chắc chắn rồi. Đừng lo, bây giờ em không còn việc gì nữa để làm nữa” anh giơ một tay lên ngăn lại khi cô mở miệng định hỏi thêm “Steve chỉ bị xây xát thôi, dù là có bị chảy máu. Anh ấy sẽ được bảo vệ cẩn thận. Mọi thứ đều tốt cả”

“Thế Steve đang bán gì cho Ahmed?” cô kích động hỏi.

“Một máy bay chiến đấu. Rất tối tân. Với tất cả công nghệ tiên tiến nhất. Chính phủ chấp thuận, bởi vì chúng ta là đồng minh của quốc gia nhỏ bé có vị trí chiến lược của Ahmed.”

“Nhưng nếu họ cố gắng ngăn cản việc mua bán, tại sao phát súng lại nhắm vào Steve?” Meg nóng nảy.

“Có lẽ họ đã nhầm bắn vào cả hai, nhưng chỉ Steve trúng đạn.” anh trả lời.

“Ôi” cô hơi chùng xuống “Nhưng liệu họ có thử lại lần nữa không?”

“Anh đã nói với em rồi, họ sẽ bị vây quanh bởi các nhân viên chính phủ.”

“Không phải bây giờ họ đang đưa Ahmed ra khỏi nước này sao?”

David cau mày “Anh không biết. Bây giờ phải bình tĩnh, Meg. Đừng cố lo quá. Mọi thứ đều dưới sự kiểm soát, hãy tin anh”

Cuối cùng Meg nhượng bộ. David có lẽ ít lo lắng lúc này, và cô phải thừa nhận rằng Steve sẽ được bảo vệ khỏi những cuộc tấn công nguy hiểm hơn.

David, dù vậy, lại đang run rẩy sâu trong lòng. Điều anh và Steven được thông báo từ các nhân viên CIA và Ahmed đủ để làm kinh hoàng bất kỳ ai. Ahmed không thể về nước ngay lúc này, và trong khi anh ta ở Wichita, anh ta ở trong tình trạng nguy hiểm thường trực. Nó còn nghiêm trọng hơn một sự phản đối trước việc mua bán vũ khí. Có một nhóm bất đồng chính kiến ở quốc gia của Ahmed và Ahmed hiện là mục tiêu của lãnh đạo tổ chức này.

Vị trí của Ahmed là tối mật, vì vậy Meg không thể được biết. Chỉ Daphne biết, vì hôn phu của cô là Wayne Hicks, người đặc vụ CIA tóc vàng. Cô còn là người liên lạc không chính thức giữa những nhân viên chính phủ với Ahmed. Ở đây có những điều bí mật nằm trong bí mật. Nó là một tình huống đòi hỏi sự khéo léo, còn hơn thế nữa bởi mối quan hệ hiển nhiên giữa Steven với Daphne trong khi Meg đứng đó không giúp được gì và cáu kỉnh.

Meg liếc nhìn Steven “Anh sẽ ổn chứ?” cô hỏi mà tránh nhìn mắt anh.

“Tôi không thể phá hủy được” anh căng thẳng nói “Tôi chỉ cần một cái bằng, tin hay không thì tùy. Tốt hơn là tôi nên đưa Daphne về nhà.” anh nói thêm.

“Cảm ơn anh, Steve” Daphne nhẹ nhàng nói và mỉm cười với anh.

Meg nhìn đi, vì vậy cô không thấy vẻ mặt của Daphne hay Steve. Tim cô đang rạn vỡ. Cô mỉm cười nhợt nhạt và nắm tay David. “Nếu thế, em sẽ đi cùng anh trai em về nhà. Chúc ngủ ngon nhé”

David bắt một xe taxi ngay bên ngoài cửa. Có thể đoán được là Daphne sẽ lái chiếc Jaguar của Steven.

Meg ngồi lặng lẽ trong góc chiếc xe taxi, vẫn còn cố tập trung vào những sự kiện quá khích, gây sốc xảy ra hồi đêm. Những phát súng, vết thương của Steve, sự biến đổi khó tin của Ahmed từ sự thân mật bao dung chuyển thành vẻ uy quyền đầy đe dọa, cảnh sát, những đặc vụ chính phủ, bệnh viện... tất cả hoà trộn thành một điều gì đó đáng sợ. Meg nhắm mắt hồi tưởng lại. Daphne đã chiến thắng và hướng hành động duy nhất Meg có là chấp nhận trận đấu với người đàn bà này thêm một lần nữa. Nếu Steve yêu cô, cô sẽ ở lại và chiến đấu. Nhưng anh không yêu cô. Chẳng phải anh đã làm rõ điều đó khi anh ưu tiên đến Daphne sao?

Luôn luôn trước đây, cô có nơi ẩn náu là căn hộ của cô ở New York để chạy tới. Nhưng bây giờ, với mắt cá chân còn chấn thương, cô biết chắc chắn rằng còn mất nhiều thời gian nữa cô mới có thể vững vàng để múa được. Một thời gian rất, rất dài nữa. Cô phải cân nhắc đến một công việc mới. Nếu cô không thể múa nữa, cô phải tìm ra cách để nuôi sống chính bản thân. Mở trường dạy bale là một hướng đi lý tưởng. Cô đã học múa ba lê cả cuộc đời mình. Cô biết cô có thể dạy nó. Tất cả điều cô cần là một khoản vốn nhỏ, một studio và ý chí vươn tới thành công.

Điều đáng buồn là nó phải được lập nên ở đây Wichita này. Thành phố New York đầy rẫy những trường dạy múa bale, và giá trị của khoản vay để mở trường múa ở đó phải lớn kinh khủng. Cô không bao giờ có đủ khả năng để mở trường ở đó. Ở Wichita, cô được nhiều người biết đến, thậm chí cả những gia đình không giàu có lắm. Gia đình cô đã sinh sống bốn thế hệ ở đây. Điều bất lợi là cô sẽ phải giáp mặt Steven thường xuyên, nhưng có lẽ cô có thể làm trái tim mình cứng rắn hơn.

Dẫu sao, bây giờ Steven và David sẽ an toàn, chắc chắn là thế, với sự bảo vệ của CIA. Và dĩ nhiên, họ sẽ đưa Ahmed ra khỏi đất nước này.

Nhưng còn cô có ổn không, cô tự hỏi? Thế nghĩa là một lần nữa hoàn toàn mất Steven. Cô không biết cô có thể chịu đựng điều đó như thế nào.

Meg lên giường và không thể ngủ. Steve đã đưa Daphne về nhà. Cô bị dày vò bởi hình ảnh Daphne trong tay Steve, run lên và sung sướng với những nụ hôn của anh. Cô không thể chịu nổi hình ảnh đó.

Cô không thể ngủ suốt đêm thứ 6, và bơ phờ suốt cả ngày thứ 7 và Chủ nhật. Cô luyện tập, nhưng sự thiếu tiến triển chỉ làm cô chán nản hơn. Cô đi ngủ vào đêm Chủ nhật, nhưng lại không thể dễ dàng nghỉ ngơi. Cô ra khỏi giường và quyết định đi xuống uống một cốc sôcôla nóng. Có lẽ nó sẽ giúp cô ngủ được.

Cô mở cửa phòng và nghe thấy tiếng bước chân dưới gác. Suy nghĩ đầu tiên của cô là có thể có một tên trộm, nhưng đèn dưới nhà vẫn sáng.

Cô đi tới lan can và ngó xuống. David đang ở dưới sảnh mặc áo mưa.

“Anh David?” cô ngạc nhiên gọi.

Anh ngược nhìn cô. Tay anh đang cầm một cái cặp.

“Anh nghĩ em đã ngủ rồi chứ.”

“Em không ngủ được.”

“Anh biết. Nay, anh phải đưa vài món đồ đến chỗ Ahmed...”

“Bây giờ là nửa đêm mà!”

Anh trừng mắt với cô. “Ahmed không nhận biết một vài điều nhỏ nhặt như là giờ giấc đêm hôm. Và trước khi em bắt đầu lo lắng, anh có một người hộ tống đang chờ bên ngoài. Cố lên ngủ đi em.”

Cô thở dài “Vâng. Anh cẩn thận nhé.”

“Chắc chắn rồi.”

Cô lang thang quay lại phòng ngủ của mình. Cô nghe thấy tiếng rập cửa hai lần và chiếc xe chở David rời đi. Thật kỳ lạ, có hai tiếng rập cửa, nhưng cô đang buồn ngủ. Có lẽ cô đã nghe nhầm.

Cô ngắm mình trong gương, trong chiếc quần lót ban đêm màu hoa oải hương sexy ngắn đến trên đùi. Cô có vẻ rất quyến rũ, cô xác định, với mái tóc đỏ dài xuống lưng và hai quai áo nhỏ xíu chực chờ làm trễ cái áo lót bên dưới không che hết bầu ngực màu kem rắn chắc của cô. Cô thở dài.

“Quá tệ là tóc mày không màu bạch kim” cô nói với hình ảnh của chính mình. “Và chân mày lại quá dài” cô hất mặt với chính mình trước khi mở cửa phòng ngủ và chậm chạp lê xuống cầu thang, cẩn thận để mắt cá chân yếu ớt của cô không làm cô ngã khi đi xuống dưới. Một cốc sôcôla nóng có thể là cách giải quyết.

Cô hét lên khi đang thông thả vào bếp. Nhưng cô đứng sững trước hình ảnh người đàn ông đang đứng đó, nhìn chăm chú vào cô với đôi mắt thiếu tin tưởng trước điều anh ta đang nhìn thấy.

“Steven!” cô hồn hển.

Anh vẫn mặc nguyên quần áo, một chiếc áo khoác thể thao xanh dương nhạt cùng với chiếc quần màu xanh lính thủy, một áo sơ mi trắng và cà vạt chấm xanh dương. Nhưng không có chỗ phình ra phía trên cánh tay trái anh, không có băng gạc.

“Sao anh ở đây?” cô hỏi thẳng thừng, đã lấy lại được hơi thở. Cô không cố che đậy bản thân. Để anh nhìn, cô cay đắng nghĩ. “Và đừng cố nhớ không hắt hơi.” cô nói thêm, nhìn quanh một cách có chủ ý. “Họ có lẽ đã đặt camera quanh đây. Ôi, Chúa ơi!” cô đột nhiên nói thêm, liếc nhìn xuống tình trạng thiếu vải của mình và nhớ đến nụ cười tinh quái của người đặc vụ tóc đen.

“Không có camera được giấu ở đây đâu” anh đáp lại “Tại sao phải đặt ở đây?” Đôi mắt ánh bạc của anh nheo lại. “Thế thật tốt, vì tôi không muốn có người thấy em như thế này”

“Chỉ dành cho mắt anh thôi sao?” cô căng thẳng “Ồ, giữ lấy nó cho Daphne đi, Steve, anh yêu. Anh muốn làm gì ở đây? David vừa đi rồi.”

“Tôi biết. Tôi ở đây để canh chừng em trong khi cậu ấy đi.” Anh nhấc vai khỏi cánh cửa mình đang dựa “Có phải em đang lên kế hoạch rút ngắn đợt nghỉ của mình và quay về New York không?” anh hỏi thẳng.

Cô không muốn trả lời câu hỏi đó. Mắt cá chân đang giết chết cô sáng nay, do bài tập nhẹ cô đã thực hiện đêm trước. Cô còn khó mà bước đi trên nó. Ý nghĩ nhảy múa trên mắt cá chân đó làm cô phát gớm.

“Em đang được yêu cầu rời thành phố à?” cô rào đón.

“Không. Hơi trái lại nữa.” Anh thọc hai tay vào túi quần và xem xét cô qua đôi mắt hẹp. “Tôi nghĩ có thể sẽ tốt hơn nếu em ở lại Wichita. Nhưng không đi đâu ra ngoài mà không có David, được không?”

“Họ đã bắn anh, chứ không phải em.” cô nhắc nhở anh, và nuốt xuống cơn sợ hãi do những từ ngữ đó vừa mang lại. Anh có thể đã bị giết. Cô không dám nghĩ nhiều về điều đó. “Anh thật sự không sao chứ, hả anh?” cô miễn cưỡng hỏi thêm.

“Tôi thật sự không sao.” Anh nhìn thấy sự quan tâm cô không thể che giấu, nhưng anh đã biết nhiều điều tốt hơn là tin tưởng quá nhiều vào nó. Cô đã từng yêu anh, hay đã cho rằng cô yêu, trước khi cô quyết định rằng múa là điều quan trọng chủ yếu. Anh nhìn chăm chăm vào cô với sự khẩn thiết đang lớn dần. Ăn mặc như thế, cô khuấy động anh gần như dưới mức chịu đựng nổi. Anh không biết anh có thể giữ cho nỗi khao khát của anh dưới sự kiểm soát được không nữa. Chiếc váy ngủ đó...!

Cô nhìn chăm chú xuống đôi chân trần. “Em mừng là anh không bị thương.”

Anh không trả lời. Khi cô lại nhìn lên, cô nhận ra đôi mắt ánh bạc của anh đang hút vào ngực cô, tới bầu ngực hồng hồng trời lên dưới làn áo lót. Cái nhìn đó thật là riêng tư. Đây khao khát. Cô có thể nhìn thấy nhịp tim anh đang tăng dần.

“Đừng, Steve.” cô lặng lẽ thốt lên.

“Nếu không phải là tôi, vậy thì, là ai?” anh cộc cằn hỏi, chậm rãi đi về phía cô. “Em sẽ không trao mình cho bất cứ ai khác. Em đã hai mươi ba rồi và vẫn còn trong trắng”

Cô gặm môi dưới. “Em thích giữ như thế.” cô run rẩy nói, bởi vì lúc này anh đã đến gần, cao ngất phía trên cô. Cô có thể cảm thấy hơi nóng của cơ thể anh, ngửi thấy mùi nước hoa anh dùng. Một mùi hương thơm ngát mà cô luôn gắn kết nó với anh. Mùi hương đang khuấy động cô.

“Quý bắt em đi. Em đã chờ tôi. Em vẫn còn chờ tôi” Đôi mắt ánh bạc của anh rơi xuống áo lót của cô và tìm thấy bằng chứng sự khuấy động của cô. “Em thậm chí không thể giấu giếm nổi nó.” anh khàn khàn chế nhạo. “Tất cả tôi cần làm là nhìn em, hay đứng gần em, và cơ thể em bắt đầu sưng phồng lên vì muốn có tôi”.

Cô nuốt nghẹn “Đừng sỉ nhục em!” cô thì thầm khó khăn.

“Đó không phải điều tôi đang nghĩ. Không hề.” Tay anh rút khỏi túi quần. Chúng từ từ hướng đến đường lượn mềm mại của bờ vai cô và vuốt ve qua hai quai áo bé xíu. Hơi thở anh lướt qua thái dương cô, phủ lên mũi, lên miệng cô. Cô khao khát anh với mỗi tế bào trong cơ thể mình.

“Steve” cô nghẹn ngào “Steve, thế còn Daphne...?”

“Ai là Daphne?” anh thì thào, và miệng anh phủ lên miệng cô khi tay anh đột ngột đẩy chiếc váy ngủ chảy dọc thân thể cô xuống đất thành một vũng lụa màu oải hương dưới chân cô.

7. Chương 7

Đúng và sai không tồn tại tách biệt lâu trong tâm trí đau khổ của Steve. Meg cần anh và anh cần cô. Tất cả nỗi đau và sự thống khổ của bốn năm qua tan trong suy nghĩ đó khi anh cảm nhận miệng cô mềm và rộng mở bên dưới miệng anh. Anh hôn cô cho đến khi cô lả đi trong tay anh, cho đến khi cơ thể của chính anh trở nên căng cứng với sự thèm muốn không thể lờ đi. Và chỉ sau đó anh nâng đầu lên để nhìn đến vật tay anh đang áp lấy.

Meg cảm thấy tác động của đôi mắt Steven trên vùng ngực để trần của cô như một sự mơn trớn nóng bỏng trên da cô. Cô đang đứng trước anh chỉ trong một chiếc quần lót ren nhỏ màu hồng, hoàn toàn mong manh trong tình trạng khoả thân của mình. Nhưng lúc tay cô vô thức đưa lên, anh túm lấy eo cô và kéo tay cô lên ngực anh. Đôi mắt cứng rắn của anh giữ lấy mắt cô trong khi anh ấn tay cô ở đó.

“Đừng trốn tránh anh” anh dịu dàng nói. Đôi mắt anh trượt xuống người cô và phác theo những đường viền màu hồng, màu hoa cà với sự thương thức chậm rãi và tinh tế. “Em còn đẹp hơn bức Vệ nữ của Boticelli, Mary Margaret.” (ai đã đọc Người tình tuyệt vời, chắc sẽ biết bức vẽ này đẹp đến thế nào) [1]

[1] Bức vẽ Vệ nữ của Boticelli

images

images

“Anh đang quên Daphne rồi” Cô ghen ngào thốt lên câu này, miễn cưỡng phản đối. “Cô ấy có một ảnh hưởng với anh đấy.”

Anh vẫn còn chăm chăm nhìn cô, không chớp “Em có thể nói thế.”

“Steve...”

“Đừng nói nữa, Meg” anh trả lời, giọng anh sâu lắng và mềm mượt, gần như lười biếng khi mái đầu sẫm màu của anh bắt đầu cúi xuống cô. “Nói suông chẳng làm nên điều quái gì.”

“Steven, anh không cần...!”

“Ôi, nhưng tôi cần.” anh thì thào khi miệng anh mở ngay trên nụ hồng căng cứng của cô “Tôi cần...!”

Cô cảm thấy cú chạm nhẹ của lưỡi anh ngay trước khi cái mút nhẹ mang ngực cô vào trong miền ấm nóng sâu kín của miệng anh.

Steve nghe thấy tiếng hỗn hển của cô, cảm thấy cả cơ thể cô dần căng cứng trong vòng ôm chặt của anh. Nhưng anh không dừng lại. Anh dịu dàng nút ngực cô và đẩy nhanh áp lực ấm áp và khao khát. Một âm thanh nhỏ buột ra từ đôi môi cô và rồi cô bắt đầu hướng lên anh, không còn tránh xa anh nữa. Anh rên lên khi đôi tay anh trượt lên làn da mềm mại lụa là trên lưng cô và kéo cô vào đường cong đang khuấy động của cơ thể anh.

Meg hoàn toàn thôi suy nghĩ. Cơ đói khát dữ dội của miệng anh làm cơ thể cô rợn lên trong nỗi khao khát theo một cách gần như không thể tin nổi. Cô kéo đầu anh về phía cô, ngã ra sau trong vòng ôm của anh. Cô cảm thấy như thể cô đang bồng bềnh, trôi nổi.

Steve quỳ xuống, kéo cô ngã xuống nền nhà cứng, miệng anh áp vào miệng cô. Anh kéo cô qua người anh, tách đôi chân trơn mượt của cô để họ có thể hông sát hông. Miệng anh chuyển đến bên ngực kia của cô, lên cổ và cuối cùng lên đôi môi đang hé mở của cô. Anh hôn cô với niềm say mê từ tốn, đói khát, tất cả những hành động đó cùng đôi tay khéo léo, chắc chắn cùng lúc làm nổ tung cơ thể cô. Anh thì thầm những điều cô thậm chí không thể nghe nổi vì những tiếng đập rộn trong đôi tai cô. Và rồi anh nâng cô lên, chỉ một chút thôi, cô cảm thấy cú chọc đẩy khuấy động của anh khi cơ thể anh bắt đầu tì mạnh một cách đầy nhục dục vào cô.

Cô thở hỗn hển và cứng người lại, vì thậm chí ngay lần thân mật nhất của họ cũng không quá gần gũi như thế này.

Anh nâng đầu lên. Đôi mắt ánh bạc phủ một làn sương khao khát khi anh tìm kiếm mắt cô. Anh dịch chuyển, một cách chủ tâm, để cô gần gũi cảm nhận anh, và một làn sóng khoái cảm tràn qua người cô. Cô không thể che giấu sự thỏa mãn choáng váng trong mắt mình. Anh mỉm cười, từ tốn, và lại dịch chuyển. Lần này, đôi tay cô nắm chặt bờ vai anh và cô dịu dàng, e thẹn mang anh đến với cô gần gũi hơn nữa.

Bàn tay thon dài của anh trượt trên đùi cô, vạch theo đường cong phía trong. Cô nhìn thấy miệng anh ngay trước khi nó lại lấp đầy miệng cô. Anh chạm vào cô như anh chưa bao giờ làm thế. Những đợt sóng khoái cảm làm cô choáng váng. Cô cố chống lại, nhưng đã quá muộn. Cô bắt đầu rên rỉ.

Lưỡi anh cuộn lấy lưỡi cô, đâm sâu vào miệng cô. Cô cảm thấy những giọt nước mắt ứa ra khi anh giữ lấy cô trong sự phục tùng. Cơ thể cô vô thức uốn cong về phía anh. Cô cảm thấy miệng anh trượt xuống ngực cô, chiếm hữu cô. Anh vuốt ve cô cho đến khi cô lả ra với khao khát vô lực, giọng cô rời rạc khi cô thì thầm, nài xin, van vãn.

Lời cầu xin khàn khàn, cùng với những cử động gợi dục của cơ thể cô phía trên anh, hoàn toàn rút anh khỏi sự thực rằng anh không thể rút lui đúng lúc nữa. Anh hôn cô. Miệng anh chìm sâu vào miệng cô và cô cảm thấy cử động của anh, cảm thấy tiếng rách khe của chiếc quần lót, cảm thấy không khí lướt qua cơ thể cô. Cô nghe thấy tiếng kéo khóa, tiếng ròn rảng của một chiếc khóa thắt lưng.

Anh kéo cô lên để cô ngồi dạng sang hai bên phía trên anh. Cô nghe thấy hơi thở anh, dữ dội và run rẩy bên tai cô, khi đôi tay thon dài của anh đột ngột nắm lấy hai đùi trần của cô một cách có chủ ý và anh nâng cô lên.

“Thoải mái đi em.” anh thì thầm khi anh ôm cô về phía anh và từ từ kéo cô hạ xuống.

Cô có một giây tự hỏi trước sự đe dọa mơ hồ của việc anh đang ôm cô, rồi miệng anh phủ trên miệng cô và cô cảm thấy cú đâm dứt khoát đầu tiên của anh vào rào chắn trinh trắng của cô.

Đôi mắt cô bừng mở. Cô kêu lên trước cơn đau nóng bỏng vừa nhoáng qua. Anh vẫn ôm cô, thở dồn dập. Khuôn mặt anh cứng lại, răng anh nghiến chặt, hơi thở anh phì phò qua lỗ mũi. Anh nhìn vào đôi mắt to, sợ hãi của cô và gim lấy chúng khi anh chậm chậm kéo cô xuống lần nữa.

“Đừng sợ, Meg” anh thì thầm thì trầm lắng “Sẽ chỉ đau vài giây thôi.”

“Nhưng... Steve...” cô hổn hển, cố tìm từ để phản đối điều đang xảy ra.

“Cho tôi yêu em.” anh căng thẳng nói. Tay anh kéo mạnh cô lên trên và anh run lên. Mặt anh đau khổ, đôi mắt anh như lửa bạc “Lạy Chúa, đừng ơi... cho tôi. Cho tôi!” Những từ ngữ bùng ra.

Cô biết rằng sẽ không thể ngăn anh lại được nữa. Cô yêu anh. Bây giờ điều đó thực sự là tất cả. Cô đầu hàng, hét lên vì cơn đau, đôi tay cô nắm chặt vai anh. Cô ôm chặt anh và ngằn ngại.

“Chỉ sâu... sâu hơn một chút thôi. Ồi, Meg.” anh gầm gừ, run rẩy khi anh kết thúc chuyển động đó và cảm thấy cô hoàn toàn bao quanh anh. Mắt anh khép lại và anh run lên. Rồi chúng lại mở ra và tìm kiếm mắt cô khi anh lặp lại những cử động chậm rãi, đây chủ ý của hông mình cho đến khi anh hoàn toàn chiếm hữu cô và những nét căng thẳng rời khỏi gương mặt cô. Và anh dừng nghỉ, cơ thể anh thân thiết chìm vào cơ thể cô, anh dịu dàng gạt những sợi tóc xoã tung trên mặt cô.

Cô nuốt nước bọt. Có một nỗi kinh sợ trong mắt cô lúc này, mang theo nỗi đau còn vương lại, sự ngờ vực và choáng váng.

“Anh đã chờ lâu lắm sao, Meg.” anh nói “Anh đã chờ cả đời mình vì điều này. Vì em.”

Những ngón tay cô run run trên ngực áo anh “Steve, anh là... một phần của em.” cô thốt lên.

Sắc hồng bừng lên trên hai gò má cao của anh “Đúng” Anh dịch chuyển, như thể để chứng minh điều đó, và cô đỏ mặt. “Cởi áo anh đi, Meg. Để anh cảm nhận ngực em trên da anh trong khi chúng ta yêu nhau.”

Trong khi chúng ta yêu nhau. Cô chắc điên mất, cô nghĩ. Nhưng cô đã bị quá thu hút để dừng lại, để rút lui. Cô đang ở trong sự áp chế của anh. Tay cô dò dẫm trên cà vạt, áo khoác, áo sơ mi của anh. Cô dò dẫm, nhưng cuối cùng cũng đã cởi hết quần áo của anh.

Tay cô thọc sâu vào thẳm lông dày phủ từ xương đòn xuống tận vùng bụng phẳng của anh. Cô nhìn xuống và vô thức nhìn chăm chăm, người cô run lên. Đôi tay mạnh mẽ của anh nhấc cô lên một chút, qua sự khấn thiết của mình mỉm cười với biểu hiện trên mặt cô.

“Steve...”

Anh nghiêng mặt cô và miệng anh trườn lên miệng cô với sự dịu dàng tinh tế khi anh lại bắt đầu hướng dẫn hông cô. Lần này không có cơn đau nào cả. Một sự thỏa mãn mơ hồ bắt đầu nhen lên, căng ra, vây lấy cô. Cô thở hào hển và móng tay cô bám sâu vào vai anh.

“Như này nhé?” anh rì rầm, và lại chuyển động.

Cô nức nở trong vai anh, miệng cô áp vào cổ anh, bám chặt lấy anh khi anh đẩy nhanh nhịp điệu và áp lực của cơ thể mình. Tay anh túm chặt mớ tóc sau gáy cô và anh hít vào, run rẩy.

“Thư giãn nào, em” anh nói, trượt một tay xuống đùi cô để kéo cô khít chặt vào anh. “Ừ...!” Hình dáng anh bắt đầu mờ đi trong đôi mắt mở to, hoảng hốt của cô khi khoái cảm đột ngột trở nên dữ dội, không thể bỏ qua. Cô cảm thấy người mình căng ra khi anh đẩy cao người về phía cô và họ cùng gắn kết với nhau trong tư thế quý sát, cô run rẩy với mỗi chuyển động, vươn tới điều gì đó cô còn không biết rõ. Sức lực rời bỏ cô, nhưng anh thì không, anh vẫn không ngừng đẩy tới trong nhịp điệu bất tận.

“Giúp em với” cô thầm thì rạn vỡ.

“Nói cho anh biết em thấy thế nào, Meg” anh cũng thì thầm với cô, giọng anh dữ dội, trầm sâu khi anh vẫn tiếp tục thúc tới. “Nói đi!”

“Thật quá ngọt ngào... em không thể... chịu nổi... nữa!” cô rên rỉ.

“Anh cũng không thể” tay anh siết chặt đùi cô gần như làm nó thâm tím và rồi anh mất kiểm soát “Meg... Meg...!”

Cô cảm thấy anh trở nên cứng lại trước khi tâm trí cô ngập chìm trong thủy triều nóng bỏng của khoái cảm. Đó hẳn là một dạng đau đớn, cô vô lực nghĩ. Một cơn đau ngọt ngào không thể chịu nổi tấn công cô như một tia chớp sáng lòa, kéo cô vào vòng tay anh, làm cô thổn thức với nỗi đau nó mang lại. Cô không biết liệu mình có thể vượt qua nó mà vẫn còn sống không nữa.

Anh khó thể tin anh vừa làm gì. Dòng thác khoái cảm gần như làm anh gục ngã. Anh đã đắm chìm vì cô đến mức thậm chí anh còn chưa cởi hết quần áo. Anh tìm thấy quần áo của cả hai người và nâng cô ngồi dậy trên tấm thảm, khi lần đầu tiên của cô lẽ ra phải ở trên một chiếc giường trong đêm tân hôn sau mọi thủ tục pháp lý và được công nhận rõ ràng. Và tồi tệ nhất trong tất cả, anh còn không đủ lo xa để dùng các biện pháp an toàn. Anh thốt lên tiếng gầm gừ khi sự linh mẫn quay lại trong một dòng lũ lạnh giá. “Ôi, trời!” anh gầm lên thành tiếng.

Anh đẩy mình khỏi cô và đứng lên trên đôi chân hơi run run. Anh kéo khoá quần với đôi tay cử động lóng ngóng trước khi rút một điều thuốc từ túi áo sơ mi và châm lửa. Anh mặc vào áo sơ mi. Anh không nhìn Meg lúc này cuối cùng với đôi tay run rẩy đang cố chui lại vào chiếc váy ngủ. Chiếc quần lót còn chưa được mặc vào.

Steve hút hết nửa điều thuốc trước khi anh dụi nó vào chiếc gạt tàn trên bàn mà David đã giữ cho anh. Anh cài cúc áo, thắt lại cà vạt và mặc áo khoác trước khi mở miệng nói.

Lúc này, Meg đang ngồi ở rìa ghế sofa, cảm thấy không thoải mái và cực kỳ xấu hổ.

Anh đứng trên cô, lựa chọn từ ngữ. Thật sự, không thể. Chẳng có gì biện hộ cho điều anh đã làm.

“Em sẽ đau một chút” anh căng thẳng mở đầu “Anh tiếc là không thể thay em đau đớn.”

Cô vòng tay quanh mình và run rẩy.

Anh quỳ xuống trước cô, tay anh đặt lên ghế sofa hai bên người cô khi anh dò xét khuôn mặt nhợt nhạt, buồn rầu của cô.

“Meg” anh tha thiết “Điều đó hoàn toàn đúng. Em không có việc gì phải xấu hổ cả.”

“Không ư?” những giọt nước mắt lăn dài trên má cô.

“Ôi, cưng” anh rên lên. Anh kéo cô ngã vào tay anh và ngồi xuống thảm, ôm cô trong vòng tay. Môi anh tìm đến cổ cô và dịu dàng áp ở đó. “Meg, đừng khóc.”

“Em thật là dễ dãi, thật là rẻ rúng...!”

“Không hề” anh ngẩng đầu lên và giữ lấy mắt cô “Chúng ta đã làm việc yêu nhau. Điều đó tệ đến thế sao? Nếu anh không điên rồ và xua đuổi em, điều đó hẳn đã xảy ra bốn năm trước rồi, và em biết rõ điều đó!”

Cô thật sự không thể phản bác điều đó. Anh đang nói lên sự thực.

“Anh sẽ kể với Daphne chứ?” cô hỏi.

“Không, anh sẽ không kể với Daphne” anh nhẹ nhàng trả lời “Chẳng liên quan gì đến cô ấy cả. Chẳng liên quan đến ai hết, trừ chúng ta.”

Cô vẫn cảm thấy tồi tệ, nhưng nỗi đau đớn với dần khi anh dịu dàng vuốt ve cô. Đôi mắt cô khép lại và cô ước cô không bao giờ phải đi đâu cả. Anh thật âm áp và mạnh mẽ và cô cảm thấy thật là thoải mái khi được nằm trong tay anh thế này. Điều đã xảy ra cũng có vẻ thật đúng đắn.

Bàn tay thon dài của anh vuốt ve vùng bụng phẳng của cô. Anh vuốt ngược lên một chút và nhìn chăm chăm xuống nó, mặt anh cau lại.

Cô biết anh đang nghĩ gì. Nó cũng vừa nảy ra trong tâm trí cô.

“Anh đã không dùng gì hết” cô thì thầm.

“Anh biết. Anh thật ngu ngốc quá, anh đã đi quá xa để mà quan tâm đến chuyện đó” anh ngược mắt nhìn cô và cau mày “Anh xin lỗi. Điều đó thật vô trách nhiệm. Không thể tha thứ được”

Đôi mắt xanh dương của cô vuốt ve gương mặt sẫm màu của anh, xuống chiếc cằm bướng bình và bờ vai rộng của anh.

“Em đang nghĩ gì?” anh nghiêm túc hỏi.

“Anh là con một” cô trả lời “Cha anh có chị em nào không?”

Anh lắc đầu. Lòng mày anh nhíu lại và rồi một nụ cười kéo giãn cái miệng cứng rắn của anh khi anh dò xét mắt cô. “Những cậu nhóc đổ về gia đình anh, Meg. Đó có phải là điều em muốn biết?”

Cô gật đầu, mỉm cười thẹn thùng.

Bàn tay to lớn của anh từ từ ấn lên bụng cô “Một đứa trẻ sẽ buộc em trả giá bằng cả sự nghiệp của em đó.” anh chậm rãi nói.

Cô ngược nhìn anh. “Anh không nghĩ mắt cá chân của em sẽ trả giá à?”

Vẻ cứng nhắc rời bỏ khuôn mặt anh, để lại sự trống rỗng.

“Em có ý gì?”

Cô ném sự thận trọng vào trong gió. Đây là lúc thành thật. Hoàn toàn thành thật, dù có phải trả giá. Cô thật sự đang đốt bỏ mọi cây cầu của mình.

“Ngay cả đi bộ thôi nó cũng bị đau. Nó sưng phồng lên. Đã nhiều tuần rồi, mà nó chẳng tốt hơn.” Cô lần sờ một chiếc khuy ngọc trai trên áo anh bằng móng tay khi cô buộc mình đối mặt với nỗi sợ hãi cô vẫn trốn tránh. Vở diễn sẽ bắt đầu vào cuối tuần tới, nhưng có lẽ nó đã tập dượt xong vào tối qua. Steve, em sẽ không thể múa được nữa. Không chỉ là trong một thời gian dài. Có lẽ sẽ là mãi mãi.”

Anh không cử động. Đôi mắt anh dò xét khuôn mặt cô, nhưng anh cũng không nói gì.

Cô đau khổ ngược nhìn anh “Điều gì sẽ xảy ra với anh và Daphne nếu em có thai? Nó sẽ phá hỏng mọi thứ của anh.” Cô yếu ớt thở dài, nhắm mắt lại khi cô tựa má vào ngực anh “Ôi, Steve, sao cuộc đời lại phức tạp đến thế?”

“Thường thì không hề thế.”

“Bây giờ thì đúng là vậy.” cô cắn môi dưới “Anh có... muốn một đứa trẻ không?”

Cơ thể anh bắt đầu rộn lên. Ánh sáng nở bừng trong anh. Một đứa trẻ. Một cậu bé, có lẽ thế, vì chúng vẫn luôn đến với gia đình anh. Một cậu bé tóc vàng và Meg mà không gì có thể chia cắt. Ý nghĩ đó làm anh sung sướng.

Nhưng anh không trả lời ngay, và Meg nghĩ đến những điều tồi tệ hơn. Cô phải cố nén nước mắt. “Em biết” cô đau khổ nói “Em đoán anh muốn em tới một phòng khám và...”

“Không!”

“Không ạ?”

“Dĩ nhiên anh không muốn!” anh nói cộc lốc. Anh giữ mặt cô ngược nhìn anh. “Ngay cả nghĩ em cũng không được nghĩ thế! Anh thì có Chúa, Meg, nếu em làm bất cứ điều gì...!”

“Nhưng, em sẽ không làm.” cô nói nhanh “Đó là điều em muốn hỏi anh. Em không thể!”

Anh thư giãn. Tay anh đưa lên má cô và gạt đi những sợi tóc loà xoà quanh đường cong hồng hồng đó. “Được rồi. Hãy đảm bảo là em sẽ không làm thế. Những ai không muốn có trẻ con nên nghĩ trước khi họ tạo ra chúng.”

“Như chúng ta chẳng hạn.” cô đồng ý trong một giây chớp sáng của óc hài hước.

Anh nhướn mày “Đúng.”

Cô thư giãn thêm một chút. Anh thật sự có vẻ ít căng thẳng và khắc khổ hơn. “Em có thể nói gì đó.”

“Đúng rồi. Chính xác thì khi nào em nghĩ ra thứ để nói thế?”

Cô đỏ mặt và sụp mắt xuống.

“Đó là khi anh nghĩ về việc nói gì đó. Cũng hơi muộn, dĩ nhiên rồi.” Anh hơi nghiêm mặt lại và đôi mắt ánh bạc lấp lánh. “Nó thật là mãnh liệt phải không? Thậm chí với cả em”

“Em đã muốn có anh từ lâu rồi” cô nhẹ nhàng thú nhận.

“Và anh cũng thế” anh hít một hơi dài, chậm rãi. “Ồ, nó đã xảy ra. Giờ thì chúng ta phải sống với nó. Anh sẽ lấy nhẫn của em từ trong két sắt và trao nó cho em. Bây giờ chúng ta chính thức đính hôn lại.”

“Nhưng Steve, còn Daphne?” cô kêu lên.

“Nếu hôm nay em còn nhắc đến Daphne thêm một lần nữa, anh sẽ...” anh nói khẽ. Anh bỏ cô ra và đứng lên, kéo cô đến cạnh anh. “Cô ấy sẽ hiểu.”

“Anh còn không hỏi em có muốn đính hôn lại không nữa.” cô phản ứng, cố nín lấy chút quyền năng với vận mệnh của mình.

Anh kéo cô sát vào mình và bàn tay anh khum khum lên vùng bụng bằng phẳng của cô “Nếu em có một đứa bé ở đây, em không có nhiều lựa chọn đâu. Mẹ anh sẽ mang theo khẩu súng ngắn đi suốt quãng đường từ Bãi biển West Palm về và chĩa vào cả hai chúng ta trước khi bà nhìn thấy cháu nội đầu tiên của mình được sinh ngoài giá thú.”

Cô mỉm cười, tưởng tượng lên hình ảnh mẹ anh gây sửng sốt cho mọi người dưới sức nặng của một trong những khẩu súng săn của Steven. “Em đoán bà sẽ làm thế” cô liếc anh một cách có chủ ý. “Và em sẽ sẵn sàng ngồi trên bậc cửa nhà anh mặc -một bộ quần áo bà bầu - để mọi người đều biết ai đã làm em có thai trước hết.”

Anh cảm thấy thế giới xoay tròn quanh mình. Anh hẳn không cần cảm được quá nhiều trong vẻ mặt rạng rỡ như hoa đỏ của cô, anh tự nói với mình. Sau tất cả, với tất cả chân của cô đang trong tình trạng này, cô không có sự nghiệp phải bỏ dở. Anh vẫn còn là điều tốt nhất thứ hai trong cuộc đời cô. Ít nhất, cô cũng muốn có một đứa con, nếu như họ đã tạo thành ra nó.

Cô ngược nhìn lên để rồi bất gặp vẻ giận dữ lạnh lùng trên mặt anh và ngay lập tức hiểu rằng dù anh khao khát cô, tất cả nỗi cay đắng vẫn còn nguyên đó.

Anh nhún vai. Cúi xuống, anh gạt những lọn tóc rối bù của cô ra sau. “Anh muốn có em. Em muốn có anh. Bất chấp bất cứ điều gì khác nữa, chúng ta sẽ có điều đó” anh nhẹ thở dài “Bên cạnh đó, nếu như sự hấp dẫn chúng ta cảm thấy vẫn còn đủ mạnh sau bốn năm để thực tế là nó làm chúng ta yêu nhau ngay trên thảm, vậy thì hẳn là nó không có vẻ đã yếu đi, phải không?”

“Lạy Chúa lòng lành, Steve!” cô kêu lên, giận dữ.

“Meg, em bị khuất phục.” Anh lắc đầu. “Anh sẽ làm gì với em nhỉ?”

“Anh có thể ngừng làm em bối rối đi.” cô cần nhàn.

Lông mày anh nhếch lên khi anh nhìn cô chăm chú. “Mary Margaret xinh đẹp của tôi.” anh mềm mỏng nói “Khi anh thức dậy buổi sáng, anh sẽ đoán chắc rằng anh chỉ vừa mơ thôi”

“Anh mơ về em?” cô vô tình hỏi.

“Ồ, có. Gần hết đời anh, anh nghĩ thế” anh quan sát đôi mắt mềm mại của cô “Không ai trong số những nàng con gái của Sắc đẹp có ma thuật như...” anh dịu dàng trích dẫn và quan sát sắc hồng bừng lên trên má cô “Em có thích Lord Byron không, Meg?” (Lord Byron - nhà thơ lãng mạn Anh, một trong những nhà thơ lớn của thế giới thế kỷ 19, mình có đọc vài bài của ông, rất thích những hình tượng rất mới lạ trong thơ ông)

“Anh chưa bao giờ đọc thơ cho em nghe” cô nói với một nụ cười buồn buồn.

“Anh muốn lắm. Nhưng em còn rất trẻ.” anh nhắc cô, khuôn mặt anh rần rần lại “Và anh sợ quá tin tưởng vào trái tim mình.” Anh bất ngờ cười phá lên khi tất cả nỗi cay đắng vụt trở lại. “May là anh đã không tin. Em đã bước khỏi đời anh.”

“Anh buộc em.” cô phản pháo. “Anh biết chính anh làm thế.” Cơn giận chùng xuống khi cô thấy vẻ đau đớn trên gương mặt anh “Anh đã không có nhiều tình yêu thương, Steve” cô nói “Em không nghĩ anh tin tưởng ai đủ để cho họ đến gần mình - trừ Daphne, và thực sự là không với em. Anh thích thân hình em, nhưng anh không muốn trái tim em.”

Anh choáng váng. Anh nhìn cô chăm chăm, sẫm soi từng từ ngữ. Anh thậm chí không thể thốt lên lời.

“Em đã yêu anh, nếu anh cho phép em.” cô dịu dàng nói, đôi mắt xanh dương mỉm cười với anh.

Quai hàm anh đan lại. “Em đã làm thế, trên sàn nhà.” anh lạnh lùng nói. Mọi dạng bất tin tụ lại trong tâm trí anh. Anh cảm thấy mình yếu đuối và không thích điều đó. Anh nhìn cô chăm chăm “Em thậm chí còn không cố ngăn tôi lại. Vì em không thể múa nữa, tôi sẽ là tấm vé sống còn chết tiệt cho em!”

Cô chăm chăm nhìn anh và đột nhiên nhận thấy lẽ phải qua những từ ngữ giận dữ. Cô biết với trực giác thoáng qua là anh vẫn còn né tránh cô. Anh có quan tâm. Có lẽ anh không biết điều đó. Có lẽ anh thậm chí còn thuyết phục chính mình rằng anh yêu Daphne. Nhưng anh không yêu. Dù cô còn trong trắng, Meg biết rằng những người đàn ông không mất kiểm chế như Steve trong đêm nay trừ phi có những cảm xúc mạnh mẽ ẩn bên dưới sự khao khát. Anh đang né tránh cô. Thật lâu rồi, anh muốn mình tránh vướng vào chuyện tình cảm. Anh sợ mạo hiểm trao trái tim mình cho cô. Tại sao cô không thấy điều này nhiều năm trước?

“Không đáp lại hả?” anh nghiêm túc và căng thẳng nói.

Cô lại mỉm cười, cảm thấy hơi muốn trêu chọc “Tối nay anh sẽ mang nhẫn lại cho em chứ?”

Anh lưỡng lự “Meg...”

“Em biết. Bây giờ cũng quá nửa đêm rồi và David sẽ sớm quay về, em đoán thế.” cô nói thêm, “Nhưng anh có thể đến ăn tối vào tối mai. Và mang nhẫn lại cho em.” cô nhấn mạnh “Em hy vọng anh không làm mất nó.”

Anh chăm chăm nhìn cô “Không, tôi không làm mất nó. Tôi không thể mang nó lại tối mai. Tôi có hẹn ăn tối với Ahmed. Có Daphne cùng đi.” anh nhắc nhở cô.

Cô cảm thấy hơi thiếu chắc chắn với lập trường của mình, nhưng có điều gì đó giữ cho cô tiếp tục, nâng đỡ cô.

Cô đi lại chỗ anh, quan sát vẻ mặt anh thay đổi, quan sát đôi mắt anh lấp lánh. Cô túm lấy ve áo anh và kiễng chân lên, nhẹ nhàng chà người cô vào người anh khi cô đã sát gần và lướt môi cô một cách trêu người qua đôi môi hé mở của anh. Cô có thể cảm thấy nhịp tim anh dội ầm ầm trong lồng ngực, nghe thấy tiếng anh thở hổn hển. Anh đang diễn kịch. Nó là một trò giả vờ. Cô nhắm nhắm môi dưới của anh, khẽ khàng, và tách mình khỏi anh, rời đi.

“Tất cả cái đó là gì thế?” anh thô lỗ hỏi.

“Anh không thích à?” cô dịu dàng hỏi lại.

Quai hàm anh đan lại “Tôi phải đi.”

“Đi ăn tối, có lẽ thế. Nhưng không đi tới giường của Daphne. Không phải lúc này.”

“Cái gì làm em chần chừ đến thế là tôi sẽ không?” anh khẳng khái với một nụ cười mỉa mai.

Cô dò xét mắt anh “Vì sẽ là thiếu tôn kính nếu cùng với ai khác làm chuyện ta đã làm chỉ với nhau.”

Anh sẽ không phủ nhận điều đó. Anh muốn thế. Nhưng anh không thể thốt lên lời. Anh quay đi và đi ra cửa, dừng lại chỉ để đảm bảo rằng khoá cửa đã mở trước khi liếc lại sau.

“Mua một chiếc váy cưới đi.” anh nói sảng. “Và nếu em còn cố chạy trốn khỏi tôi lần này, tôi sẽ theo em xuống thẳng địa ngục nếu tôi buộc phải thế!”

Anh đóng cửa lại sau lưng, và Meg nhìn chăm chăm vào nó với những cảm xúc rối mù, đầu bưng của chúng là trò đùa trắng trợn.

Steve cảm thấy ít thoải mái hơn. Anh đã có Meg, nhưng đó là một chiến thắng giả dối. Dù có khoái cảm mãnh liệt cô mang lại cho anh, anh chẳng đến gần bao nhiêu trong hành trình chinh phục trái tim cô. Anh muốn nó hơn anh thật sự nhận biết.

Cô có quan tâm đến anh. Cô phải có, để trao mình một cách phóng khoáng như thế. Với Meg, riêng nhu cầu thể xác không bao giờ được lấy làm vật hy sinh. Nhưng anh phải nhớ rằng sự nghiệp của cô sẽ không còn là điểm bất đồng giữa họ nữa. Sự nghiệp của cô đã là quá khứ.

Thậm chí nếu cô có quan tâm đến anh, ba lê vẫn là ưu tiên số một nếu cô có cơ hội. Anh biết thế. Và điều đó làm anh cay đắng thế này đây.

8. Chương 8

Đêm đó, sau khi tắm, Meg lên giường, cảm thấy mệt mỏi. Nhưng cô gần như không ngủ, trăn trở với những điều đã thay đổi đời cô.

David trao cho cô những cái nhìn nghiêm trọng bên bàn ăn sáng. “Em trông như chưa ngủ tẹo nào ý” anh nhận xét.

“Em không mà” cô thừa nhận, mỉm cười với anh “Steve và em đã đính hôn lại vào đêm qua.”

Anh hít vào. Vẻ vui mừng trong mắt anh nói lên mọi điều. “Vậy là cuối cùng anh ấy cũng đầu hàng.”

“Chẳng đáng quan tâm.” cô thì thầm khô khan.

“Anh ấy đã đi bước đầu tiên rồi.” anh trả lời “Em không thể trông đợi một con cá đang cố vật lộn lại đến nuốt lưỡi câu vào đâu, em biết đấy”

“Con cá đang vật lộn này là một con piranha. (cá piranha: cá nhỏ nước ngọt ở vùng nhiệt đới Mỹ thường tấn công và ăn các động vật sống) Anh ấy rất cay đắng, anh David ạ” cô khẽ khàng nói. Cô uống một ngụm cà phê, lông mày cô cau lại. “Anh ấy thật sự không bao giờ tha thứ cho việc em bỏ đi - thậm chí mặc dù chính anh ấy đã buộc em làm thế.”

Anh mỉm cười với cô, đôi mắt anh dịu dàng và ấm áp. “Anh kết luận là tối nay anh ấy sẽ kết thúc chuyện này?”

“Có lẽ chưa. Em nghi ngờ liệu Daphne có thể làm anh ấy nghĩ lại không nữa” cô nói nhỏ “Anh ấy sẽ ăn tối với cô ta.”

Anh cau mày trước biểu hiện trên mặt cô. Anh biết điều gì đang diễn ra, và điều đó Steve không thể kể với cô. Cả anh cũng thế.

“Mọi thứ không luôn giống như vẻ bề ngoài đâu em.” anh mở đầu

“Không vấn đề gì, anh ạ” cô trả lời với vẻ cam chịu. “Em yêu anh ấy. Em chưa bao giờ thôi yêu anh ấy. Bốn năm qua thật là trống rỗng, anh David. Em mệt mỏi vì trốn tránh nó rồi. Ít nhất anh ấy vẫn muốn có em,

anh ạ. Em không thể chiến thắng hoàn toàn, nhưng em sẽ cho Daphne một lối thoát với tiền của cô ấy.” cô nói thêm với một nụ cười mờ nhạt

“Đó là tâm hồn. Có thể em cũng cần nhắc, rằng nếu anh ấy không quan tâm, tại sao anh ấy muốn cưới em?”

Cô không thể trả lời anh. Cô thay đổi chủ đề và dẫn anh vào một cuộc thảo luận về các chính sách trong nước.

Nhưng cô đã đi loanh quanh trong một vẻ mê muội suốt phần còn lại của ngày hôm đó. Cô sẽ không thể tin điều gì đã xảy ra nếu không có những bằng chứng rõ ràng của nó trên cơ thể chưa có kinh nghiệm của cô. Ký ức của cô thật ngọt ngào. Cô thậm chí không màng lo lắng chút nào đến Daphne. Cô chỉ lo lắng cho Steven. Nếu một kẻ khủng bố điên rồ theo sau anh, liệu những nhân viên chính phủ có thể ngăn chặn hắn thể nào? Và còn Ahmed nữa chứ?

Những câu hỏi đó làm cô lo lắng, vì thế cô tìm sự khuây khỏa trong các bài tập. Dù thế, cô cũng chỉ đặt một nửa tâm trí vào đó. Ba lê đã là cuộc đời cô trong nhiều năm, nhưng lúc này cô chỉ nghĩ đến chuyện yêu Steve và có một đứa con của chính mình. Đột nhiên nỗi sợ hãi chuyện sinh nở của cô dường như mờ nhạt đi, và nỗi thất vọng với tình trạng chấn thương của cô cũng biến mất. Ba lê là một thói quen. Nó chẳng là gì hơn là một thói quen. Bây giờ cô đang mơ giữa ban ngày, về những bộ quần áo trẻ con bé xíu và những chiếc nôi cùng đồ chơi vương vãi quanh một căn phòng có Steven và chính cô cùng một bản sao thu nhỏ của một trong hai bọn họ. Không gì là không thể; cuộc sống mới ngọt ngào làm sao.

Steven trần trọc và trở mình cho đến sáng và đến văn phòng với đôi mắt lạnh băng, đổ ngẫu. Cuộc đời anh đã thay đổi mà chẳng hề có dự báo gì. Anh đã làm tình với Meg và không gì có thể như cũ được nữa. Nếu trước đây, anh đã bị cô làm cho mù mắt, chẳng có gì để định nghĩa anh lúc này khi anh đã thật sự gần gũi cô. Anh thậm chí còn không chắc rằng mình có thể làm việc nổi không nữa.

Daphne mang vào những thư từ. Cô nhìn thấy vẻ lo lắng của anh và dừng lại trước bàn.

“Có gì không ổn à?” cô hỏi với sự thoải mái của tình bạn bè. “Em có thể giúp gì không?”

“Chắc rồi” anh đồng tình, ngã ra sau chiếc ghế làm việc to lớn của mình. “Hãy nói cho anh làm cách nào để giải thích với Meg, người mà anh vừa mới đính hôn lại, tại sao anh sẽ cùng em ra ngoài tối nay.”

Cô huyết sáo “Tin đó thật vui.”

“Thế à?”

“Anh chưa thể được phép nói sự thật với cô ấy sao?”

Anh lắc đầu “Hôn phu của em đã bảo anh không được nói. Anh ấy nghĩ quá nhiều người biết chuyện rồi.”

Anh nhắm mắt lại trong một tiếng thở dài. Cơ thể anh đang mỗi một cách thoải mái và vẫn còn hơi rộn ràng vì sự hiểu biết thắm thía về Meg.

“Cô ấy tạm thời sẽ không quay về New York ạ?” Daphne hỏi.

“Anh sợ cho phép cô ấy” anh mệt mỏi nói. “Ít nhất ở đây cô ấy có thể được bảo vệ cùng David. Nhưng anh không thể nói cho cô ấy chuyện gì đang xảy ra. Anh sẽ phải đề nghị cô ấy tin anh, khi mà anh chưa bao giờ tin tưởng cô ấy”.

“Nếu cô ấy thực sự yêu anh, cô ấy sẽ tin” Daphne nói chắc chắn. “Và, dù sao, chắc chắn là chuyện này sẽ sớm kết thúc thôi”

“Lạy Chúa, anh hy vọng thế”

“Cánh tay anh thế nào rồi?”

“Nó không thực sự bị thương nặng” anh mơ màng, cười tủm tỉm “Viên đạn chỉ làm vỡ một mạch máu nhỏ. Anh đã dán một miếng băng lên đó. Thật buồn cười, anh thậm chí còn không chú ý...” Anh tắc lại, cảm thấy không thoải mái khi anh nhớ đến đêm trước, khi mà anh và Meg đều quên khuấy nó. Anh đổi chủ đề khác, chớp nhoáng “Hôm nay có tin tức gì về Ahmed chưa?”

Cô cau mày. “Thực sự thì có. Anh ấy đang được vây quanh bởi các vệ sĩ và các đặc vụ chính phủ, và cuối cùng đã lái nhả ca cẩm một trong các cô gái trong tổ đánh máy, cô này đã dừng nói oang oang lâu đủ để noi gương theo em. Cô ấy đã ném một cái chặn giấy vào anh ta trong lúc anh ta đi ra”

“Gi?”

“Bình tĩnh nào, đó chỉ là một cái chặn giấy cực nhỏ - không phải cùng kích cỡ với cái đèn em đã ném vào anh - và cô ấy cũng ném trượt nữa” Daphne nói nhanh, với một nụ cười toe toét “Anh ta quá ngạc nhiên, ít nhất là để có thể nói. Ở nước anh ta, phụ nữ không phản ứng kiểu thế.”

“Tôi không cho là họ dám làm thế. Chắc chắn là không làm thế với Ahmed!”

“Nhưng mà, cô đánh máy Brianna của chúng ta không biết anh ta là ai.” Daphne nhắc anh “Và cô ấy vẫn chưa biết. Cô ấy nói với em là nếu anh ta còn đặt chân vào tòa nhà đó lần nữa, cô ấy sẽ đi.” cô nói thêm “Cô ấy thực sự là quý cô trẻ tuổi nóng nảy.”

“Anh cần nói vài điều với hôn phu của em.” Steve nói “Chỉ để xem có gì khác cần làm để chúng ta giải quyết hết cái đồng hồ độn đây.”

“Ahmed đang được đặt dưới sự bảo vệ 24/24. Anh ta dĩ nhiên đã quen với điều đó. Em hiểu anh ta có một cuộc cãi vã qua loa với vệ sĩ của mình khi họ không nhìn thấy những kẻ ám sát lao đến đêm qua.”

“Anh đã lưu ý các vết thâm tím.” Steve gợi ý (chỗ này chẳng hiểu gì cả)

“Em xin lỗi về chuyện Meg.” Daphne nhăn mặt nói “Đường như em đang giữ những điều phức tạp với cô ấy.”

“Lần này không phải lỗi của em.” anh nói “Cả lần trước cũng không phải. Chính lòng kiêu hãnh của anh đã đẩy cô ấy đi. Anh hy vọng bây giờ anh sẽ may mắn hơn.”

“Em cũng thế.” Daphne chân thành nói “Chúng ta là những bạn tốt, Steve. Luôn luôn thế. Em thật hạnh phúc. Em hy vọng anh cũng sẽ thế, anh và Meg.”

Anh chỉ gật đầu “Tốt hơn chúng ta lên bắt đầu làm việc đi.”

“Vâng, thưa ông.” cô nói với nụ cười toe “Em sẽ đưa Wayne vào.”

Hôn phu của Daphne có mái tóc vàng và đôi mắt xanh dương, đối lập đến tức cười với đồng sự của anh ta, anh chàng cao to, tóc đen nhánh và có khiếu hài hước luôn làm Steve va vào tường.

Người đặc vụ cao to đen (đúng ra anh này tóc đen, mắt đen, da ngăm đen nhưng mình chẳng biết dùng từ gì để diễn tả nữa, tạm dùng cụm từ này vậy) nhìn quanh rất cẩn thận, thậm chí còn tia mắt xuống dưới bàn của Steve.

“Tìm bộ à?” Steve hỏi với ánh mắt lấp lánh.

“Không” anh ta trả lời “Chặn giấy và cô nàng tóc đen mắt xanh dương” anh nhăn nhó “Cô ấy là một món hấp dẫn.”

“Đúng thế, nhưng anh đang làm nhiệm vụ.” Wayne nói với đồng sự của mình.

“Tôi cũng thế”. Anh ta đứng thẳng người, nặn ra một nụ cười và cau mày chăm chú nhìn Steve “Quý ông, ngài có nhận thấy có bom hay tên lửa đối địch nào trong phòng mình... ui!”

Wayne bình tĩnh rút khuỷu tay vừa thúc vào sườn đồng sự của mình về.

“Tôi sẽ ném anh cho cá mập trong nhiệm vụ tới.”

Người đặc vụ to cao nhướn cả hai chân mày rậm “Bắt chúc mù quáng. James Bond cũng làm thế với tay một kẻ thù trong một bộ phim của anh ta.”

“Anh có chắc anh hợp với nghề này không thế, Lang?” Wayne ử rử hỏi.

“Nhiều người đeo huy hiệu (ý chỉ cảnh sát) thì có khiếu hài hước.” Lang nhìn đồng sự “nhiều người thì không, dĩ nhiên là thế.”

“Tôi vẫn đề chính yếu nào” Wayne cắt lời, nhìn Steve chăm chú “Chúng tôi cần ghi chép về lịch trình từ nay đến hết tuần của anh, chính xác đến từng phút. Và nếu anh có kế hoạch tùy hứng ra ngoài các buổi tối...”

“Không đâu” Steven nói với một nụ cười từ tốn, phác tay. “Tôi sẽ không lao vào cuộc sống ban đêm mà không được bảo vệ chặt chẽ.”

“Hợp tác tốt. Bây giờ chúng tôi đang thực hiện việc đặt máy nghe trộm trên mọi đồ đạc của anh, từ ô tô tới nhà riêng tới máy bay, cũng như nhà cô Shannon” Wayne tiếp tục, lưu ý đến sắc mặt hơi đỏ của Steve với sự tò mò bất ngờ. “Chúng tôi sẽ làm chuyện này sớm, nhưng cho đến sáng nay chúng tôi còn chưa quyết định được là cần bao nhiêu thiết bị giám sát. Sẽ thật ngốc nghếch nếu bỏ sót việc bảo vệ đối với ban quản lý của anh, ông Shannon, và em gái ông ấy, đặc biệt là từ khi họ đã được nhìn thấy đi cùng Ahmed. Những người này sẽ dùng bất cứ công cụ để thương lượng nào họ có, và sự nhiệt tình của Ahmed với sắc đẹp của cô Shannon thật quá rõ ràng”.

Steve không thích nhớ đến điều này. Bây giờ anh đang ghen với Ahmed - ghen với bất cứ người đàn ông nào nhìn Meg.

“Không phải để Ahmed ở lại đây, nước Mỹ này, là sự nguy hiểm chính trị sao?” Steve bắt ngờ hỏi.

“Chắc chắn rồi.” Lang trả lời anh “Là tự sát, thực tế là thế” Anh nhún nhử cười và đôi mắt đen lấp lánh. “Nhưng chúng ta chịu trách nhiệm về anh ta. Vì vậy nếu chúng ta đưa anh ta về nhà và ai đó thổi bay anh ta đi, đoán xem ai sẽ chịu chỉ trích?”

“Chúng ta đang đứng giữa làn đạn và ở tình thế khó khăn” Wayne đồng ý “Đó là lý do chúng tôi sẽ giữ Ahmed ở lại đây và để xem chúng ta có thể kéo những tay sát thủ kia ra công khai lần nữa không.”

“Tối qua họ đã xuất hiện rồi.”

“À” Lang trả lời “nhưng đó chỉ là sự giám sát thông thường cho đến sau đó. Chúng ta không có được những cảnh báo có lợi về cố gắng ám sát cho đến khi sự tấn công táo bạo nổ ra ở đất nước của Ahmed. Và rồi sau đó những kẻ khủng bố sẽ lộ diện ở đây và thực hiện những hành động của chúng. Giờ thì chúng ta biết điều gì đang được tiến hành, chúng ta cũng sẽ sẵn sàng.”

“Đúng thế. Chúng ta sẽ kiểm soát vụ này. Còn về cô Shannon?” Wayne hỏi Steve “Anh có thể đưa cô ấy rời khỏi thành phố không?”

“Có” Steve đồng ý. “Nhưng nếu chúng phát hiện ra tôi và cô ấy đã dính hôn lại và bắt cô ấy, ở nơi cô ấy hoàn toàn không được bảo vệ thì sao?”

Nụ cười trên mặt Lang biến mất “Anh đã dính hôn lại?”

Steve gật đầu.

Lang trao đổi một cái nhìn dài với Wayne. “Điều đó thay đổi nhiều chuyện. Tốt hơn chúng ta nên giữ cô ấy lại thành phố. Nhưng cô ấy không thể biết lý do.” anh ta nhấn mạnh.

Steve gật đầu, vì Wayne đã nói với anh điều đó. Dĩ nhiên, anh có thể nói ra bí mật của họ, nhưng bây giờ khi nhà và xe của anh, và có Chúa biết còn những gì nữa, đã bị gắn máy nghe trộm, anh không thể nói cho Meg ở nơi nào mà không bị nghe thấy. Anh sẽ phải cân nhắc những điều anh sẽ nói khi họ cùng nhau. Và phức tạp nữa là anh không chỉ không thể nói với Meg về chuyện đó, mà còn không thể chạm vào cô mà không bị nghe lén. Anh có thể găm gừ thành tiếng mất.

Meg ở nhà một mình buổi chiều đó. David vẫn còn ở văn phòng.

Steve lái xe đến nhà Shannon chỉ vài phút sau giờ tan tầm, ăn vận đơn giản với quần jean và áo sơ mi, khoác ngoài một chiếc áo khoác da lộn.

Anh mỉm cười với Meg khi cô mở cửa, tán dương chiếc váy đầm sát nách xinh đẹp màu xanh dương đang tôn lên vẻ trong sáng của cô. Cô buông xoã tóc, và anh với tới luồn tay mình vào dải lụa đó.

“Đưa tay cho anh.” anh nói mà không mào đầu.

Cô đưa tay trái ra, và anh nhẹ nhàng trượt chiếc nhẫn đính hôn đính đá sa phía và kim cương anh đã đưa cô bốn năm trước vào ngón tay đeo nhẫn của cô. Nó vừa khít.

Anh nâng bàn tay cô lên môi và thật dịu dàng hôn lên nó.

“Ôi, Steve.” cô thì thầm, vươn người tới anh.

Anh nắm eo cô và bước lùi lại, đau đớn nhận ra những thiết bị giám sát có thể bắt được cả hơi thở mạnh ở cách xa hàng dặm. Anh thoáng cười rộ lên, cố lờ đi vẻ bất ngờ và ngượng ngùng của Meg.

“Có cà phê không em?”

Cô ngáp ngừng một chút “Dĩ nhiên rồi” cô nói “Em sẽ, ờ, em sẽ pha một ít” cô gần như phát khóc. Họ đã làm tình với nhau, họ cũng vừa đính hôn lại, và đột nhiên Steven không thể chịu nổi để cô chạm vào anh!

Anh theo cô vào trong bếp, nhìn mặt trước vẻ mặt cô. Anh không thể nói mọi thứ cho cô, nhưng ít nhất anh phải nói với cô điều này.

Khi cô mở vòi nước để đổ đầy máy pha cà phê, Steve với qua vai cô và đẩy bình cà phê ra xa, để vòi nước chảy không một lát.

Anh cúi xuống hôn cô, thì thầm qua hơi thở “Chúng ta có camera theo dõi”

Cô để anh hôn cô, nhưng đôi mắt to của cô vẫn mở, anh giật lùi lại, đóng vòi nước. Cô đột nhiên rất cảnh giác. Cô nhìn quanh phòng.

“Achoo?” (Tiếng hắt xì) cô thì thầm.

“Chúa phù hộ!” một giọng trầm, nén cười trả lời cô.

Meg đỏ bừng như bông hồng dưới nắng khi cô nhìn Steve. Cô thở hổn hển kinh hãi.

“Không sao.” anh nói nhanh “Họ chỉ vừa làm việc này!”

Cô nhai nhai đầu ngón tay khi căn phòng cuối cùng trở lại yên tĩnh và cô thư giãn “Ôi, cảm ơn Chúa!”

Cửa sai mở ra và người đặc vụ to cao đen hời bước vào, đặt tay lên môi.

Anh ta rút ra một mẫu giấy và một cái bút chì và viết lên đó, đưa cho Meg và Steve xem. Anh ta viết: Chiều nay, đội chúng tôi không chỉ là những con bọ duy nhất quanh đây. Nói năng cẩn thận nhé.

Họ cũng có camera? Steve ngoáy lên tờ giấy.

Người đặc vụ gạt đầu, cười nhếch nhếch. Anh ta làm một dấu hiệu với hai ngón tay tõe ra giống như ai đó lộ mắt ra.

Steve giơ ngón tay cái lên. Người đặc vụ lấy lại tờ giấy và bút chì và nhìn thật lâu vào bình pha cà phê.

Meg giơ lên năm ngón tay. Anh ta cười toe và bắt đầu quay ra. Rồi anh ta liếc lại hai người bọn họ và làm một động tác hôn tiếp theo một cái lắc đầu cương quyết.

Meg lè lưỡi với anh ta. Anh ta khẽ cười khi bước khỏi cửa.

Meg bận rộn với bình cà phê, lo lắng đến việc sống trong một bể cá cảnh. Từ giờ trở đi cô chắc chắn sẽ giống như thế, cho đến khi họ bắt được những kẻ chịu trách nhiệm trong vụ tấn công ở nhà hàng.

“Kem?” Steve hỏi khi cô rót cà phê vào hai tách.

“Em sẽ cho”

Cô đưa nó cho anh, mang cốc cà phê đen ra cửa sau. Một bàn tay to lớn lộ ra và nhận nó. Cô tia mắt quanh cánh cửa, lông mày nhướn lên. Người đặc vụ giơ ngón cái lên và ngón trỏ lên và nhẹ nhàng bước vòng ra phía hông nhà cùng cốc của mình.

Meg nhẹ nhàng đóng cửa và theo Steve quay lại phòng khách.

“Anh không ở lại lâu được. Anh có hẹn” Anh nói với Meg.

Cô nhìn anh chăm chú “Dĩ nhiên rồi. Với Daphne”

“Và Ahmed” anh trả lời “ở Sheraton. Thảo luận thêm về chuyện làm ăn”

Ngay lúc ấy cô còn chưa rõ tại sao Steve lại nói ra các hành trình của mình, khi anh biết căn nhà bị gấn bọ “Không biết em có thể đi cùng?” cô hỏi.

“Không”

“Em thích Ahmed. Anh ấy cũng thích em”

“Dĩ nhiên anh ta thích em. Em là cô gái tóc vàng mà”

Cô nhìn anh giận dữ.

“Và đẹp nữa”

Cái nhìn của cô dịu lại.

“Và rất, rất ngọt ngào”

Cô mỉm cười.

Anh uống cà phê “Chúng ta sẽ sống ở đâu sau khi cưới?”

“Em thích Alaska...”

Anh trừng mắt với cô “Ở Wichita thôi, Meg. Anh không làm việc ở Alaska”

“Thế thì có gì không đúng với nhà anh?” cô hỏi.

“Nó không rộng lắm” anh trả lời “Chúng ta cần chỗ để đặt xích đu và vài thứ đồ chơi ngoài trời cho trẻ con”

Cô đỏ mặt, lảng mắt đi “VẬY Ạ”

Anh chăm chăm nhìn cô cho đến khi cô ngẩng mặt lên, và anh mỉm cười. Anh trượt tay lên thành ghế và mắt anh nheo lại.

Đầu anh làm một cử động dể dặt ngọt ngào.

Cô đặt cốc cà phê xuống, máu rộn lên trong huyết quản cô, và băng đến ngồi xuống sofa cùng anh.

Anh đặt ngón tay cái lên miệng cô và kéo cô vào vòng tay mình. Khi tay anh nâng lên, môi anh hé mở trên miệng cô, và anh hôn cô với niềm đam mê kéo dài, từ tốn. Tay anh tìm đến ngực cô, trêu ghẹo đỉnh hồng đỏ cứng lên trong khi anh hôn cô như là anh không thể thấy đủ.

Khi anh nâng đầu lên, đôi mắt cô mơ màng và mờ sương, người cô đã ngã dài trong vòng ôm của anh.

Anh nhìn cô thật lâu, thật lâu.

“Anh phải đi” anh nhẹ nhàng nói.

Cô định phản đối, nhưng cô biết điều đó thật không hay chút nào.

“Em sẽ gặp anh sáng mai chứ?” cô khỏ sở hỏi khi anh ôm cô đứng lên.

“Có thể” Anh dịch đến gần cô, mắt anh lo lắng “Khóa các cửa lại nhé. David sẽ về nhà sớm thôi”

“Anh trai em là người thay thế khôn khổ cho hôn phu của em” cô nói nhỏ.

“Sẽ không luôn như thế” anh nghiêm nghị nói. Đôi mắt ánh bạc dò xét mắt cô một lúc lâu “Anh hứa với em sẽ không thế”

Cô gật đầu “Hãy cẩn thận nhé. Kiểu lái xe của anh...” cô ngừng lại khi anh nghiêm mặt lại “ồ, em muốn anh có thể đi cẩn thận từng phân đường suốt từ đây về nhà”

Anh nhướn mày “Em lo lắng cho anh sao?”

“Mọi lúc ạ” cô thành thật trả lời, đôi mắt xanh dương mở to, dịu dàng.

Trái tim anh đập rộn lên khi anh nhìn xuống cô. Dù là cô đang khoác lên một vai diễn, đó cũng là một điều tốt. (hic, anh này chẳng tin tưởng Meg gì cả).

Dịu dàng anh kéo cô lại bên anh và cúi xuống nhẹ nhàng chà môi mình lên môi cô. Cô dịch đến gần hơn. Cánh tay anh ôm chặt lấy cô, áp ủ cô. Cô cũng quấn tay mình quanh anh và nhượng bộ nỗi khao khát muốn được ôm ấp.

Nhưng mọi thứ vượt khỏi tay gần như ngay lập tức. Anh nắm lấy hông cô và đẩy cô ra, mặt anh cau lại với những nếp nhăn hằn sâu, khắc khổ khi anh cố lấy lại kiểm chế trước niềm đam mê của mình với cô.

“Đi vào trong đi” anh nói khàn khàn. “Anh sẽ gọi cho sáng mai”

“Tại sao anh lại đính hôn với em trong khi anh có kế hoạch dành những buổi tối của mình cho người phụ nữ khác thế?” Cô rầu rầu hỏi.

“Em biết tại sao” anh nói, giọng anh trầm, mắt anh lấp lánh “Phải không nào?”

Vì họ đã vượt quá ranh giới và cô có thể có thai. Làm sao cô có thể quên? Cô lùi lại, lảng mắt đi.

“Vâng” cô trả lời và trở nên xa cách. Cô đã cố quên, nhưng anh sẽ không để cô đạt được điều đó. Cô đang dệt những mộng ảo ban ngày. Thực tế là anh đã mất kiểm soát và bây giờ anh sẽ làm điều này vì danh dự. “Dĩ nhiên là em biết tại sao, Steven. Thật ngốc là em lại quên phải không ạ?”

Anh cau mày và mặt anh rần rần. Cô lại hiểu lầm rồi. Nhưng anh không thể, hay chưa dám nói gì hết. “David sẽ về đây sớm thôi” anh nói thêm “Đừng đi ra ngoài, và nhớ khóa cửa ngay khi anh đi”

“Em sẽ làm thế”

Anh liếc nhìn quanh. Không có điều gì hay không có ai hết, nhưng anh chắc chắn là một trong những đặc vụ bảo vệ Meg đang ở gần đó. Anh đã sắp đặt điều đó trước khi anh rời văn phòng.

“Mai anh sẽ gọi cho em. Có lẽ chúng ta có thể đi chơi”

“Thật tuyệt” cô nói.

Anh nhìn cô “Giữ lấy tâm trạng đó nhé”

“Em sẽ cố”

Anh thốt ra một âm thanh bực bội, đút tay vào túi quần và đi về phía chiếc xe Jaguar của mình.

Sau khi anh lái xe đi, Meg đóng cửa rồi khóa lại, và quay lại phòng khách.

David về nhà thật lâu sau để thay đồ và lại ra ngoài sau khi đã xin lỗi Meg. Anh phải đi cùng Steve và Daphne để mời cơm Ahmed.

“Mọi người đi cả trừ mỗi em à?” Meg rên rầm, bực bội thêm.

David cười với cô “Có lẽ thế. Chúc một tối vui vẻ nhé”

Cô chăm chăm nhìn anh. Anh đi khỏi và cô làm chính mình bận rộn với việc tưới nước cho những cây trồng trong nhà mình. Căn nhà thường thường yên tĩnh, và cô lắng nghe mọi tiếng động tưởng tượng. Chúng làm cô không thoải mái, đặc biệt dưới tình huống này. Cô nghe thấy tiếng di chuyển trong phòng khách và chậm rãi lộ đầu khỏi cửa để nhìn xem là cái gì, tìm cô nên như điên.

Nhưng đó chỉ là người đặc vụ cao to đen hói đang đứng đó, cười toe toét với cô. Anh đặt một ngón tay lên môi, ấn một nút trên chiếc máy điện tử nhỏ nhỏ trên tay anh, và nín cười khi nó phát ra một tiếng chói tai.

“Tối nay có nhiều chuyện đau đầu ghê” anh khô khan thì thầm.

“Anh làm gì thế?” cô hỏi, và vội gờ tay che miệng.

“Không sao. Tôi đã làm nhiều chuyện rồi” anh đánh giá cô qua đôi mắt nheo lại “Tôi cần nói chuyện với cô”

“Về cái gì?” cô hỏi và gần như nín thở chờ câu trả lời.

Anh lập tức nghiêm mặt, ánh lấp lánh biến khỏi đôi mắt đen của anh. Anh cao ngất bên cô, gần như cao bằng Steve và cũng gần đáng sợ bằng. Anh ấn lên cái nút trên thiết bị gây nhiễu với vẻ tính toán trên mặt, tắt đi tiếng nhiễu loạn.

“Tôi sẽ đưa cô ra khỏi đây, ngay bây giờ. Tối nay. Tôi muốn cô đi với tôi, không tranh luận”

Cô lưỡng lự “Chúng ta có nên gọi cho Steve hay đồng sự của anh không?”

“Không ai được biết. Thậm chí cả đồng sự của tôi”

Cô không thích nghe thấy thế. Cô mến người đàn ông này, nhưng cô không hoàn toàn tin tưởng anh ta.

“Tại sao không cho đồng sự của anh biết” cô nghiêm túc hỏi.

Anh ta thì thầm điều gì đó dưới hơi thở. Rồi anh ta bình tĩnh rút khẩu súng tự động của mình và chĩa nó vào bụng cô. Đường như anh ta hơi cao giọng một chút. “Vì anh ta sẽ cố ngăn cản tôi, dĩ nhiên rồi” anh ta trả lời. “Tôi định giao cô cho những người “bạn thân” của Ahmed đang ở bên ngoài. Cô sẽ là một món mồi cả đời với họ”

“Anh không thể làm điều này!” cô kêu lên, nghĩ cách để trốn thoát, nhưng chưa kịp nghĩ ra điều gì. Có một khẩu súng tự động thúc vào bụng cô. Cô biết rằng thậm chí một võ sĩ karate đai đen cũng sẽ ngần ngại trước một kẻ mang súng. “Nhưng tôi có thể” anh ta khẳng định “Thực tế là tôi đang làm đây. Đi thôi.”

9. Chương 9

Meg cảm thấy hơi thở cô nghẹn lại trong ngực khi cô lặng người nhìn chăm chăm xuống họng súng. Hàng nghìn ý nghĩ điên cuồng lướt qua đầu óc cô, không cái nào nấn ná đủ lâu để nắm bắt được, trừ một điều: cô sẽ không bao giờ gặp lại Steve nữa.

Đôi mắt xanh dương nhìn lên đôi mắt đen của Lang. Anh ta không có vẻ như định giết cô.

Anh ta hất đầu ra cửa trước và ra hiệu anh ta muốn cô đi ra ngoài. “Tôi nói đi thôi” anh ta nói “Ngay bây giờ”

Cô lưỡng lự “Chúng ta không thể...?”

Anh ta nắm chặt tay cô và đẩy cô về trước. Cô cảm thấy sự hiện diện của khẩu súng, thậm chí dù cô không cảm thấy nó ấn vào lưng mình. Cô nhận thấy anh ta nhìn quanh hết bên này bên kia như thể anh ta đang chờ đồng bọn.

Có lẽ những mật vụ phía kẻ thù sẽ bắn anh ta. Nhưng không có vẻ thế. Nếu họ nghe thấy điều anh ta đã nói, vì thiết bị gây nhiễu hình như đã được tắt đi lúc cuối, họ sẽ chờ ở bên ngoài để anh ta giao cô cho họ. Họ sẽ trả tiền cho anh ta sao? Dĩ nhiên là thế. Họ giữ cô làm con tin và dùng cô để thương lượng với Steve về Ahmed. Cô thấy phát ốm.

“Này!” anh ta gọi khi họ tới sân trước “Làm một cuộc trao đổi nào, các chàng trai. Tôi đang để mình chen ngang vào vụ này!”

“Anh là kẻ phản bội” Meg giận dữ kêu lên

“Ngừng cuộc chiến” anh ta bình tĩnh nói “Thế nào!”

“Chúng tôi đã nghe thấy rồi” một giọng nói rõ ràng có nhấn trọng âm trả lời “Anh muốn đổi bao nhiêu cho người đàn bà đó?”

Lang quay về hướng giọng nói “Để tôi đi qua đó và chúng ta sẽ bàn bạc. Không được bắn”

“Được thôi.”

Một hình dáng lơ mờ xuất hiện. Lang ước lượng khoảng cách từ chiếc xe tới chỗ người đàn ông và bắt đầu bước đến khoảng giữa chúng cùng Meg.

“Giữ bình tĩnh” anh ta bất ngờ nói “Vì Chúa, đừng có loạng quạng lúc này.”

“Tôi không phải kiểu người thích la hét” cô thầm thì. “Nhưng tôi sẽ không khoanh tay để anh giao tôi cho những người đó”.

“Tốt. Ồ, đừng có phản ứng lại cho đến khi tôi bảo cô, được chứ? Tôi thích vẫn còn thở hơn là có thêm mấy lỗ trên ngực” Anh ta ngẩng đầu lên và nhanh nhẹn dẫn cô đi tới trước, bắt đầu đổi hướng gần như khó nhận thấy khi chiếc xe ở trong tầm chạy “Chờ đã! Đừng ở đó” giọng kia kêu lên.

Lang vùng chạy, kéo Meg cùng anh ta. Cử động đột ngột đó làm hai gã đàn ông vừa hiện ra giật mình. Những khẩu súng giơ lên và Lang rên rỉ.

“Dừng lại!” giọng nói có nhấn trọng âm cảnh báo cực cần. “Đừng cố chui vào xe!”

Lang dừng lại cạnh chiếc xe màu xanh thẫm của mình với bàn tay cầm súng để trên tay nắm cửa và hất đầu lên. Gió thổi mái tóc đen xoã quanh khuôn mặt anh ta. “Sao không?” Anh ta gọi với lại “Đây là một đêm tuyệt vời để chạy đua!”

“Anh định làm gì?”

“Tôi nghĩ điều đó rõ ràng mà” anh ta trả lời “Tôi sẽ đi”

“Anh đã đồng ý trao đổi!” Để cô gái đi và anh có thể tự do”

“Thử xem.”

Anh ta đẩy Meg vào trong xe và khóa cửa từ phía ghế hành khách. Anh ta nhảy vào chỗ ngồi bên kia và khởi động xe. Sau khi liếc mắt vào gương chiếu hậu, anh ta gài số, và bắn về phía hai gã đàn ông đang trong tầm ngắm. Những phát súng bắn vào không khí, nhưng anh ta thậm chí không chậm lại.

Meg cảm thấy phát ốm. Cô rúc vào cửa xe, điên cuồng tự hỏi liệu với tốc độ này cô có chết nếu cố tự chủ và nhảy ra ngoài không. Các hành động của Lang thêm gây hoang mang cho cô khi từng phút trôi qua. Phải chăng anh ta đang muốn tìm kiếm một cái giá cao hơn?

“Đừng ngốc nghếch” Lang cộc lốc nói. Anh ta không nhìn cô, nhưng anh ta biết rõ cô đang suy tính gì.

“Cô sẽ bị giết ngay lập tức”

“Tại sao?” cô rên lên “Tại sao?”

“Cô sẽ tìm ra thôi. Đây là một cô gái ngoan và ngồi yên đó. Cô sẽ không bị thương tổn gì. Tôi hứa.”

“Steve sẽ giết anh.” cô nói lạnh lùng.

Lông mày anh ta nhíu lên “Có thể lắm.” anh ta thì thầm “Anh ta sẽ phải chờ đúng đường. Nó là tất cả thứ tôi có thể nghĩ đến vào lúc bất ngờ không dự tính trước này.” Anh ta liếc nhìn gương chiếu hậu và liếc bầm gì đó về một lực lượng kiểu như NATO đang theo sau, trong một đám lộn xộn những đặc vụ quốc tế.

“Họ đang truy đuổi anh sao?” Cô mỉm cười hân hoan “Tôi hy vọng họ sẽ bắn bể lốp xe anh và bắt cóc anh rồi bán vào trại nô lệ!”

Anh ta cười thắm với sự thỏa mãn hoàn toàn, liếc nhìn cô “Cô có chắc muốn đính hôn với Ryker không? Tôi trẻ hơn anh ta hai tuổi và tôi có một bà cô sẽ chiều cô như một đứa trẻ”

“Bà ấy sẽ rất xấu hổ vì anh khi anh kết thúc trong tù, đồ phản bội!” cô buộc tội.

Anh ta lắc đầu “Ồ, ồ. Cúi đầu, cưng.”

“Cái gì?”

Anh ta ấn cô xuống và né tránh khi một viên đạn xiên qua kính chắn gió, làm kính vỡ tung toé lên ghế trước, rơi cả lên vạt áo Meg.

“Ôi, Chúa ơi!” cô hét lên.

“Giữ đầu thấp.” anh ta sẵn giọng “Đừng hoảng lên.”

Viên đạn nữa rít qua. Cô giữ đầu mình cúi thấp, ký thác tinh thần cho anh ta khi những con đường vẫn vút qua.

“Phấn khích chứ hả?” anh ta hét về phía những tay súng và tiếng động cơ gầm rú. Đôi mắt đen long lanh khi anh ta lách vào đường cao tốc chỉ ngay trước đầu xe những kẻ theo đuôi. “Chúa ơi, tôi khoái làm mật vụ!”

Cô chăm chăm nhìn anh ta từ chỗ ẩn nấp trên sàn xe của mình như thể anh ta là một thằng điên.

Anh ta đang hát một ca khúc nền trong một chương trình ti vi cũ về gián điệp, cho xe chạy lắt léo trên đường cao tốc vắng vẻ khi thêm nhiều viên đạn rít qua.

“Tiếp đi, nào, chúng tôi đây!”

Anh ta đánh mạnh tay lái. Bánh xe xoay tròn trên vỉa hè, rít lên như nữ thần báo tử, và họ đột ngột lao vào làn đường đối diện bằng qua dải phân cách. Những ánh đèn xanh loé lên và còi báo động rú lên.

“Cảnh sát!” cô hồn hồn “Ôi, chàng trai! Tôi hy vọng họ sẽ trút đầy đạn vào anh! Tôi hy vọng họ sẽ đóng đầu anh lên một cột ăng ten sóng ngắn và ném phần còn lại cho chim ó! Tôi hy vọng...!”

Anh ta vỗ lấy micro trên chiếc đài hai chiều của mình “các anh có bắt được tín hiệu không? Họ đây này, các chàng trai. Tóm chúng đi!” anh ta nói vào micro.

Anh ta dừng xe và khi Meg ló lên ô cửa vỡ, chiếc xe cảnh sát có ba vạch đang bay qua dải phân cách và sau đó là sự chiếm giữ kinh hoàng của hai chiếc xe đuổi sát theo xe Meg và Lang.

“Rồi, chấp nhận đi.” anh ta nói, thở nặng nề khi anh ta quay sang cô, cười nhếch nhếch “Thế này không kích động hơn xem mấy cái gameshow ngu ngốc trên TV à? Kinh hoàng, ớn lạnh, kích động!”

Cô cảm thấy phát ốm cả người. Cô định nói rồi đột ngột túm lấy tay nắm cửa. Anh ta ngay lập tức ấn lên nút mở khoá trên bộ điều khiển của tài xế. Meg nôn thốc ra mọi thứ cô đã ăn lúc sáng sớm hôm đó.

Lang đưa cho cô một chiếc khăn tay và cố tỏ vẻ hơi ăn năn khi cô ngã ra sau ghế chiếc xe cảnh sát khi tiếng la mắng của những tay đặc vụ phía thù địch bị bắt giam vọng đến chỗ họ.

“Họ phải đẩy anh vào khu biệt giam rồi ném chìa khoá đi.” viên trung úy cảnh sát trẻ măng nói với Lang khi Meg uống xong cốc cà phê đen đậm đặc anh ta lấy về cho cô. “Cô nhỏ tội nghiệp.” anh ta nói với Meg.

“Tôi nói với anh rồi, đó là tất cả tôi có thể nghĩ ra.” Lang trả lời, thờ ơ ườn mình trên tấm chắn bùn sau chiếc xe cảnh sát. “Tôi đã nghe lén bọn chúng nói chuyện. Chúng sẽ bắt cóc cô ấy. Vì vậy tôi là lẩn tín hiệu của bọn chúng vào trong nhà để làm chúng chú ý, rồi để chúng nghe thấy tôi định phản bội cô ấy. Tôi đã phát tín hiệu cho các anh một lần lúc chúng tôi ở trên xe để các anh biết chuyện gì đang xảy ra. Tôi không có thời gian nhiều để làm gì hơn thế. Chúng đã bị dẫn về hướng ngôi nhà khi tôi quyết định đưa cô ấy ra ngoài.”

“Anh không phải gi súng vào cô ấy!” viên cảnh sát nạt nộ.

“Chắc chắn phải thế.” anh ta trả lời. “Cô ấy là một kẻ thích chống cự. Cô ấy sẽ tranh luận hoặc có thể bắt đầu cãi lộn với tôi. Nhưng khi tôi chĩa súng vào cô ấy, cô ấy đi theo tôi không hề cãi một lời. Và vì chúng nghĩ tôi sẽ giao nộp cô ấy cho chúng, chúng không bắn tôi cho đến khi đã quá muộn.”

“Tôi vẫn nói...”

Với một tiếng thở dài chịu đựng, Lang rút khẩu súng tự động và đập nó vào lòng tay viên cảnh sát.

Viên sĩ quan nhìn anh ta chăm chăm, ngờ ngác.

“Nào, nhìn nó xem.” Lang thì thầm.

Viên cảnh sát lật nó lên và thở dài, lắc đầu.

Lang chìa tay ra. Khi khẩu súng được đưa trả lại, anh ta rút ổ đạn ra khỏi túi, đẩy nó vào khe và lên cò súng, trước khi gạt nó sang chốt an toàn. Rồi anh ta trượt nó trở lại bao súng dưới cánh tay và trả lại nó về đúng chỗ.

“Nó không có đạn à?” Meg hỏi, thất kinh.

“Đúng vậy” Lang trả lời cô. Anh ta trừng mắt với cô. “Còn cô thì nghĩ tôi đang bán đứng cô. Cô ấy gọi tôi bằng mọi từ ngữ trừ mỗi từ sâu bọ.” anh ta kể với viên cảnh sát. “Một kẻ phản bội, một kẻ bỏ hàng ngũ. Cô ấy nói cô ấy hy vọng họ treo đầu tôi lên cột ăng ten đài phát thanh!”

Viên cảnh sát cố nén cười.

“Tôi không biết anh đang cố bảo vệ tôi.” Meg ngượng ngập nói.

“Lần tới, tôi sẽ để họ bắt được cô.” anh ta cau tiết “Họ có thể ném cô vào hậu cung của ai đó và tôi hy vọng họ sẽ mặc cho cô áo choàng bằng nhựa trong suốt!” (haha anh này thật funny!)

Viên cảnh sát không thể kìm lại thêm nữa. Anh ta bỏ đi, thật nhanh, cố nén cười mà không nổi.

“Tôi thích thế.” Meg nói một cách ngạo mạn “Ít nhất tôi trông sẽ khá hơn là anh!”

“Tôi có đôi chân làm phụ nữ ngất xỉu đấy” anh ta báo cho cô biết “Những cô gái làng chơi cầu xin được chụp ảnh với tôi”

“Có kèm theo súng của anh hay không thế?” cô phản bác lại.

Anh ta nhăn nhó “Ghen vì cô không có một khẩu à? Thèm khát súng.”

Cô phá lên cười. Lang thật không thể sửa được. “Thôi nào, tôi xin lỗi vì đã nghĩ anh bán đứng tôi” cô nói với anh ta “Nhưng anh có sức thuyết phục tuyệt vời đó. Tôi không nghĩ anh đeo mặt nạ, nói một cách bóng bẩy là thế.”

“Cô sẽ còn kinh ngạc với các khả năng của tôi.” anh ta khô khan nói. Anh ta liếc nhìn chiếc xe đang tới “Ồi, cậu trai.”

Cô nhìn nơi anh ta đang chăm chú. Đó là chiếc xe hơi to lớn màu đen. Tim cô nảy lên khi nó dừng lại và rồi mặt cô trắng nhợt, mất bình tĩnh khi Steve nhảy ra và phi thẳng đến chỗ Meg.

Anh không hề dừng bước chân để ném cho Lang một cú lườm nóng nảy làm chàng trai trẻ này nhũn người.

“Cô ấy ổn mà” Lang nói, bước lùi ra sau “ Tôi sẽ giải thích khi anh bình tĩnh lại.”

“Tốt hơn hết là anh nên giải thích ở nơi nào đó tôi không thể với tới anh được.” Steve trả lời, trông anh đầy sát khí.

“Tôi đã bảo anh!” Wayne giận dữ, bước xuống sau lưng Steve “Đồ ngốc, tôi đã bảo anh đừng có tự ý làm gì!”

“Nếu tôi không làm thế họ đã mang cô ấy đi rồi!” Lang phản ứng lại, cau tiết hơn “tôi cho rằng việc tôi cần làm là gọi cho quân tiếp viện từ trên thùng cái xe chết tiệt của bọn chúng trên đường ra sông hả?”

“Họ sẽ không ném anh xuống sông đâu, anh sẽ làm ô nhiễm nó và còn làm cá chết nhần!”

Giọng Lang trở nên nóng nảy khi hai người đàn ông lao vào cuộc đấu khẩu. Steven chỉ dừng lại trước Meg và nhìn xuống cô với khuôn mặt căng thẳng.

“Em ổn chứ?” Anh hỏi cộc lốc.

“Vâng, nhờ có Lang” Cô trả lời “Mặc dù em đã không cảm ơn anh ta thực đúng lúc.” cô nói thêm, hất đầu về phần còn lại của chiếc xe Lang đã kéo cô lên để giải cứu cô.

Steve không nhìn nó lâu lắm. Nó làm anh phát ốm. Anh với tới Meg và vội vã kéo cô vào vòng tay mình. Anh ôm siết cô chặt đến thâm tím mình mẩy, đu đưa cô, trong khi tâm trí anh cuồn cuộn lướt qua tất cả những khả năng kinh khủng đã làm anh phát điên suốt chặng đường đi đến hiện trường sau khi Wayne có được những tin tức từ cảnh sát thành phố về cuộc rượt bắt.

“Em đoán buổi tối với Daphne của anh đã bị đầu độc?” cô hơi run run hỏi.

“Nếu có gì xảy ra với em, anh không biết anh sẽ làm gì?” anh rên lên.

Cô rút tay mình từ dưới áo khoác anh ra và vòng ôm anh, thật chặt. Thật ngọt ngào làm sao được đứng gần anh thế này trong khi quanh họ đèn xanh, đèn đỏ vẫn nhấp nháy và những giọng nói vẫn rì rầm đâu đó.

“Tốt hơn ông nên đưa cô ấy về nhà, thưa ông.” viên sĩ quan cảnh sát lịch sự nói “Bây giờ mọi việc đã ổn thỏa rồi.”

“Tôi sẽ làm thế. Cảm ơn anh!”

Anh dẫn cô quay lại chiếc xe hơi. “Thế còn Lang?” cô hỏi Steve “Và không phải bạn anh ta... Wayne... đi cùng anh sao?”

“Họ có thể đi cùng cảnh sát hoặc là bắt xe.” Steve nói. “Đặc biệt là Lang!”

“Thế còn Daphne...”

“Anh sẽ đưa em về nhà, Meg” anh nói “Chẳng ai khác là vấn đề lúc này cả.”

“David có ở đó không?”

Anh gật đầu “Anh ấy không biết gì về vụ này. Anh không muốn làm cậu ấy lo lắng.”

Cô trườn vào trong lòng anh khi người tài xế khởi động xe, trước sự kinh ngạc của Steve.

“Dây an toàn của em.” anh mở đầu.

“Em vừa trải qua một trận suýt nguy đến tính mạng” cô nói với ngực anh. “Để em ở lại.”

Đôi tay anh vòng quanh cô, kéo cô vào sát hơn. Họ đã về nhà như thế, không nói gì, chỉ ôm ấp nhau.

David tái người khi anh biết điều gì đã xảy ra. “Nhưng làm sao chúng biết nhỉ?” anh rên lên.

“Ngôi nhà bị gắn bọ” Meg nói, nặng nhọc ngồi xuống đi văng. “Lang có mấy loại thiết bị gây nhiễu...”

“Anh ta bỏ qua những con bọ” David giải thích “Giành quyền chủ động của chúng. Một trong các đặc vụ đã giải thích thiết bị đó với anh, nhưng anh không thấy cái nào cho đến khi anh về nhà. Khi anh nhìn thấy nó nằm ở đây, và em đã đi, anh biết đã có chuyện gì rồi. Nhưng anh không thể biết nổi chuyện gì.”

“Xin lỗi.” Steven nói “Tôi đã đi ra ngoài cửa vào lúc tôi nghe được chuyện gì xảy ra, cùng Wayne theo sau tôi cách có hai bước chân. Tôi không muốn làm cậu lo lắng.” Anh cau mày. “Tôi phải gọi điện cho Daphne để nói cho cô ấy chúng ta đang ở đâu.”

Meg không nhìn anh khi anh nhấc ống nghe và quay số.

“Em sẽ lên gác để thay quần áo” cô nói với David. Trên áo và tóc cô còn dính đầy những mảnh kính vỡ. “Thật là một đêm khủng khiếp”

“Anh có thể tưởng tượng ra. Em đang đi khắp khiêng!”

“Em luôn đi khắp khiêng.” cô nói đều đều “Vì em đã đi bộ nên giờ nó càng tệ hơn.” cô cười rầu rĩ. “Em không nghĩ nó sẽ tiến triển tốt hơn, David. Không bao giờ nữa.”

Anh nhìn theo cô với sự quan tâm lặng lẽ. Steve treo ống nghe sau khi anh giải thích mọi điều với Daphne và quay lại chỗ David.

“Toàn bộ chuyện này hoàn toàn vượt quá kiểm soát rồi.” anh cộc lốc nói. “Tôi không thể nghĩ nhiều hơn về điều đó. Cô ấy trông như một bóng ma, và tay đặc vụ ngu ngốc chết tiệt đó có thể đã giết cô ấy với kiểu lái xe như thế!”

“Sẽ thế nào nếu anh ta không đưa cô ấy ra khỏi nhà, Steve?” David hỏi, cố gắng nói lý với bạn mình “Sau đó thì sao?”

Không thể chịu nổi việc nghĩ về điều đó. Steve đút tay vào túi quần “Lạy Chúa tôi”

“Uống cà phê không?” David hỏi “ Tôi sẽ pha một bình”

“Tôi có thể uống một cốc. Họ sẽ đặt Ahmed dưới sự canh gác như Fort Knox từ bây giờ. Tôi sẽ lên gác xem Meg thế nào. Cô ấy ốm quá”

“Điều đó không làm tôi ngạc nhiên. Mắt cá chân của nó cũng đang làm nó lo lắng” Anh quay sang Steve “Con bé sẽ không thể múa nữa. Anh biết điều đó chứ?”

Steve gật đầu “Đúng, tôi biết. Thế cậu nghĩ lý do gì khác nữa làm cô ấy đồng ý lấy tôi?” anh hỏi một cách bất nhẫn. “Hai ta đều biết là nếu cô ấy thật sự có một cơ hội, sự nghiệp quái quỷ của cô ấy sẽ giành được ưu tiên số một”

“Hãy cố nhớ rằng cả bố cậu và mẹ chúng tôi đều không muốn Meg lấy cậu”

“Tôi biết thế.”

“Và Meg còn rất trẻ. Cũng sợ hãi nữa.” Anh đánh giá Steve “Cô ấy đã giải thích tại sao chưa?”

Steve có vẻ bí. “Cô ấy cho tôi một bài ca vủ về việc sợ có thai.”

“Nó không sợ chuyện đó, nó bị khiếp hãi, Steve” anh nhẹ nhàng nói thêm “nó đã ở cùng với chị chúng tôi khi chị ấy chết lúc sinh. Cô ấy đến chơi và bảo tuyết đã làm họ bị kẹt lại. Nó đã nhìn thấy chuyện đó xảy ra mà không thể làm gì để giúp.”

Steve xoay tròn, mặt anh méo đi “Meg đã ở đó? cô ấy chưa bao giờ nói gì về chuyện đó!”

“Nó vẫn sẽ không nói gì về chuyện đó. Chuyện đó ảnh hưởng khủng khiếp đến nó. Tất cả chuyện này xảy ra trong khi anh đi xa học cao đẳng. Meg mới chỉ mười tuổi. Nó là, thật là một chủ đề quá đau đớn. Chuyện đó chưa bao giờ được đề cập đến.”

“Tôi biết.” Meg đáng thương. Hèn chi cô ấy sợ hãi. Anh đã không biết, cha cô có kể với anh, nhưng lúc đó anh không thoải mái để hỏi. Anh cảm thấy có lỗi. Anh tự hỏi liệu cô ấy còn sợ và trốn tránh chuyện đó không.

“Lên gác và gặp Meg đi. Tôi sẽ pha cà phê” David nói, vỗ lên vai bạn.

Meg vừa trèo ra khỏi buồng tắm hoa sen thì Steve đẩy cửa phòng tắm và bước vào.

Cô thở hổn hển, chộp khăn tắm kéo lên người.

“Em đỏ mặt thật dễ thương.” anh rì rầm, dịu dàng mỉm cười “Nhưng anh biết em trông thế nào mà, Meg. Chúng ta đã yêu nhau.”

“Em biết, nhưng...”

Anh giật khăn tắm khỏi tay cô và nhìn xuống người cô, đôi mắt ánh bạc lấp lánh niềm vui “Tạo vật nhỏ bé xinh đẹp” anh khẽ khàng “Anh có thể chuốc say bởi em”

“David ở ngay dưới lầu.” cô nhắc nhở anh, sờ soạng tìm khăn tắm của mình. “Và đặc vụ gắn máy nghe trộm khắp nhà. Họ có thể đang theo dõi chúng ta ngay lúc này!”

“Họ sẽ không gắn máy nghe trộm trong phòng tắm.” anh khô khan lắm bầm.

“Ồ, thật không ạ?”

Anh bước về phía cô, kéo cô vào vòng tay “Thật” anh thì thầm, cúi xuống “Thế này tốt hơn không? Anh sẽ giấu em, Meg, khỏi ánh mắt của mọi người trừ mắt anh.”

Cô cảm thấy miệng anh nhẹ nhẹ nhắm nhắm môi cô, trêu chọc nó tách mở.

“Em có vị bạc hà.” anh thì thầm.

“Kem đánh răng bạc hà.” cô cố nói.

“Mở miệng ra em.” anh thì thầm thì “Anh thích chạm vào nó, sâu bên trong.”

Cô hơi run lên, nhưng cô tuân theo lời anh. Đôi tay anh dịu dàng vuốt ve bầu ngực rắn chắc của cô, nếm trải hơi ẩm lưa là của chúng khi anh chơi đùa với miệng cô cho đến khi cô cảm thấy cơ thể cô cương lên vì khao khát.

“Anh muốn em.” anh thở vào miệng cô. Đôi tay anh nâng hông cô lên và ấn chúng vào anh. “Chúng ta có thể nằm xuống thăm ngay đây và yêu nhau.”

Cô cảm nhận môi anh di chuyển xuống cổ cô cho đến khi miệng anh đói khát ngấu nghiến ngực cô.

“David...” cô nhe răng lại “... còn dưới lầu”

“Mà chúng ta đính hôn rồi.” anh thầm thì “Hoàn toàn đúng đắn khi chúng ta yêu nhau. Thậm chí vài người Thanh giáo cũng làm thế khi họ đã đính hôn.”

“Steve!” cô rên rỉ.

Anh hôn cô từ tốn, đói khát, chà miệng anh lên miệng cô cho đến khi cô mê đi vì khoái cảm.

“Tuy vậy” anh nói run run, dịu dàng nâng cô lên vòng tay anh “tắm tắm thật sự không hữu dụng lúc này, Meg. Anh muốn có em trên tấm chăn mát mẻ, sạch sẽ cơ.”

Cô nhìn vào sâu trong đôi mắt anh, đôi tay cô với lên quăn quanh cổ anh. Mái tóc vàng của cô xoắn tung ra. Những lọn tóc vương trên gò má ửng hồng. Cái nhìn chăm chú của anh lướt khắp người cô, nắn nắn trên vòm ngực của cô.

“Em muốn anh chứ?” anh hỏi, giọng anh sâu và mượt trong sự tĩnh lặng của căn phòng.

“Em chưa bao giờ thôi cả” cô run run trả lời “Nhưng, Daphne...!”

“Anh không ngủ với Daphne” anh nói khi miệng anh từ tốn tìm tới miệng cô.

Có lẽ đó là lý do anh muốn có Meg, cô khổ sở nghĩ. Nhưng

Nhưng chẳng điều gì có ý nghĩa nữa, hơn là cơn đói khát của anh với cô. Anh mất kiểm soát khi chạm vào cô, mà cô cũng không có khả năng ngăn anh lại.

“Steve, em không thể” cô rên lên khi anh nghiêng xuống cô với một ý nghĩa sâu xa.

“Tại sao không?”

“David còn ở dưới lầu!” cô la lên. Anh đang cố để nhớ điều đó. Nhưng ngẩng nhìn thân hình khỏa thân yêu kiều của Meg làm cho việc đó thực sự khó khăn. Cô làm những tác phẩm điêu khắc nổi danh nhất thế giới cũng phải xấu hổ.

“Tại sao em chưa bao giờ kể với anh là em đã ở bên chị gái lúc chị ấy chết?” anh nhẹ nhàng hỏi. Cô cứng người lại. Khuôn mặt cô cau lại và những hồi ức đọng trên đó, trong đôi mắt to, đầy thương tổn của cô.

Anh mỉm cười nhún nhó, rồi kéo tấm chăn lên người cô. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, đấu tranh để kiềm chế niềm đam mê của mình. Cô đã có đủ những kích động cho buổi tối nay rồi và cô nói đúng. Lúc này không thích hợp.

“Em không nghĩ là anh sẽ hiểu sao?” anh kiên trì.

“Anh đã muốn có em rất nhiều” cô chậm rãi mở đầu “Nhưng anh lại quá xa cách với em về mặt tình cảm, Steve. Cái lần chúng ta đã tiến đến mức trở nên thân mật, anh xử sự như thể việc phòng ngừa không là vấn đề gì cả. Mà em còn trẻ, lại ngượng ngùng trước anh, và rất bối rối trước những điều nhơ bẩn như sex. Em không thể tìm ra cách hợp lý để kể với anh, vì vậy thay vào đó em đóng chặt còi lòng. Rồi anh nổi giận và bảo em hãy ra khỏi đời anh.”

“Anh đã chờ một tháng mới chạm vào em như thế.” anh nhắc cô “Anh quá nhiệt tình, anh biết. Nhưng em ám ảnh anh.” anh mỉm cười với sự tự coi thường bản thân. “Em vẫn còn ám ảnh anh, em không nhận ra sao? Anh chạm vào em và anh mất kiểm soát. Điều đó không thay đổi.”

“Anh không thích bị mất kiểm soát.”

Anh lắc đầu “Không thậm chí là với em, cô gái nhỏ.”

Cô với lên và chạm vào cằm, vào miệng anh “Em cũng mất kiểm soát khi anh chạm vào em.” cô nhắc lại anh.

“Em có thể gắng gượng tới tận bây giờ. Nghiệp múa của em sẽ không chen vào giữa hai ta nữa.”

“Đừng nói như thế. Đừng hoài nghi như vậy, Steve” cô cãi lại, đôi mắt to dò xét mắt anh “Anh sẽ viện dẫn tất cả các kiểu lý do vì sao em muốn lấy anh, nhưng chẳng có cái nào trong số đó là sự thực cả.”

“Thế lý do thực là gì? Tiền của anh? Cơ thể anh?” anh thêm vào với nụ cười lạnh.

“Anh không thể tin rằng em có thể thực sự quan tâm đến anh, hả anh?” cô buồn bã hỏi “Nó quá nhiều cảm xúc.”

“Cảm xúc duy nhất làm tôi chú ý là cảm xúc tôi cảm nhận khi tôi có em bên dưới tôi.”

Cô đỏ mặt “Đó là sex.”

“Đó là thứ chúng ta có.” anh đồng ý. “Đó là tất cả chúng ta có, khi em gỡ bỏ tất cả những kiểu cách và lý do. Và nó có lẽ sẽ là đủ, Meg ạ. Em có thể tìm ra một cách để lấp đầy thời gian của em ở đây Wichita này và tiêu tiền của anh, còn anh sẽ về nhà mỗi đêm khao khát được lên giường với em. Ta còn cần gì khác nữa?”

Giọng anh mới chua chát làm sao. Cô không biết làm cách nào để chạm tới anh. Anh đang né tránh vấn đề bởi anh không thể tìm ra cách nào để đối mặt với nó.

“Anh nói anh muốn có một đứa con.” cô nhắc anh.

“Anh muốn” anh thoáng bối rối, vì nhớ ra điều David đã nói với anh “Em có muốn không, Meg?”

“Ồ, có” cô dịu dàng trả lời. Cô mỉm cười. “Em thích trẻ con.”

“Tôi chưa bao giờ làm gì nhiều với bọn chúng.” anh thừa nhận “Nhưng anh đoán là mọi người đều học làm cha mẹ.” Anh chậm chậm kéo tấm chăn khỏi người cô và nhìn xuống cô với đôi mắt nghiêm túc và lạnh lẽ. “Anh không nghĩ điều gì như thế lần đầu tiên. Chắc chắn là không làm em có thai.” Anh tần ngần chạm vào vào bụng cô, vẽ một đường trên đó trong khi cô nằm nín thở nhìn lên anh. “Meg, nó sẽ thế nào nếu chúng ta yêu nhau” anh nói chậm rãi, đón gặp mắt cô “và cả hai ta đều nghĩ đến việc cùng nhau tạo ra một đứa trẻ trong khi chúng ta làm chuyện đó.”

Cô cảm thấy nhịp tim cô dồn lên. Cô nhìn anh chăm chú với đôi mắt yếu đuối, cảm xúc của cô bộc lộ rõ ràng đến nỗi cô có thể nhận thấy nhịp tim anh cũng đang tăng lên.

“Điều đó sẽ... rất thú vị.” cô khan khan thì thầm. “Phải không ạ?”

Anh từ từ kéo tay cô tới người anh và để cô cảm nhận thấy sự ảnh hưởng đột ngột và mạnh mẽ của những từ ngữ đó. Hơi thở anh nghẹn lại trong cổ.

“Quý bắt anh trai em.” anh căng thẳng nói “Anh muốn cởi hết quần áo và kéo em xuống với anh, ngay đây, ngay bây giờ!”

Cô với lên, kéo mặt anh xuống. Anh hôn cô với nỗi thống khổ trì hoãn, một tiếng rên thô nhám vang vọng trong miệng cô. Tay anh thám hiểm cô, ve vuốt và phân tích cơ thể cô cho đến khi anh làm nó run lên. Cô thút thít và anh nghiêng chặt răng trong khi cố gắng vật lộn với nó.

“Chúng ta không thể!” Cô rên rỉ.

“Anh biết. Ôi, Chúa ơi, anh biết!” Anh kéo cô lại phía anh và ôm cô thật chặt, ép chặt cô vào anh đến nỗi làn vải lụa của bộ quần áo anh mặc làm thành một vệt xước mờ trên làn da mềm mại của cô. “Meg, anh cần em làm sao!”

“Em cũng cần anh” cô thì thầm thì, run lên vì sức mãnh liệt của cơn khát với anh. “Nhiều lắm!”

“Em có muốn mạo hiểm không?” anh thì thầm vào tai cô “Sẽ nhanh thôi, Meg. Không yêu kéo dài, không âu yếm.” Rồi anh rên lên và gất lên dưới hơi thở khi anh nhận ra anh đang đề nghị điều gì với cô “Không” anh thô bạo nói “Không, Chúa ơi, không, không như thế. Không thế nữa!”

Anh ép mình rời khỏi cô. Cái siết chặt của anh trên tay cô đang làm cô thâm tím khi anh nâng mình khỏi cô và rồi đột nhiên đẩy cô ra và quay đi. Anh đang run rẩy, Meg nhận ra, bị kinh ngạc.

“Anh sẽ ra khỏi đây và để em mặc quần áo.” anh nói, lưng quay lại cô. “Anh xin lỗi, Meg.” Anh xoay qua, chậm rãi, và nhìn xuống cô “Anh muốn yêu em.” anh nhẹ nhàng nói “chứ không phải là làm tình thô bạo. Và chúng ta cần nghĩ về điều này. Nếu em còn chưa có thai, chúng ta cần cẩn thận suy nghĩ về việc mang lại cho em điều đó.”

Cô dịu dàng mỉm cười. Anh có vẻ thật khác. Anh thậm chí nhìn cũng khác. “Em không cần phải nghĩ về điều đó” cô nhẹ nhàng nói “Nhưng nếu anh cần, chúng ta có đủ thời gian trong đời.”

Sắc đỏ lan lên má anh. Anh nhìn cô với đôi mắt ngấu ngiến cô. Cuối cùng anh khép mắt lại, run rẩy và quay đi.

“Anh sẽ gặp em dưới nhà.” anh nói với giọng hơi nghèn nghẹn. Anh đi ra mà không nhìn lại rồi sập cửa lại một cách chắc chắn.

Meg đã thấy điều gì đó trên mặt anh trước khi anh rời khỏi phòng. Nó đủ để xóa đi mọi nỗi kinh hoàng của đêm đó và cho cô niềm hy vọng thực sự đầu tiên rằng cô sẽ có một tương lai hạnh phúc với anh.

10. Chương 10

Nhưng nếu Meg đã hy vọng nhìn vào mắt Steve để mong thay đổi mọi thứ, thì cô đã sai lầm. Anh đã có thời gian để quân bình lại chính mình, và anh hoàn toàn xa cách trong lúc uống cà phê với Meg và David dưới gác. Cô đi cùng anh ra cửa khi vài phút sau anh khẳng định rằng mình cần phải đi. David kín đáo mang những vật dụng uống cà phê vào bếp, để cho họ một chút riêng tư.

“Khi chuyện này kết thúc” anh nói với Meg “em sẽ cưới anh, ngay khi anh có thể sắp xếp một lễ cưới.”

“Được ạ, Steven.” cô trả lời.

Anh nghịch một lọn tóc hoe vàng của cô, lảng tránh mắt cô. “Daphne không phải là người em nghĩ đâu” anh nói “anh không thể nói gì nhiều hơn thế. Nhưng nhiều người không giống như em nghĩ về họ đâu” anh nâng mắt lên nhìn cô “Anh sẽ kể với em mọi điều, ngay khi anh có thể.”

Điều đó xóa đi những nỗi nghi ngờ và sợ hãi. Chỉ là một sự giả trang, và sắp đến giờ cởi bỏ những tấm mặt nạ. Cô nhẹ nhàng dò xét đôi mắt ánh bạc của anh. “Em quan tâm đến anh rất nhiều.” cô nói một cách giản dị. “Em mệt vì phải chống lại nó rồi, Steve. Em sẽ hạnh phúc với điều anh có thể cho em.”

Quai hàm anh cứng lại. “Anh không xứng đáng với điều đó.”

Cô mỉm cười ranh mãnh. “Có lẽ không, nhưng nó là sự thực, giống nhau mà.” Cô xích lại gần hơn và với lên hôn anh thật dịu dàng. “Em tiếc là David không đi đâu đó để ta có thể yêu nhau” cô thì thầm “Vì em muốn thế, rất, rất nhiều.”

“Anh cũng vậy, bé cưng” anh nói một cách căng thẳng “Thật là càng ngày càng khó để xa em”

“Nhưng có đủ khó để anh từ bỏ Daphne không?” cô té nhị thăm dò, và quan sát anh ở cự ly gần.

“Cho anh thời gian.”

Cô nhún vai “Em có thể làm gì khác được?” cô đau khổ hỏi. Cô thở dài và ngã đến gần hơn, để miệng anh chạm vào trán cô. “Em yêu anh.” cô nói.

Anh ôm cô với những xúc cảm lẫn lộn. Cô không tin anh cho lắm, nhưng anh hy vọng cô đang nói thực về những cảm xúc của mình. Anh đã quá chìm đắm để có thể lùi lại lúc này. “Anh sẽ gặp em ngày mai. Lang tốt hơn là nên tìm đường đến cung trăng thôi.” anh cúi gập nói thêm.

“Đừng làm anh ấy bị thương” cô nhẹ nhàng nói “Anh ấy thực sự đã cứu em.”

“Anh biết anh ta đã làm gì.” anh nói nhỏ, và điều đó thể hiện trong đôi mắt anh khi anh nâng đầu lên “có lẽ họ sẽ mang anh ta cho Ahmed làm món quà chia tay.”

“Ahmed chưa đi sao? Em cứ nghĩ anh ta đã được bố trí ở Washington rồi.”

Steve định nói, nhưng rồi lại quyết định thôi kể với cô về điều anh định nói. “Em sẽ hiểu mọi chuyện trong một, hai ngày tới. Chỉ là một vài cái kết bừa ẩu để đẩy điệm, mà giờ Lang là điều thúc đẩy tới nó. Đừng lo lắng. Bây giờ em không sao nữa đâu.”

“Bất cứ khi nào em bên anh, em cũng thấy ổn”

“Thật sao?” anh khô khan hỏi lại “Anh nghi ngờ đấy.”

Cô lùi lại và mỉm cười với anh “Chúc ngủ ngon, Steven.”

Anh đút tay vào túi quần với một tiếng thở dài. “Xét ở những hoàn cảnh khác, đây sẽ là một đêm tệ hại.” anh nhận xét. Anh xem xét cô thật lâu và thật kỹ. “Em thật dễ thương, Meg, và vẻ đẹp tâm hồn em còn hơn thế nữa. Anh không hiểu vì sao anh lại từng để em đi.”

“Anh đã không thấy an toàn với em. Anh vẫn còn thế, phải không anh?”

“Em đã coi múa ba lê là sự nghiệp.” anh nhắc cô.

“Em thật ngốc.” cô trả lời. “Em không hiểu anh chút nào, Steven. Em còn trẻ, còn ngốc nghếch và em chưa bao giờ nhìn vào bản chất để hiểu các sự vật hay còn người thực sự là gì. Anh sợ các mối ràng buộc. Có lẽ em cũng vậy. Em chạy trốn vì sự an toàn.”

“Em không phải là người duy nhất.” đôi mắt anh nheo lại “Nhưng anh sẽ giết người nếu em bị đe dọa.” anh nhẹ nhàng nói. “Và em mang lại cho anh sự kích động” anh nói thêm. “Em không nghĩ là đã khá muộn cho cả hai chúng ta lúc này để lo lắng về việc ràng buộc hay sao?” Cô mỉm cười rầu rĩ “Chúng ta đã ràng buộc rồi.”

“Tối kiếp sau” anh đồng ý. Anh hít vào một hơi dài. “Theo nhiều mặt chứ không phải một.” anh nói thêm với một cái liếc mắt xuống bụng cô.

Cô cười. “Em đã sợ hãi nó thật nhiều bốn năm trước đây” cô nhẹ nhàng nói, “Còn giờ, em sẽ lên giường và mơ về nó.”

Tay anh siết lại trong túi quần mình. Anh tìm kiếm mắt cô thật gần. “Nó thật sự sẽ có ý nghĩa là mất đi bất cứ hy vọng nào về một sự nghiệp, nếu như mất cả chân em cuối cùng lành lại” anh nói “Làm thế nào em có thể mang một đứa trẻ tới New York cùng em trong khi em diễn tập và múa? Làm thế nào em có thể hy vọng nuôi nó ở khoảng cách xa với mọi?”

“Em nghĩ em có thể dạy múa balê, ở đây Wichita này” cô từ tốn bắt đầu “Đó là điều em hiểu rõ, và có hai vũ nữ ba lê về hưu trong thị trấn đã làm việc cùng em khi em còn trẻ. Em sẽ vay tiền ngân hàng và tìm một studio còn trống.”

Những tia sáng rực lên trong mắt anh. “Meg!” anh khe khẽ rên lên. Anh nghiêng tới và hôn cô. Miệng anh từ tốn và dịu dàng.

Cô cứng người lại. Sao, anh không phản đối! Khi anh lùi lại, vẻ rực rỡ trên gương mặt anh làm tim cô ngừng đập.

“Anh có thể giúp em tìm một studio.” anh nói, giọng anh trầm và do dự “Cả nguồn tài chính nữa, anh có thể giúp em có mức lãi thấp hơn em tìm ở ngân hàng. Phần còn lại sẽ là kế hoạch của em.”

“Ôi, Steven!”

Anh bắt đầu cười. Anh nâng cô lên bằng cách giữ lấy eo cô và ôm cô thật gần. “Em sẽ không mòn mỏi vì sân khấu Broadway chứ?”

“Không nếu em có thể làm việc em yêu thích mà vẫn ở bên anh.” cô nói giản dị “Em chưa bao giờ mơ anh sẽ chấp thuận nó.” Đôi mắt anh rục lên soi trong mắt cô “Không ư?”

Đôi tay cô thả lỏng xuống cổ anh và cô dịu dàng phủ miệng mình lên miệng anh, hôn anh với cơn đói khát đang gia tăng. Anh cố gắng lùi lại nhưng tay cô vẫn còn bám chặt “Hôn em đi” cô khàn khàn thì thầm, và hé miệng ra. Anh tạo lên một tiếng kêu vang vọng trong gian tiền sảnh yên tĩnh và cô cảm thấy lưỡi anh vội vã phóng tới, sục tới vùng tối sâu thẳm của miệng cô trong khi cơ thể cô rộn lên vì niềm đam mê bất ngờ.

Có một tiếng chuông vang lên đâu đó trên nền đất phía sau mà Steve và Meg bị thu hút quá nhiều để mà chú ý tới.

Một phút sau có một tiếng ho kín đáo phía sau họ. Steve lùi lại và lờ mờ nhìn qua vai Meg, miệng anh căng ra, cơ thể cao lớn của anh hơi run run.

“Đó là Lang.” David nói với sự thích thú khó kìm nén. “Anh ta được bảo tới nói với anh rằng có một camera giám sát trong tiền sảnh và những đặc vụ khác đang thảo luận về các cảnh quay.”

Steve thả Meg xuống. Anh trừng trừng nhìn lên trần “Chết tiệt, Lang!”

Meg nghiêng vào Steve, cười phá lên. “Anh này thật khó sửa. Một ngày kia chúng ta sẽ nghe thấy rằng ai đó treo anh ta lên một ao cá piranha bằng sợi dây thừng đang bén lửa.”

“Làm ơn đi, cho họ thêm nhiều ý tưởng vào.” Steve nài xin, lại liếc nhìn lên lần nữa.

“Anh thật sự nghĩ có điều gì họ chưa ấp ủ sao? Họ đã được đào tạo ở mức cao sau tất cả, đúng không, Lang?” Meg gọi với lên với nụ cười toe toét ranh mãnh.

Steve thì thầm gì đó, phủ một nụ hôn vội vã lên môi Meg rồi rời khỏi ngôi nhà.

Ahmed đứng nhìn cô gái trẻ, đôi mắt đen lóng lánh nheo lại khi anh ta chăm chú nhìn cô. “Cô có một chút quá kỹ luật.” anh ta lạnh nhạt nói “Cô không có phép lịch sự và xã giao, và cô cũng có khuynh hướng của một cô nàng lãng loạn.”

Cô gái cũng chăm chăm nhìn lại “Không phải ngài sắp rời đi sao, thưa ngài?” cô hỏi đầy chủ ý.

“Đúng là vậy. Thật vui được quay về đất nước tôi nơi những người phụ nữ biết vị trí của họ!”

Cô đứng dậy và bước vòng qua bàn. Thân hình xinh đẹp của cô bó gọn trong bộ vest lụa màu xanh đen và chiếc áo cánh màu trắng tôn lên làn da màu kem và đôi mắt xanh dương của cô. Cô quỳ xuống và bắt đầu chào kiểu xalam (kiểu chào của người theo đạo Hồi, chào theo cách cúi thấp và để bàn tay phải áp vào trán), gây ra một trận la hét kích động của những người phụ nữ khác trong phòng.

“Sao cô dám!” Ahmed gay gắt hỏi gặng.

Brianna nhìn lên anh ta với đôi mắt trong trẻo. “Nhưng, thưa ngài, không phải đó là kiểu khúm núm ngài đòi hỏi ở những người phụ nữ nước ngài sao?” cô vui vẻ hỏi “Tôi ghét xúc phạm ngài hơn tôi đã làm. Ôi, nhìn này, một con rệp bẩn thỉu đã đậu trên đôi giày lịch sự tuyệt hảo của ngài! Cho phép tôi giúp ngài, thưa ngài!”

Cô giật một cuốn tạp chí dày từ cái giá bên cạnh bàn cô và đập nó xuống giày anh ta với tất cả sức lực.

Anh ta nổi xung lên với tiếng Ầ rập và hai ngôn ngữ khó hiểu khác, gương mặt anh ta nhăn lại với cơn thịnh nộ khủng khiếp, đôi mắt anh ta xuất thần.

Daphne chạy vội đến. “Brianna, dừng!” cô hoảng hồn hét lên. Ahmed hoàn toàn bất động ngoại trừ người hơi rung rung. Anh ta không lùi lại một phân. Daphne hung hăng ra dấu phía sau cô cho đến khi Brianna cuối cùng tiếp nhận sự gợi ý, đứng lên và lao thẳng vào phòng vệ sinh nữ.

“Ở nước tôi...” anh ta bắt đầu, ngón tay chỉ về phía bóng dáng đang bỏ đi của Brianna.

“Vâng, tôi biết, nhưng cô ấy chỉ là một người tầm thường” Daphne nhắc anh ta. “Một con ruồi nhỏ đậu trên quần áo trong cuộc đời ông mà thôi. Nói trung thực cô ấy chỉ là thế thôi”

“Cô ta cư xử như một kẻ man rợ!” anh ta nổi xung.

Daphne cắn lưỡi muốn đứt lìa. Cô mỉm cười cứng ngắc. “Ông sẽ lỡ chuyến bay mất.” Anh ta thông thả hít vào cho đến khi vai đóm đỏ biến khỏi gò má anh ta, cho đến khi anh ta có thể thả lỏng hai tay nắm chặt xuống bên sườn. Anh ta nhìn xuống Daphne một cách giận dữ. “Cô ấy sẽ bị phạt”. Đó là một lời phán xét, không phải một câu đề nghị.

“Ồ, vâng, dĩ nhiên, cô ấy sẽ bị phạt” Daphne thề, với những ngón tay ngoắc chặt sau lưng mình. “Ông có thể tin điều đó, thưa ông”

Ahmed bắt đầu thư giãn một chút. Anh ta nhắm mắt. “Một tháng biệt giam. Chỉ có bánh mì và nước thôi. Đúng thế. Cái đó sẽ trục xuất những ma quỷ ra khỏi cô ta.” Đôi mắt anh ta hẹp lại một cách trầm ngâm. “Tuy vậy, nó sẽ là một thử thách, để phá vỡ một linh hồn hoang dã xinh đẹp như vậy. Cô có nghĩ vậy không?”

“Có ạ” Daphne vội vàng đồng ý.

Anh ta gật đầu, như thể đang thưởng thức suy nghĩ đó. “Nước cô có những người thật kỳ dị, thưa cô” anh ta lơ đãng nói. “Những tay mật vụ thích châm chọc, những cô thư ký nóng nảy không biết kiềm chế...”

“Đây là một đất nước rất hấp dẫn”

Anh ta nhún vai “Gây kinh ngạc” anh ta chán chĩnh. Anh ta liếc nhìn cô. “Đây là một” anh ta hất đầu về phía cánh cửa Brianna đã đi vào. “Cô ta kết hôn chưa?”

“Chưa ạ” Daphne trả lời. “Cô ấy có một cậu em trai đang hôn mê. Cậu ấy đang ở trong nhà dưỡng bệnh. Cô ấy không có gia đình”

Lông mày anh ta nhíu lại, “Không có ai hết?”

Cô gật đầu. “Trừ Tad” cô trả lời.

“Cậu Tad này... bao nhiêu tuổi?”

“Mười tuổi” Daphne buồn bã trả lời. “Có một vụ tai nạn xe hơi, thưa ông. Bố mẹ họ đã chết còn Tad bị thương nặng. Người ta cho rằng cậu ấy sẽ khó hồi phục, nhưng Brianna đến ngồi bên giường cậu ấy mỗi ngày và chuyện trò với cậu ấy. Cô ấy sẽ không từ bỏ cậu ấy”

Gương mặt anh ta thay đổi. “Một người phụ nữ giàu lòng trắc ẩn, trung thành và có nghị lực. Một viên ngọc thực sự có giá trị”

Daphne nghe thấy tiếng máy liên lạc và đi đến để nghe nó, để lại Ahmed quay lại chỗ Steve.

Steve đưa người đàn ông Arab lên một máy bay - chiếc máy bay được công nhận thuộc sở hữu của chính phủ Ahmed - vào cuối buổi sáng hôm đó, cùng Daphne và hai đặc vụ người Mỹ lầm lì đi bên cạnh anh ta.

“Chúc chuyến đi tốt đẹp” Steve nói.

“Tôi có thể làm gì được?” Ahmed thì thầm, liếc nhìn một số những vệ sĩ có trang bị vũ khí mặc đồng phục nước mình đang đứng trên lối lên máy bay. “Rất cảm ơn sự giúp đỡ của các bạn” anh ta nói thêm với những người đặc vụ, với Daphne, người đang đứng gần người đặc vụ cao lớn tóc vàng.

“Chúng tôi luôn sẵn lòng. Bất cứ lúc nào.” Wayne trả lời.

Lang cười toe toét với anh ta. “Chỉ cần báo trước cho chúng tôi một ngày và chúng tôi sẽ bao bọc ông như giấy nhưa, thưa ông” anh ta trả lời.

Steve nhìn anh ta chăm chăm. “Và quan sát mỗi một cử động của anh trên camera giấu kín” anh lạnh lùng thêm vào.

“Tôi có thể nói gì với anh đây?” Lang thở dài, nâng tay lên rồi lại để chúng rơi xuống. “Tôi là một điệp viên, thực sự đó. Tôi được trả lương để do thám người ta. Đó là điều tôi làm” Anh có vẻ ủ rũ khi đối mặt

với Ahmed. “Ông sẽ bị bất ngờ trước những điều ông thấy trên một máy camera bí mật, thưa ông. Chẳng hạn, như tối hôm qua...”

Steve đi về phía anh ta một cách hăm dọa.

Lang cười nhả nhỏ “Thực tế...” anh ta nói rõ thêm “Tôi định nói về cậu chàng giàu có mà chúng tôi đang xem, anh ta thích chơi trò chơi trên video và khi anh ta thắng, anh ta cởi hết quần áo và đội Jell - O khắp người”

“Tôi thề!” Steve mở đầu.

Lang giơ hai tay lên trời. “Tôi sẽ sửa đổi. Tôi nói thật. Tôi sẽ mời cô nàng ngăm đen bé nhỏ đó ra ngoài và thử xem cô ấy có thích đánh cược với tôi không” anh ta nói thêm “Cô ấy hấp dẫn mà, đúng không? Tôi nghe nói cô ấy thích ném đồ vào người nước ngoài. May mắn là tôi là người trong nước”

Ahmed nhìn Lang với cơn giận đang nhen nhúm, và Steve nhìn thấy rắc rối trước mắt. “Tốt hơn là lên máy bay thôi” Steve nói với người đàn ông Arab. “Giữ liên lạc nhé”

Ahmed dường như nhận ra nơi anh ta đang đứng và người đang cùng anh ta nói chuyện. Anh ta nhún vai, như thể anh ta đã có kinh nghiệm với một sự lầm lạc nhỏ có tính tạm thời. “Dĩ nhiên rồi. Hẹn gặp lại, bạn thân mến”

Anh ta vẫy chào và quay đi để lên máy bay, với những người tùy tùng giữ một khoảng cách tôn nghiêm, bảo vệ sau lưng anh ta.

“Anh ta thật vương giả nhỉ?” Lang nói với sự thán phục bất đắc dĩ.

“Tôi tiếc là thấy anh ta đi” Anh ta cười toe với Steve “Bây giờ chuyện này đã kết thúc, anh có chắc anh sẽ cưới cô gái của anh không? Tôi thật sự thích tính khí cô ấy”

“Tôi sẽ làm thế” Steve trả lời “Đúng vậy, tôi sẽ cưới cô ấy. Và lần tới anh chĩa một máy camera vào phía tôi nói chung, tốt hơn hết nó nên đập nắp ống kính”

“Vâng, thưa ông” Lang nói, nén cười. “Anh sẽ vui được biết rằng ngay bây giờ anh chính thức không bị ai theo dõi nữa. Nhưng nếu anh thích kết quả cuộc bỏ phiếu thử của chúng ta tối qua, chúng tôi nghĩ anh sẽ cho Valentino một cuộc chạy vì tiền của anh ta.” Anh ta giơ tay lên và bước đi. Wayne đi theo anh ta một phút sau, bỏ lại Daphne đang thở dài bên cạnh Steve.

“Em thật sự sẽ cưới Wayne à?” Steve hỏi khi họ quay lại lối ra sân bay.

“Ngay giây phút chúng em có thể sắp xếp một lễ cưới. Thế còn anh và Meg?”

“Anh có nhiều điều phải giải thích.” Anh khô khan trả lời. “Nhưng anh nghĩ cô ấy sẽ hiểu. Anh hy vọng ít nhất là thế”

“Cô ấy là người phụ nữ ngọt ngào, Steve. Anh thật là hạnh phúc”

“Sao anh không biết chứ?” anh mơ màng.

Anh để Daphne ở lại văn phòng và cho mình một ngày nghỉ. Việc đầu tiên trong lịch là nói với Meg sự thực.

Cô đang nằm xoài trên ghế đi văng xem những tính toán cho dự án mà ngân hàng đã chuyển cho cô khi cô đến hỏi thông tin về việc khởi lập công việc kinh doanh của mình. Steve vào theo lối cũ, qua cửa sau mà không gõ cửa, và nhìn qua cô với sự tin tưởng được ghi rõ trên con người anh. “Đã kết thúc rồi” anh nói với cô. “Ahmed đang trên chuyến bay về nhà còn những tay mặt vụ đã đi triệt phá những tay điệp viên thù địch ở những nơi khác. Chúng ta tự do rồi”

Cô đặt những sổ liệu của mình xuống và mỉm cười nhìn lên anh. “VẬY Ạ?”

“VẬY ĐÓ” anh trả lời, buông mình xuống bên cạnh cô. “giờ thì chuyện này đã kết thúc và chúng ta không còn bị theo dõi, anh có thể nói với em rằng Daphne đã đính hôn với người đặc vụ tóc vàng vẫn đi cùng Lang”

“Gì cơ ạ?”

“Cô ấy là người liên lạc không chính thức giữa bọn anh. Cô ấy phải đi cùng đến nơi bọn anh đến”

“Nhưng anh đã nói...!”

“Anh không được phép nói với em chuyện gì đang diễn ra” anh nói với cô. “Bây giờ điều đó không còn nguy hiểm cho Ahmed nữa, không có rủi ro gì nữa.”

Cô cứng người lại. “Em nghĩ họ sẽ theo anh.”

“Chỉ khi đó là đường đến chỗ Ahmed.” anh đứng dậy và rót rượu brandi vào một ly nhỏ và đưa cho cô.

“Em cần phải uống à?” cô hỏi.

“Em có thể.”

“Tại sao ạ?”

Anh mỉm cười nhìn xuống cô. “Ahmed không phải là bộ trưởng nội các. Anh ta là quốc chủ của nước anh ta. Để nói rõ hơn... anh ta là một vị vua.”

11. Chương 11

Meg uống một ngụm nhỏ rượu brandi và khẽ ho. “Cái đó giải thích nhiều việc” cuối cùng cô nói với anh. “Anh ta mang về vương giả hơn hẳn những kẻ học làm sang trong chính giới mà anh vẫn thấy. Vậy là anh ta đã hết nguy hiểm rồi à?”

“Đúng thế. Nhóm lật đổ chưa bị đánh đổ. Mật vụ cho rằng ở đây anh ta sẽ an toàn hơn cho đến khi nhóm đó được dẹp bỏ. Chính phủ Ahmed thân với chính phủ ta và chúng ta may mắn được sử dụng vị trí chiến lược của nước anh ta khi có những vấn đề nổ ra ở Trung Đông. Chính phủ ta nóng lòng muốn giúp đỡ anh ta. Đó là lý do họ ủng hộ công ty ta khi chúng ta quyết định bán máy bay chiến đấu tối tân nhất cho anh ta. Đó cũng là lý do anh ta được bảo vệ tối yếu ở đây khi cuộc sống của anh ta bị nguy hiểm”

“Em vẫn chưa thể tin hoàn toàn chuyện này”

“Tuy vậy, em phải giữ kín thân phận của anh ta nhé” anh cảnh báo cô “Vì anh ta sẽ quay lại để xem vật mua của mình lần khác khi chúng ta sắp hoàn thành nó. Cuộc sống của anh ta có thể phụ thuộc vào sự bí mật. Thậm chí ngay ở nước ta, vẫn có những kiểu dân không thiện chí với vương quốc của anh ta.”

“Ahmed tội nghiệp” cô bàng hoàng. “Chắc anh ấy không thích bị giám sát suốt ngày đâu” Một ý nghĩ khác đến với cô. “Anh ấy là vua, thế có nghĩa anh ấy phải lấy một công chúa hay tương tự thế, phải không ạ? Anh ấy không thể kết hôn chỉ vì tình yêu, phải không anh?”

“Anh không biết” anh nói. Đôi mắt ánh bạc của anh tìm kiếm mắt cô. “Anh mừng là anh đã chọn được người vợ của anh” anh khàn khàn nói thêm “Bây giờ khi anh đã chờ cô ấy 4 năm rồi, anh không định chờ thêm nữa”

“Anh có vẻ rất bốc đồng đấy”

“Anh sẽ cho em thấy bốc đồng thế nào”. Anh kéo cô đứng lên và cuốn cô ra cửa. Vài giờ sau, xét nghiệm máu đã làm xong, công việc giấy tờ thủ tục cũng đang được thực hiện còn đám cưới được ấn định vào cuối tuần.

“Em sẽ không vượt khỏi tay anh nữa” anh cười lục khục khi họ tay trong tay bước vào căn nhà của anh. “Mẹ anh sẽ sung sướng lắm. Chúng ta sẽ gọi cho bà tối nay. Nhân tiện” anh nói thêm “Anh đã tìm ra ba lựa chọn cho studio của em. Anh nghĩ em có thể muốn đến và xem xét chúng vào ngày mai”

“Em thích lắm!” cô vươn người và ôm anh nồng nhiệt, như thể cô vừa quay về mái ấm. Cô khép mắt lại với một tiếng thở dài khi họ đứng cùng nhau trong căn nhà vắng vẻ. Người quản gia của Steve không lâu trước đó đã về nhà sau khi để lại một lời nhắn về món thịt nguội với phomát. “Em sẽ ở lại ăn bữa tối nhé?” Meg thì thầm.

Anh quay cô lại với anh “Em sẽ ở lại mãi mãi” anh nhẹ nhàng nói “Đêm nay và mọi đêm còn lại khác trong đời em”

Cô ngần ngừ “Nhưng, David sẽ hy vọng em...”

Anh cúi xuống và bắt đầu hôn cô, lúc đầu thật nhẹ nhàng, rồi sau đó với sự mãnh liệt gia tăng dần, sau đó vài phút, cô không còn nhớ nổi tên anh trai mình. Nhưng họ đã nhất trí rằng một lần sa ngã trước khi kết hôn là đủ rồi. Và trong khi Meg ngủ trong vòng tay anh đêm đó, ngủ là tất cả việc họ làm với nhau. Họ có cả cuộc đời còn lại để âu yếm, anh đã nhắc cô thế.

Sáng sớm hôm sau, Steve đưa Meg đi lòng vòng tới những điểm studio anh đã tìm cho cô. Cô chọn một điểm có vị trí đẹp với chỗ đỗ xe rộng rãi, không cách xa văn phòng anh quá nhiều tòa nhà.

“Giờ thì” cô nói, mỉm cười trong lúc nhìn quanh quất “tất cả việc em phải làm là chấp nhận ngân hàng đưa ra đề nghị lãi suất hấp dẫn nhất”

Anh trừng mắt nhìn cô “Em đã nói với em là anh sẽ góp vốn cho em”

“Em biết, và em đánh giá cao điều đó” cô nói, vươn tới hôn anh khi họ đứng trong khoảng trống thênh thang của căn nhà đã từng là nhà kho đó. “Nhưng đây là điều em cần tự mình làm” cô ngần ngại “Anh có hiểu không ạ?”

“Ồ, có” anh nói với một nụ cười từ tốn “Em có vẻ chỉ thích anh từng giai đoạn thôi ý nhỉ”

Cô cười phá lên “Em á, thật sao?”

Anh dứt tay vào túi quần và nhìn quanh. “Em sẽ cần phải sơn lại nhiều chỗ”

“Vâng, và một ít trang thiết bị, và một vài nhân viên sẵn lòng làm việc miễn phí cho đến khi em có được những khách hàng đầu tiên” cô nói thêm “Chưa kể đến chi phí quảng cáo nữa” cô cắn răng. Phải chăng cô đang làm quá sức mình?

“Chỉ cần bắt đầu từ em thôi” anh khuyên. “Ít nghe ngóng thôi. Thử xem em có thể chia sẻ thời gian với ai đó cần sử dụng studio vào buổi đêm không. Có thể là một võ sư karate. Dán vài poster quanh thị trấn ở cửa sổ những nơi kinh doanh trọng yếu, như là những trung tâm trông giữ trẻ ban ngày” Anh cười toe toét trước vẻ ngạc nhiên của cô. “Không phải anh từng nói với em là anh là người nhiều sáng kiến hơn là một thành viên ban quản trị sao? Em định điều khiển ai trong chiến dịch quảng cáo của mình và gọt bớt những phần thừa béo của ai?”

“Anh thật đáng kinh ngạc!” cô la lên.

“Anh đáng khinh chứ” anh chỉnh lại. “Anh biết làm thế nào để thu lợi nhiều từ vốn ít”

“Thế còn các bản in ạ?”

“Chúng ta dùng một doanh nghiệp lớn cách đây một tòa nhà. Vì họ giải quyết các công việc lớn, họ không tính giá nhiều như các nhà in nhỏ sẽ làm”

Cô cười toét đến tận mang tai. Cô có thể thấy tất cả công việc đang thành hình. “Chỉ có một điều là, em làm thế nào để dạy khi mà em còn khó mà đi lại?” cô hỏi, thấy lo ngại.

“Nghe này, em yêu, tới lúc em có được nguồn tài chính, đồ gỗ của em được lắp xong và các tờ quảng cáo của em đã được phát ra, mất cá chân đó sẽ hồi phục nhiều hơn em nghĩ đấy”

“Thật ạ?”

Anh mỉm cười với vẻ lo lắng của cô. “Thật và thực. Giờ thì tiến hành thôi. Chúng ta còn một đám cưới để đến đây”

Cô tự hỏi liệu cô còn có thể nắm giữ thêm niềm hạnh phúc nào nữa không. Dường như là không thể.

Họ làm lễ kết hôn ở một phòng tư pháp nhỏ trong một văn phòng yên tĩnh, có David, Daphne và Wayne làm chứng. Brianna chờ ở bên ngoài cùng một máy ảnh để chụp ảnh.

“Anh đã quên thuê một nhiếp ảnh gia!” Steve rên lên khi họ ra khỏi trong tòa văn phòng. Anh đang mặc một bộ vest công sở màu xanh dương, còn Meg thì rạng rỡ trong chiếc váy trắng dài hết cổ có mũ và mạng che mặt, mang một bó hoa lan chuông (Còn gọi hoa Linh Lan - Loài hoa thường mọc ở thung lũng sâu dưới bóng râm những cây sồi hay ven những bờ suối mát, mỗi cây chỉ có một cặp nhánh mà mỗi nhánh mang theo những chiếc lá thuôn dài cùng với một chùm hoa nở rộ vào tháng 5. Những đoá hoa trắng nhỏ xinh xắn này mang ý nghĩa sự trở về của hạnh phúc - The return of Happiness[1]).

[1] Hoa Lan Chuông:

images

“Không sao” Brianna nói với anh “Em đã từng giúp cha mình làm việc ở phòng tối. Ông ấy nói em có năng khiếu.” cô nói điều này với một chút buồn rầu, vì cô nhớ cha mẹ mình, nhưng không phải theo kiểu tự thương xót mình. “Hãy đứng gần nhau và cười lên nào.”

Họ bắt đầu làm theo, ngay khi một chiếc xe hơi lớn màu đen lao tới và một người đàn ông cao to, ngăm đen nhảy xuống từ ghế sau.

“Tôi đến đúng lúc chứ?” Lang vội vã hỏi, chỉnh lại cà vạt và vuốt ngược mái tóc ngỗ ngược ra sau. “Tôi vừa bay về từ Langley, Virginia, cho chính dịp này!”

“Lang!” Meg la lên, gương cười.

“Rất giống nhau, đồng sự.” anh cười lục khục. “Một nụ hôn nồng nhiệt thì thế nào?”

Steve bước lại gần cô vợ mới của mình, với một tay sở hữu vòng qua cô. “Thử xem!” anh nói. Lang nhướn cả hai lông mày. “Anh cũng muốn tôi hôn anh hả? Đâyyyyyyy!”

“Tôi không!” Steve rên rỉ.

“Đó là cách đúng đắn để đối phó với một người đàn ông đã bay hàng trăm dặm để đến dự đám cưới của anh. Lạy Chúa tôi, tôi thậm chí còn mang một món quà nữa!”

Steve ngẩng đầu lên và chú mục vào Lang. “Một món quà? Loại quà gì?”

“Một thứ mà cả hai người sẽ quý như vàng.”

Anh ta với vào trong túi áo khoác và lấy ra một bao ảnh.

Steve lấy những tấm ảnh và cầm chúng rón rén như thể chúng là những con rắn sống. Anh mở phong bì và liếc trộm vào trong. Nhưng những tấm ảnh suông sã anh trông đợi đã không có ở đó. Thay vào đó, chúng là những tấm ảnh chụp Meg, từ mọi góc độ của máy quay; Meg đang mỉm cười, Meg đang cười phá lên, Meg đang trầm ngâm.

“Nào, chúng là gì ạ?” Meg hỏi. “Cho em xem nào!”

Steve đóng cái bao lại và liếc nhìn Lang với một nụ cười châm biếm “Cảm ơn anh.”

Lang nhún vai. “Đó là điều tối thiểu tôi có thể làm” Anh ngần ngừ. “Ừ, còn có cái này nữa.”

Anh ta đưa cho Steve một cuộn băng video và sau đó cười toe tỉnh quái. “Từ camera ở tiền sảnh...?”

Steve ghim mắt vào anh ta với nỗi nghi ngờ đang tăng dần. “Anh đã làm mấy bản cái này?”

“Độc nhất đấy.” Lang thề, đặt tay lên trái tim. “Đó là một. Và không có điều gì nghi ngờ ở đây.”

“Lang, anh là người đàn ông tốt.” Meg nói với anh với sự tin tưởng.

“Dĩ nhiên rồi.” Anh ta quay sang Brianna, vẫn còn cười nhe nhớn.

“Ồ, xin chào, xin chào. Ăn trưa với tôi nhé? Tôi sẽ đưa cô đến một nhà hàng hải sản lớn dưới phố và mua cho cô một con tôm hùm!”

“Một con tôm hùm?” Brianna hỏi lại, lưỡng lự.

Lang rút tiền trong túi ra và đếm.

“Hai con!” anh thông báo.

Brianna mỉm cười, đôi mắt xanh dương lấp lánh. “Tôi thích đó” cô nói. “Tôi thật sự thích. Nhưng có người tôi phải đến gặp. Có lẽ để lúc khác”

Lang cố tạo vẻ vừa bị một đòn chí tử. “Tôi biết. Đó là vì tôi chỉ có thể mua nổi hai con tôm hùm phải không? Xem nào” anh ta ngả xuống về phía cô với ánh lấp lánh trong mắt. “tôi đề nghị rửa đĩa sau đó và mua cho cô một đĩa hát toàn về tôm hùm?” anh ta ngo nguẩy lông mày.

Cô cười phá lên. “Nó sẽ không hiệu quả. Nhưng tôi thật sự đánh giá cao tình cảm đó” Anh ấy thật dễ thương, cô nghĩ, có một chút buồn rầu dưới bề ngoài thô lỗ đó nữa. Nhưng cô đã có nhiều rắc rối rồi, và tâm trí bướng bỉnh của cô sẽ còn bay bổng tới một người đàn ông cao to có râu quai nón. Sẽ không công bằng nếu để Lang hy vọng khi cô chẳng có gì để cho anh.

“À, nào” Lang thì thầm. “Chỉ có vận đỏ thì tôi mới đẹp trai và vui vẻ tự tin đến mức dọa dẫm được phụ nữ”

“Đúng đó” Meg nói với anh. “Anh chỉ đang phá phách thôi, Lang. Nhưng một ngày nào đó, vài cô gái dễ thương sẽ đưa anh đến lâu đài của cô ấy và nuôi anh bằng bánh nhân rượu rum và kem.”

“Cô nàng tàn nhẫn.” anh cầu nhàu. “Hãy tiến lên và dày vò tôi đi!”

“Chúng tôi phải đi.” Steve nói “Cảm ơn các bạn đã đến. Chúng tôi đánh giá cao điều đó.”

“Đừng bận tâm.” David cười, ngả sang hôn em gái. “Các em định đi đâu nghỉ trăng mật?”

“Không đâu cả” Meg nói “Chúng em sẽ tự dựng tường trong nhà Steve và ở đó cho đến khi thức ăn mốc meo trong tủ lạnh. Và sau đó” cô nói một cách đồm dáng “Em có một công việc đang tiến hành”

“Nào giờ thì xem anh đã làm gì” David rên rỉ. “Em gái chính tôi, là một người phụ nữ của công việc!”

“Tôi luôn nói” Steve nói khẽ, mỉm cười nhìn xuống vợ mình “Nếu anh không thể thắng họ thì hãy bắt tay với họ thôi”

“Đó là điều em nói” Meg trả lời. Cô cầm tay anh, cảm nhận việc mới kết hôn và thiết tha nhìn chiếc nhẫn cưới trên tay trái cô.

Khi họ về nhà, Steve nhẹ nhàng nâng bổng cô lên tay anh và bắt đầu lên gác tới phòng ngủ chính. Cô hơi căng thẳng, và anh cũng vậy. Nhưng khi anh hôn cô, sự ngưng nghịu mờ nhạt đã biến mất mãi mãi.

Miệng anh mở ra thám hiểm miệng cô, sự thân mật riêng tư của nụ hôn đó làm cô lả đi vì khát khao. Anh vẫn di chuyển, bước đi, và suốt thời gian đó, miệng anh ở trên miệng cô, ve vuốt cô, quyến rũ cô.

Cô không thoát khỏi màn sương thỏa mãn cho đến khi anh dịu dàng đặt cô xuống giường và cởi quần áo cô. Rồi anh bắt đầu cởi quần áo của chính mình. Hình dáng của thân hình cao lớn, thô nhám lông từ từ hiện ra trong tầm mắt làm cô đông cứng lại trong tư thế nửa nằm nửa ngồi trên giường. Anh là người đàn ông sexy đến mức khó tin nhất cô từng biết.

Lần đầu của họ, cô không thể nhìn anh bởi vì họ đã quá gấp gáp. Nhưng lúc này đây có đủ thời gian trên đời, và đôi mắt cô uống no anh.

Anh dịu dàng mỉm cười khi anh ngồi xuống bên cạnh cô, đôi mắt anh xáo động và đong đầy khao khát khi anh cúi xuống cô. “Anh biết” anh nhẹ nhàng nói “Không giống như lần trước đây. Nhưng chúng ta có nhiều thời gian để tìm hiểu về nhau lúc này, Meg. Cả một đời”

Anh từ tốn cúi xuống và dịu dàng phủ miệng anh lên miệng cô. Trong những phút dài, lười lỉnh tiếp theo, anh dạy cô làm thế nào, theo dõi theo những biểu hiện lướt qua gương mặt bị choáng váng của cô khi anh để cô chạm vào anh. Anh mỉm cười với sự đam mê căng thẳng cho đến khi cô hoàn tất nhiệm vụ anh giao cho cô, và rồi anh kéo tay cô tới anh và nói với cô, ngọt ngào vỗ về cô thư giãn, và chấp nhận hiện thực về anh.

“Lúc này nó không đe dọa đến mức em biết cái gì được mong đợi, phải không em?” Anh hỏi, giọng anh trầm và âu yếm khi anh bắt đầu cởi bỏ mảnh vải mỏng manh cuối cùng để cho da được chạm da.

Khi anh hoàn thành, anh ngẩng lên và nhìn cô, cơ thể anh run lên thấy rõ khi anh xem xét nét ửng hồng tinh tế và no tròn trên cơ thể hoàn hảo của cô, làn da lụa là của cô.

Bàn tay anh mở ra và dịu dàng áp lấy bầu ngực rắn chắc của cô, thích thú với sự đáp ứng lại ngay lập tức của chúng với sự đụng chạm của anh, với sự run rẩy của cô, với khoái cảm thấy rõ của cô.

“Em thật đẹp, Meg” anh thì thầm khi bàn tay đang thám hiểm của anh mở ra một lối đi mới. Mặc cho sự thân mật trước đây họ đã có, cú đụng chạm đó làm cô choáng váng. Cô tóm lấy eo anh và thở hổn hển.

“Đừng, bảo bối” anh tán tỉnh, cúi xuống hôn lên đôi mắt to đã khép lại của cô. “Đừng ngưng ngừng hay sợ hãi điều này. Đó là một phần của cách chúng ta sẽ yêu nhau. Thư giãn đi, Meg. Hãy cố gạt bỏ tất cả những kiểm chế đó, em nhé? Em là vợ anh. Chúng ta đã kết hôn. Hãy tin anh, đây là thời khắc chấp nhận hoàn hảo.”

“Em biết” cô thì thầm ngược lại “Em sẽ cố.”

Miệng anh quét qua mắt cô, má cô, chạy từ mặt cô tới cổ, xương quai xanh, tới miềm lụa là mềm mại của ngực cô trong khi anh khám phá cô.

Miệng anh trên ngực cô làm cô run lên. Cú mút khe khàng anh vừa làm cũng gây kích động như cách anh bắt đầu chạm vào cô, tạo nên những gợn sóng nhỏ thỏa mãn làm rộn xương sống cô.

Cô quên đi việc lo lắng và cơ thể cô đáp lại anh, nâng lên để đón nhận sự đụng chạm của anh. Đôi mắt cô bừng mở vì cô cũng muốn nhìn xem điều đó tác động đến anh hay không.

Có. Gương mặt anh căng thẳng. Đôi mắt anh nheo lại và lấp lánh sáng khi anh nhìn xuống cô, và cô cảm thấy sự căng ra của cơ thể mạnh mẽ của anh khi thân hình đó cong xuống bên cô trên tấm dra mắt rượt.

Anh gật đầu. Đôi mắt anh dõi tìm mắt cô và sự đụng chạm của anh trở nên mềm dịu hơn, chậm rãi hơn, tỉ mỉ hơn. Cô thốt lên một tiếng kêu vội vã, kinh ngạc, và tay anh trườn dưới cổ cô để ghì lấy một nắm tóc trên gáy cô và ngửa mặt cô lên để anh có thể thấy từng li mềm mại và ửng hồng của nó.

“Anh... không phải... chờ đợi” cô hổn hển khi một màn sương nóng bỏng, đỏ ối run rẩy lướt qua đôi mắt đầy kinh ngạc của cô.

“Anh sẽ đợi.” anh trả lời “Ôi, đúng thế, Meg. Anh sẽ đợi em. Anh sẽ đưa em bay tới mặt trăng. Đây sẽ là đêm ân ái nồng nàn đầu tiên của đôi ta. Ngay đây và ngay bây giờ, Meg. Nào, nào, nào...”

Lời thánh ca sâu lắng, chậm rãi đó như là những con sóng đang tan ra, những con sóng giống nhau đang vỗ niềm sung sướng vào cơ thể cô. Cô giữ chặt vì cuộc sống thương mến và giọng cô thổn thức, nghẹn ngào, khi niềm khoái lạc cứ lớn dần với mỗi cái đụng chạm, mỗi lời thì thầm thì nóng bỏng.

Anh đang di chuyển. Anh ở ngay trên cô, tì vào cô. Khoái cảm giống như một quả tuyết lở, lớn dần, lớn dần, lăn xuống, lăn xuống cô, đè lên cô, đổ sập... vào... cô!

Cô cảm thấy sự rộn ràng mãnh liệt của nó, cảm nhận thấy sự xâm chiếm chậm chậm, cảm thấy sự căng thẳng đột ngột và một sự sung sướng gây nhức nhối, nóng rẫy màu trắng ngọt ngào đến không thể chịu nổi làm cô phải hét lên.

Tay anh đặt trên eo cô, kẹp chặt cô, cơ thể anh ở trên cô, đòi hỏi, thúc ép, xâm lấn. Cô nghe thấy hơi thở thô ráp của anh, tiếng than bất ngờ của anh, tiếng hét khàn khàn của khoái lạc kết chặt anh vào cô. Khi anh hét lên trong sự đuối sức của mình, cô rơi vô lực từ trên cao xuống nơi anh bắt giữ lấy cô, rơi vào những mảnh vỡ đang vãi tung hàng ngàn hạt kim cương, mỗi mảnh sau lại nóng bỏng và ngọt ngào đến khó tin hơn những mảnh trước đó...

Anh hét to lên vì khoái lạc từ nó, đôi mắt anh bừng mở, gương mặt anh căng ra vì căng thẳng. “Ôi, Chúa ơi...!”

Anh chìm xuống cô, vô lực trong cái rùng mình cuối cùng đó, và cô áp ôm anh, kết nối với anh, là một phần của anh, trong một thực thể thống nhất lớn mạnh hơn cả thực thể lần đầu tiên họ đã cùng chia sẻ.

Cô ngập ngừng chạm vào mặt anh. “Ôi, Steve.” cô thì thầm, niềm vui được thuộc về anh đọng đầy trong mắt, trong giọng nói, trên gương mặt cô.

Anh mỉm cười qua sự kiệt sức ngọt ngào nhất anh đã từng cảm nhận được, cố gắng lấy lại hơi thở. “Ôi, Meg!” anh trả lời, khẽ cười.

Cô đỏ mặt, vùi mặt mình vào cổ anh. “Nó không... giống với lần trước lắm.”

“Trước đây em còn trong trắng” anh thì thầm, và mỉm cười. Anh lật người nằm ngửa ra, kéo cô theo anh để cô có thể gối má lên lồng ngực rộng và ấm áp của anh.

“Em ổn chứ?”

“Em hạnh phúc” cô trả lời “Và mệt một chút.”

“Anh tự hỏi tại sao nhỉ?”

Cô cười với giọng kỳ lạ và rúc vào gần hơn. “Em yêu anh thật nhiều, Steve!” cô khàn khàn nói “Hơn cả cuộc đời em!”

“Thật sao?” Vòng tay anh xiết chặt “Anh cũng yêu em, em yêu dấu!” Anh dịu dàng gạt tóc cô, cảm nhận từng phút giây như thể anh có cả thế giới trong tay. “Anh không bao giờ nên để em đi. Nhưng anh đã cảm thấy điều gì đó về em mạnh mẽ đến nỗi nó làm anh mất tự tin.” Vòng tay anh đột ngột xiết chặt đến mức làm cô thâm tím. “Meg, anh không thể chịu nổi việc mất em.” anh thô bạo nói, để mặc tất cả những nỗi sợ hãi bí mật được thổ lộ. “Anh không thể tiếp tục sống. Không có em cuộc sống là địa ngục, bốn năm qua đó. Anh đã làm những điều rồ dại để mong lấp đầy những trống vắng em để lại nơi anh, nhưng không thể” Anh hít vào một hơi dài, trong khi cô lắng nghe với sự mê hoặc sung sướng đến tê người. “Anh... không thể để em ra đi nữa, dù anh có phải làm bất cứ điều gì để giữ em lại.”

“Ôi, Steve, anh không phải làm gì!” Cô dịu dàng hôn anh, quét qua đôi mắt đang nhắm chặt của anh bằng môi cô, cuồng nhiệt bám lấy anh khi cô cảm nhận thấy tình yêu sâu sắc anh dành cho cô và thấy tầm thường trước nó. “Em sẽ không bao giờ muốn đi nữa, anh không thấy sao? Em đã không nghĩ bốn năm trước đây anh đã yêu em. Em bỏ chạy vì em không nghĩ em có thể giữ được anh. Em còn quá trẻ, và em có một nỗi sợ hãi phi lý về sự gần gũi vì chị em đã chết khi sinh nở. Nhưng em không còn là cô gái sợ hãi đó nữa. Em sẽ ở bên anh, và em sẽ đấu tranh với bất cứ người đàn bà nào tới gần vùng cấm để giữ lấy anh” cô dữ dội thì thầm, bám chặt vào anh.

Anh khẽ cười. Họ mới giống nhau làm sao. “Ừ, anh cũng cảm thấy tương tự” Anh chạm môi vào trán cô, thư giãn một chút khi anh nhận ra cô cảm nhận cũng giống y như anh. “Thật mỉa mai phải không? Chúng ta liều mạng yêu mà lại sợ tin tưởng rằng một thứ mạnh mẽ đến thế lại có thể chết đi. Nhưng nó là thế. Đã là thế”

“Vâng. Em chưa bao giờ nghĩ em là đủ với anh” cô thì thầm.

“Ngốc quá. Chẳng ai khác nữa là đủ cả”

Cô ngược mắt nhìn anh và mỉm cười. “mà chúng ta an toàn rồi, phải không?”

“Ừ. Ồ, đúng!”

Cô trải tay lên ngực anh. “Và anh không nghiêng rặng ken két trong đêm mà nghĩ rằng em đang vẽ đường để chạy trốn chứ?”

Anh lắc đầu. “Em sẽ là một người phụ nữ kinh doanh có trách nhiệm. Làm cách nào em chạy trốn khỏi những hóa đơn mua đồ thiết thực và những khoản thuế của Nhà nước được?”

Cô mỉm cười chế nhạo “Điểm tốt.”

Anh nhắm mắt lại, uống no sự gần gũi, hơi ấm mềm mại từ cô. “Anh chưa bao giờ mơ về niềm hạnh phúc lớn lao thế này”

“Em cũng chưa. Em khó mà tin nổi chúng ta thật sự đã lấy nhau.”

Hơi thở cô buông thành một tiếng thở dài. “Em thật sự, thật sự yêu thích múa, Steve. Nhưng múa chỉ đứng ở vị trí thứ hai đáng thương trong đời em. Anh đã xếp trước dù là anh đến sau. Luôn luôn thế.”

Anh cảm thấy một sự trào dâng tình yêu với cô bị bao quanh bởi sự cuồng dại. Anh lăn tròn cô nằm lại xuống giường và cúi xuống hôn cô với niềm xúc động đang nhen lên.

“Anh sẽ chết vì em mất.” anh căng thẳng nói. Đôi mắt anh rực lên với điều anh vừa cảm nhận, mà giờ đây nó đang tỏa sáng trong đôi mắt, trên khuôn mặt anh. “Anh đã ghét cả thế giới vì em muốn trở thành một nữ diễn viên ba lê hơn là muốn có anh!”

“Em đã nói dối.” cô thì thầm. “Em chưa bao giờ muốn có gì hơn là muốn có anh.”

Anh nhắm mắt lại trong một cơn sóng trào của xúc cảm và cô rướn lên, nhẹ nhàng hôn anh, một cách an ủi. Những giọt nước mắt đọng đầy mắt cô, vì giờ đây lần đầu tiên cô hiểu được nỗi sợ hãi mất cô của anh. Điều đó làm cô thấy mình bé nhỏ, làm cô run rẩy cả người. Cô thấy sợ với trách nhiệm của cô trước việc được yêu như thế.

“Em sẽ không bao giờ làm anh thất vọng nữa.” cô thì thầm “Không bao giờ! Em sẽ không rời anh, thậm chí cả khi anh ruồng bỏ em. Mãi mãi như vậy, Steve.”

Anh tin cô. Anh phải tin. Nếu đây không phải là tình yêu, nó đã không tồn tại. Rất cực, anh nhượng bộ và gạt sang bên nỗi sợ của mình. “Cứ như là anh có thể ruồng bỏ em, khi mà cuối cùng anh đã hiểu em thật sự cảm nhận thế nào” Anh lại hôn cô, một cách đói khát, và khi ngọn lửa bùng lên trong mắt cô anh bắt đầu mỉm cười tinh quái.

“Có lẽ anh lại đang mơ...”

Cô mỉm cười dưới bờ môi rắn chắc của anh. “Anh nghĩ thế à? Hãy xem nào!”

Cô kéo anh xuống với cô. Những phút dài, ngọt ngào sau đó, anh bị thuyết phục. Dù rằng, như anh đã nói với cô trước đó, theo quan điểm của anh, cuộc sống sẽ là một giấc mơ ngọt ngào nhất với cả phần đời còn lại của họ bên nhau; một lời ngụ ý mà Meg toàn tâm toàn ý cùng chia sẻ.

Meg đã mở trường dạy múa bale của mình, và nó trở nên nổi tiếng và được tôn trọng, thu hút nhiều nữ diễn viên múa bale trẻ có tiềm năng. Mất cá chân của cô đã hồi phục; chưa đủ để cho phép cô múa lại, nhưng đủ tốt để cho phép cô dạy múa. Cô hạnh phúc có Steve và đắm chìm trong công việc. Cô đã làm được tất cả, cô cũng lấy làm lạ.

Những đôi giày biểu diễn balê làm từ satin màu hồng hoàn mỹ và những dải ruy băng hồng được đặt trong hộp nhựa trên kệ đàn piano trong phòng khách. Nhưng đến lúc thích hợp, chúng đã lại được mang ra, được căng ra bởi đôi tay thanh mảnh, run run của con gái đầu lòng của Steve và Meg, cô gái đã biểu diễn cùng vũ đoàn bale Hoa Kỳ ở New York vào một ngày kia - trong vị trí một nữ diễn viên múa bale vai chính.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/night-of-love-dem-tinh-yeu>